Joyce Carol Oates

KARA SU

İngilizce aslından
çeviren
NİHAL YEĞİNOBALI

Joyce Carol Oates

KARA SU

Joyce Carol Oates, çağdaş Amerikan yazınının önde gelen adlarından. Yazarın en cüretkâr, en parlak romanı olan *Kara Su*, Amerika'nın yakın geçmişinden alınma gerçek bir olaya dayanıyor. Senatör Edward Kennedy, aday olduğu 1972 Başkanlık seçimleri öncesinde, bir kutlamadan dönerken arabasına aldığı bir genç kızla göle yuvarlanmış ve genç kızın bu kazadan sağ çıkamaması sonunda adaylıktan çekilmişti, ancak bu kazanın üzerindeki esrar perdesi tümüyle kalkmamıştı. Amerikalıları ve Kennedy ailesini derinden sarsan bu kazayı romanına konu alan *Joyce Carol Oates*, olayı genç kızın ağzından anlatırken, kızın geçmişini ve şimdisini, zihnini ve bedenini çarpıcı, sarsıcı bir anlatımda yoğurmuş, kendisinden yaşça çok büyük senatöre bir anda tutulmuş olan bu genç kızın trajik öyküsünü verirken onu bir kadının arzularının, kırılganlığının, savunmasızlığının simgesi haline getirmiş. Sonunu bilsek de baştan sona soluğumuzu tutarak bir tek cümleymişçesine okuduğumuz anlatım, o araba yolculuğu ve genç kızın o kısa sürede zihninden geçenler korkunç bir karabasandır; kızın anlatımda yankılanan sesi, o kısacık ilişkiyi tüm boyutuyla, tutkusuyla, trajik gelişimiyle verirken, kimi erkeğin sahip olduğu kudretin büyüsüne kapılan kadınların trajedisini ve insan gerçeğinin en kuytu derinliklerini de gözler önüne sermektedir.

ISBN 975-510-358-9

Kapaktaki resim: STANLEY MELTZOFF

KDV İÇİNDEDİR

450.

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

ISBN 975-510-358-9

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Eko Basımevinde basıldı. (1997)
Dizgi: Serap Kılıç

Joyce Carol Oates
KARA SU

ROMAN

İngilizce aslından
çeviren
NİHAL YEĞİNOBALI

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Özgün adı
Black water

JOYCE CAROL OATES'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖBÜR KİTAPLARI

AMERİKAN DAMAK ZEVKİ / *roman*
MARYA -BİR HAYAT / *roman*

Joyce Carol Oates, Amerika'nın en seçkin yazarlarındandır. Öykü, roman ve tiyatro oyunu dallarındaki çalışmaları için çeşitli ödüller almıştır. Yazar, New Jersey eyaletinde, Princeton'de yaşamaktadır.

Kelly'lere

BÖLÜM

1

1

Senatörün alabildiğine coşkulu bir sabırsızlıkla sürdüğü kiralık Toyota adsız işaretsiz toprak yolda son hızla ilerliyor, virajları başı dönermişçesine yalpalayıp kayarak alıyordu, derken birden, aniden, nasıl oldu bilinmez, yoldan çıktı, çağıltılı, kapkara suyun içinde takla atarak yolcu tarafına doğru yattı ve hızla batmaya başladı.

"*Ölecek miyim?.. Bu şekilde?*"

2

4 Temmuz Bayramının akşamıydı. Grayling Adasının başka yerlerinde, özellikle de kuzey kıyısında eğlentiler vardı, plajlara giden dar kumlu yollara park edilmiş araba dizileri. Daha sonra, gece karanlığı iyice bastırınca havai fişekler atılacak, gösterilerin kimileri göz alan teknikolor renklerde, zengin ve patırtılı olacaktı, Körfez'deki TV savaşına benzer.

Kendileri, Adanın ıssız, ücra bir köşesindeydiler, kaybolmuşlardı büyük bir olasılıkla. Genç kız 'kaybolmak' sözcüğünü söyleyebilmek için dudaklarına biçimler veriyor, cesaret topluyordu.

Tıpkı şu prezervatif konusunda olduğu gibi, hani el çantasında taşıyordu bunca... kaç zamandır? Önce güderi çantasında, şimdi de yanındaki Laura Ashley marka çiçek desenli, cici yazlık çantada... Doğruyu söylemek gerekirse bu nesneyi, bu ilk ve aynı prezervatifi daha önceki bir çantasında da taşımıştı o: Çok kullanılmaktan sonunda dağılıp giden, kırmızı deri süslü, çapkın görünümlü, kocaman hasır çantasında. Prezervatif düzgünce, sımsıkı paketlenmiş duruyordu, el değmemiş, eczamsı bir kokusu vardı. Genç kız şunca aydır prezervatife bir kez bile dokunmuş değildi, ortaya çıkarmak şöyle dursun çıkarmaya hazırlık olarak bile... ya da yanındakine bunu kullanmasını

önermeye, hatta kullanmayı aklından geçirmesini telkin etmeye hazırlık olarak bile... yanındaki hangi erkekse artık, bir dost, işten tanıdığı biri ya da bir yabancı. İnsan her türlü acil durum için hazırlıklı oluyordu olmasına da, sonunda konuşamıyordu işte, kullanacak sözcük bulamıyordu.

Maine'deki Grayling Adasının bataklık yöresindeydiler, kuzeybatıdaki Boothbay Koyundan vapurla yirmi dakika uzaklıkta. Başbaşa, çene çala çala gelmişlerdi, rahatça gülüşerek, iki eski dost gibi, en teklifsizinden iki eski dost gibi. Kelly belli etmeden Senatörün bileğini tutmaya çalışıyordu, onun bir elle araba sürerken öbür elinde tuttuğu plastik votka tonik bardağının dibindekiler dışarı sıçramasın diye. Sonra birden, hani ekrandaki film bazen hıçkırık tutmuş gibi aniden sarsılmaya başlar da görüntü karenin dışına fırlar ya tıpkı öyle aniden, yol hızla ilerleyen arabanın altından yana fırlamıştı ve şimdi onlar can korkusuyla kapkara suya gömülürken kara su içeri girmek için şapırdayarak ön cama çullanıyordu, sanki dört bir yanda dingin, hülyalı uzanan bataklıklar şimdi canlanmış, onları yalayıp yutmak için kabarıvermişlerdi.

"*Ölecek miyim?.. Bu şekilde?*"

3

Buffy gücenmişti ya da gücenmiş gibi yapmıştı. Buffy'nin davranışlarından öyle çoğu göstermelikti ki, insan neyin ne olduğunu kestiremezdi. Peki, ama hemen şimdi gidecek ne var, demişti Buffy, Kelly Kelleher'e, daha sonra gitsen olmaz mı? Ve Kelly Kelleher ağzının içinde belirsiz, utanmış birşeyler gevelemişti: Çünkü 'O' benim şimdi gelmemi istiyor, ısrar ediyor, diyemediği için.

Çünkü onun istediğini yapmazsam '*daha sonrası*' olmayacak, sen de biliyorsun bunu, diyemediği için.

4

Dört bir yanlarında keskin, yosunlu bir batak kokusu, rutubet ve çürümüşlük, kara toprak, kara su kokusu. Atlas Okyanusunun ince, gün doğulu esintilerle karaya vuran temiz, ayaz kokusu uzaklarda kalmıştı sanki, bir anı gibi. Dalgaların sesi de duyulmuyordu buradan. Yalnızca gece böcekleri. Bücür kalmış, sarmaşık yüklü ağaçlardaki rüzgâr.

İçkili olmayan Kelly Kelleher emniyet kemerinin omzundaki kayışını kavramış, Ne tuhaf diye düşünürken gülümsüyordu, *burada* olmak, ama *bura*nın neresi olduğunu bilememek ne tuhaf.

Brocken İskelesinden anakaraya giden 20.20 vapuruna yetişmek için acele diyorlardı. Kiralık Toyota –gözlerden ırak– son hızla suya –dere mi? çay mı? ırmak mı?– gömüldüğünde saat yaklaşık 20.15'ti. Senatör de, yolcusu Kelly Kelleher de girdikleri uzun, dar virajın tam kıvrımında böyle bir suyun olduğundan habersizdiler.

On-on iki metre ilerideki, tahtaları zamanla iyice çürümüş olan dar köprüyü de görmemişlerdi. Yolda köprünün varlığını haber veren herhangi bir levha ya da işarete rastlamamışlardı zaten, ne de köprüden hemen önceki tehlikeli virajı belirten herhangi bir işaret.

Şımdi ölemem. Böyle olamaz.

Kelly Kelleher yirmi altıncı yaşını sekiz ay geçmişti, bu şekilde ölemeyecek kadar genç, Toyota yoldan dışarı uçarken çığlık bile atamayacak kadar şaşkın, inanmaz. Araba, gözle tam seçilemeyen suyun yüzeyine çarptığında bir an batmayıp yüzecek gibi oldu, sanki uçuşunun hızı onu tüm ağırlığına karşın suyun üzerinden aşıracaktı, karşı kıyıdaki birbirine girmiş yılan yuvası sazlarla bodur ağaçların, sarmaşıklı çalıların arasına.

İnsan böyle bir yerde suyun sığ olmasını beklerdi, nihayet bir hendek. Kenardaki korkuluğun daha sağlam olmasını beklerdi insan. Böylesine apansız, böylesine hoyratça ve çaresiz, suya gömülmeyi beklemezdi, yapışkan çamur gibi kapkara, kekre lağım kokulu bir su.

Bu şekilde ölemem ben. Hayır.

Kelly şaşkınlık, inanmazlık içindeydi: Kimbilir, Senatör de bu tepkiyi paylaşıyor olabilirdi, çünkü Buffy St. John'un baba evinde 4 Temmuz günü tam bir bayram havası içinde geçmişti, rahat, tasasız, bol kahkahalar, coşkulu konuşmalarla, geleceğe ilişkin (hem yakın, hem de uzak gelecek; çünkü bunların birini öbürü belirler, öyle değil mi?) masum, heyecanlı beklentilerle dolu; bu yüzden de günün akışının böylesine apansız değişebileceğini havsalaya sığdırmak hemen hemen olanaksızdı.

Kelly Kelleher hayatında birçok kereler böyle akıl erdiremediği, ani kazalar geçirmiş ve her seferinde bağırma yeteneğini yitirmişti; her seferinde denetimini yitirmiş olduğunu algıladığı andan –bedeninin artık beyninin denetiminden çıkmış olduğunu fark

ettiği o ilk andan– itibaren, başına gelenlerin gerçeğini kavrayamaz olmuştu.

Çünkü böyle anlarda zaman, hızını arttırır. Çarpışma ânına yaklaştıkça zaman ışığın hızını yakalar.

Beynin içine beyaz boya dökülmüşçesine yer yer unutkanlıklar.

5

Toyota, hızını zerrece kesemeden pes eden o pastan dantelleşmiş korkuluğa çarptığı anda Kelly, Senatörün dudaklarından kopan tek, şaşkın ünlemi duydu: "Hey!"

Sonra hiç yoktan varoluveren su, üzerlerini örttü. Arabanın kaputunun üzerini. Çatlamış ön camın üzerini. Buruntulu dalgalarla çalkalanarak, canlıymış, hem de öfkeliymişçesine.

6

Brown Üniversitesinin Amerikan Sosyal Bilimleri bölümünden bakelorya derecesiyle 'summa cum laude' mezun olduğu zaman Kelly Kelleher, asıl adı Elizabeth Anne Kelleher, doksan sayfalık son sınıf onur tezini Senatör üstüne yazmıştı.

Tezin alt başlığı: 'Jefferson'cu İdealizm ve New Deal'ci Pragmatizm: Bunalım Dönemlerinde Liberal Stratejiler'di.

Kelly çok çalışmıştı: Senatörün Senatoya girmek için yürüttüğü üç kampanyayı, Senatodaki kariyerini, Demokratik Parti içindeki etkinliğini, partisince başkanlığa aday gösterilme olasılığını incelemiş ve bu çabaların karşılığında A almıştı... Kelly Kelleher'in, seçtiği derslerden aldığı notlar genellikle A olurdu zaten... bir de danışmanının el yazısıyla kaleme aldığı, neredeyse bir sayfa tutan övgü ve yorumlar.

Bu, beş yıl önceydi. Gençliğinde.

O gün öğleden sonra tanıştıklarında, Senatör onun o ince kemikli elini kendi iri, insan canlısı elinin içine almış sıkarken Kelly, tez konusunu sakın açma, diye kendi kendini uyarmıştı.

Açmamıştı da. Çok sonraya dek. Durumların son hızla gelişmesi yüzünden, konuyu açıp açmama-

nın artık herhangi bir anlam taşımadığı aşamaya gelindikten sonraya dek.

Akrep burcunun temmuz falını Kelly, Buffy ve Stacey bir önceki gece kıkır kıkır gülerek okumuşlardı. *Glamour* dergisinin son sayısında: İçinizden gelenleri ve isteklerinizi başkalarına göstermek konusunda aşırı sakıngansınız! Hiç değilse bu kez SİZ KENDİ isteklerinizi ileri sürün, SİZİN dediğiniz olsun. Düş kırıklıklarıyla dolu bir dönemden sonra şu sırada yıldızlarınız çılgıncasına romantik, sevgili Akrepler. HAYDİ, DAVRANIN, İLERİ!

Zavallı Akrepçik, öylesine çabucak incinen. Öylesine çabucak caydırılan.

Babası Artie Kelleher'i hep sinir eden o somurtuk, tepeden bakan ifade; annesi Madelyn Kelleher'i hep kaygılandıran o, içi içini kemirirmiş gibi ifade. Ay, evet, sizi seviyorum, kuzum düşer misiniz yakamdan!

Zavallı Akrepçik, öylesine çabucak incinen. Öylesine çabucak caydırılan.

Babası Artie Kelleher'i hep sinir eden o somurtuk, tepeden bakan ifade; annesi Madelyn Kelleher'i hep kaygılandıran o, içi içini kemirirmiş gibi ifade. Ay, evet, sizi seviyorum, kuzum düşer misiniz yakamdan!

Zavallı Akrepçik, yirmi yedinci yaşından sekiz ay almış, ama hâlâ yeniyetmeliğin cilt sorunlarını çekiyor! Nasıl da utandırıcı, ne kahredici bir şey, aşırı ince, çok açık renkli olan o sarışın ten. O esrarengiz döküntüler, kızarıklıklar. Gözlerini kan çanağına döndüren alerjiler. Evet ya, sivilceler, saç diplerindeki gözle pek görülmeyen o minicik pütürler...

Sevgilisi onu sevdiği zaman Kelly güzelleşmişti. Kelly güzelleştiği zaman sevgilisi onu sevmişti. Basit bir önermeydi bu, açıklanmasına neredeyse gerek olmayan bir önerme, gene de bütünüyle anlaşılır olmamakta direniyordu.

Öyleyse Kelly de bunu anlamaya çalışmayacaktı. Yeni bir yaşama başlayacaktı, yeni bir macera, çılgıncasına romantik bir macera, ah, pervasız Akrep.

7

Kelly Kelleher biraz önce Senatöre, Toyota'nın farlarını yakmasını incelikle önermişti. Ve şimdi, kullanımdan çoktan kalkmış yedek bir yol olduğu anlaşılan bu daracık yolda, bataklıkların daha içlerine doğru ilerlerlerken farların ışığı arabanın hızıyla sıçrayıp yalpalıyordu, çünkü artık sabırsızlanmış olan Senatör düzensizcesine direksiyon kullanıyor, arabayı engebelerin üstüne sürerken elindeki votka toniğin plastik bardaktan dışarı sıçrayıp Kelly'nin bacağına dökülmesine, yeni yazlık elbisesinin triko kumaşını ıslatmasına aldırış etmiyordu. Senatör, 'saldırgan' diye tanımlanan sürücülerdendi, şu andaki hasmı da yoldu, sonra alacakaranlığın koyulaşan gölgeleri, kendisiyle hedefi arasındaki uzaklık ve o hedefe varması için gereken zamanın hızla daralıyor olması. Gaz pedalına sertçe, huysuzca basarak arabanın hızını kırk mile çıkarıyor, sonra bir dönemeci alırken frenlere yükleniyor, derken gene gaz pedalını kökleyince lastiklerin o kumlu, yapışkan toprağı kavramaya çalışırken cılız bir protestoyla bir an havada dönmelerine neden oluyor, sonra gene var gücüyle frene basıyordu. Arabanın bu baş döndüren sallantılı devinimi hıçkırık tutmasını andırıyordu ya da bir çiftleşme ritmini.

Tıpkı, diye Kelly tedirginlikle aklından geçiriyordu, tıpkı kimi zaman babasının araba sürüşü gibiydi, babasıyla annesinin o gizemli anlaşmazlıklarının sonrasındaki bu anlaşmazlıkları, dile getirilmedikleri için, Kelly daha da gizemli ve kaygı verici olarak anımsıyordu.

Soru sorma, doğru otur: Bir şey yok ortada. Her şey yolunda. Sen babanın biricik kızısın; biliyorsun bunu, değil mi?

Akşam yemeğini geç bir saatte, bir motelde yerlerdi artık. Oda servisi, tabii. Yemek odasını göze alamazlardı. Ne de Boothbay Koyundaki herhangi bir restoranı, turist sezonunun böyle doruğunda.

Kelly kaygılı değildi, zamanı geldiğinde korkacağını da sanmıyordu. Ama tetikteydi. Ayık. Yaşadığı macerayı ezberlemekteydi.

Farlar nasıl çılgın, sarhoş sallantılarla aydınlatıyordu tek arabanın bile zor sığdığı yolu ve dört bir yanlarında çarşaf gibi uzanan, dolaşık bitkiler arasında kırık ayna parçaları gibi ışıldayan bataklık sularına nasıl, Kelly'nin gözlerini alamadığı bir güzellik katıyorlardı.

Bu içerlek yerde gece olurken gökyüzü hâlâ için için ışıyadursun, karanlık, topraktan yükseliyordu. Madeni para gibi yamyassı, solgun ışıklı bir ay vardı. Batı ufkunda, boyaya batırılmışa benzer, kızıllaşmış bulut pürçümleri, doğuda, denizin ufkunda ise usul usul gece rengine bürünmeye başlayan bir gök, ballanmış mürdümerikleri gibi çürük morluğunda.

Kelly, *Kaybolduk*, diye düşünüyordu.

Bir macera bu, diye düşünüyordu.

Serinkanlılıkla düşünüyordu, dişleri birbirine çarpsa bile, yanındaki adam önce frene basıp sonra

hızı arttırır, frene daha sert basıp hızı daha da arttırırken Kelly serinkanlılıkla, korkmadığını düşünüyordu, hissettiği şeyin heyecan olduğunu, basit bir adrenalin fışkırması, tıpkı o gün daha erken bir saatte, kumsalda bir erkeğin arzusundaki ivediliği hissedip de içinden, *Hayır*, yapmayacağım, diye yemin ettiği sıradaki gibi.

Tıpkı sonradan kafasının içinde o hınzır düşünce gıcıklanmasının, Evet, işte! *Niçin* yapmayacakmışım? diyerek dolaştığı sıradaki gibi.

Zavallı Akrepçik. Kurnaz Akrep.

Grayling Adasındaki bu 4 Temmuz kutlamasının tam anlamıyla bir rastlantı olduğunu düşünüyordu. Başka davetler de almıştı. Uzun hafta sonunu geçirmek için seçenek kıtlığı çekmiş değildi. Ama Buffy'nin davetini kabul etmeye karar vermişti, şimdi de işte *burada*ydı, *burada*ydı işte. Brockden İskelesine yaptıkları bu çılgın, bu deli yolculukta Senatörün yanıbaşında oturuyordu ve *burası*nın neresi olduğundan pek de emin değildi şu sırada, dört bir yanlarına gece inerken.

Amerikalı bir kızsın sen; arada KENDİ isteklerini dışarı vurup KENDİ istediğini yapmak senin hakkındır.

Araba yoldan dışarı uçmazdan hemen önce Kelly Kelleher bir koku duyarak burnunu kırıştırdı... ham lağım kokusu muydu bu?

Araba yoldan dışarı uçmazdan hemen önce Kelly Kelleher baktı, omzundaki kemeri eliyle öyle bir sıkmıştı ki, aşık kemikleri bembeyaz kesilmişti.

Araba yoldan dışarı uçmazdan hemen önce Kelly Kelleher en sonunda konuştu; elinden geldiği kadar incelikle, sesini, yükselttiğini belli etmeden yükselte-

rek –çünkü Senatörün sağ kulağı biraz ağır işitir gibiydi– "Sanırım kaybolduk, Senatör," dedi.

Çocukluğunda Kelly bir gün, ailecek Şükran Günü sofrasında oldukları bir sırada bir aile büyüğüne sesini yükselterek hitap etmişti de, bu Babcock Amca, her dakika çevresindekilerin söylediklerini yinelettiği, onların açık konuşmamalarından yakındığı halde Kelly'nin sesini yükseltmesinden gocunmuştu. Buz gibi bakışlarını ona dikerek, "Bağırmana gerek yok, küçük hanım, BEN sağır değilim," demişti.

Onun gibi Senatör de alınmış olabilirdi; karşılık vermemişti; plastik bardağının içindekini sarsakça yudumluyor, ağzını güneş yanığı elinin tersiyle silerek kısık gözlerle dümdüz ileriye bakıyordu, Kelly Kelleher'in aksine onun gözleri, gölgeli, sık bataklık çalılıklarını delip geçerek denizi görebiliyordu sanki, şu anda olsa olsa birkaç kilometre ötelerinde olması gereken denizi.

Sonra Senatör, "Burası kestirme, Kelly," dedi balgam gibi gırtlağının dibinden gelen boğuk bir gülüşle. "Gidebileceğimiz tek bir yön var. Kaybolmamız imkânsız."

Kelly, "Evet," dedi, dikkatli, sakıngan, kurumuş dudaklarını yalayarak. O da ileriye doğru baktı, ama farların aydınlattığı yolun tünelini görebiliyordu yalnızca, bir de iki yandaki bitkileri, gölgeler arasında ışıldayan kırık ayna parçalarını. "Ama yol öyle bozuk ki!"

"Kestirme olduğu için, Kelly. Eminim bundan."

Kelly! Adını, okuldaki kız arkadaşlarının ona yakıştırdığı bu adı erkeğin dudaklarında duyunca Kelly'nin yüreği gülünç biçimde tekledi. Erkeğin du-

daklarında öylesi rastgele ve mahrem, *sankı beni tanıyormuş, bana yakınlık duyuyormuş gibi.*

Arabanın yoldan uçmasından hemen önce.

8

KELLY, SANA YARAŞAN BİR AD.

Öyle mi? Neden?.. Saçları rüzgârda çırpınarak.

Bilmem, gözlerin yeşil diye mi ki?[1] Gözlerin *sahiden* yeşil, değil mi?

Nasıl da uzun boyluydu bu adam, bedeni varlığını nasıl da hissettirtiyordu insana. Ya o gamzeli gülüş, o iri iri dişler. Senatör, Kelly Kelleher'in koyu camlı güneş gözlüğünü çıkartacakmış gibi şakadan elini uzattı, Kelly de bu şakaya kıvrakça katılarak gözlüğü, tam zamanında, kendisi çıkardı ve erkeğin pervasız, inceleyen gözlerini (mavi: yıkanmış cam mavisi) içine baktı, ama yalnızca bir an.

Erkeğin o yayvan, şakacı gülümseyişi belli belirsiz bocaladı, o anda kendi kendine olan güveninden, erkeklik gücünden kuşkuya düşmüşçesine.

Sonra özür dilercesine... böylelikle Kelly'nin gururunu daha da okşayan bir mırıldanış, evet, yeşil... *nefis*.

Aslını ararsanız Kelly'nin gözleri yeşilden çok gri renkteydi: Çakıl renginde, diye düşünürdü kendisi. Pek olağandışı olmasalar da birbirinden ayrık, iri, çekici ve 'normal'diler. Ama kirpikleri öyle soluk,

[1] İrlanda'nın ulusal rengi olan yeşil çok zaman 'Kelly yeşili' diye tanımlanır. (Çev.)

düz ve inceydi ki! Kelly rimel kullanmayı hiç sevmezdi, ne var ki kullanmadığı zamanlarda kirpikleri neredeyse görünmez olurdu.

Aslını ararsanız gözleri bir zamanlar Kelly Kelleher'in annesiyle babası, dolayısıyla kendisi için büyük sorun ve üzüntü kaynağı olmuştu. Sorunun ameliyatla çözümlenmesine kadar.

Kelly göz kaslarında bir dengesizlikle doğmuştu. Özürün adı (yadsımanın yolu yok, gerçek bir özürdü bu) *strabismus* idi. Kelly'nin durumunda bu, sol göz kaslarının sağdakilerden daha zayıf olduğu anlamına geliyordu. Yani çocuk, yaşamının o karman çorman ilk iki yılında bir şeye baktığı zaman, normal insanlar gibi beynine yansıyan tek bir imge değil de (her biri sayısız ayrıntılarla büsbütün karmaşıklaşmış) çifte imge görmüştü, uyumsuzcasına ve önceden kestirilemeyecek biçimde birbirine geçip duran iki imge. Sol gözün imgeleri çok zaman ipleri kopmuş gibi ortalıkta yüzüp durdukları için çocuk içgüdüsüyle, daha güçlü olan sağ gözün imgelerine yüklenmişti, bunun sonucu olarak sol göz daha da yüzer olmuştu sanki, yavru bir balık gibi, öyle ki sonunda ana-baba Kelleher'ler, Artie ile Madelyn, (yirmi dört ay boyunca durup durup bebek Kelly'nin gözlerini kendi gözleriyle tarayan, burnunun önünde parmaklarını oynatan, sorular sorarken duydukları kaygıyı, korkuyu, sırasında sabırsızlığı seslerine yansıtmamaya çalışan bu zavallı Baba ile Anne... özellikle de zavallı Baba çünkü 'anormallikler' onu gerçekten tedirgin eder, sinirlendirirdi; kendisinin de savunma yaparcasına gülerek kabul ettiği üzere aileden geçme bir huy olsa gerekti bu: Bedensel sağlığın, bedensel dirlik ve çekiciliğin, yani *normalliğin* böyle vurgulanması) en sonun-

da Kelly'nin sağ gözüyle tam istendiği yere, yani onların yüzüne bakarken, sol gözüyle hınzırca, inatla, başlarının üzerinden görüş alanlarının dışına, hep sola doğru baktığına inanır olmuşlardı.

Doktorlardan biri egzersiz, demişti, sıkı bir program, bir diğeri ilk fırsatta ameliyat; demişti, kimi vakalarda sorun çocuğun büyümesiyle geçmeyebilir, bu arada da zayıf olan göz temelli kuruyabilir. Anne ile Ross Nine (Annenin annesi) egzersizi seçmişlerdi, şu egzersizleri bir deneyelim önce, demişlerdi, bir de cici bir terapist kız vardı, kendisi de gözlük takan, Kelly'nin sorununu düzeltebileceği konusunda iyimserdi, ama haftalar geçiyordu, aylar ve Babası kimi zaman sevgili minik kızına bakmaya dayanamıyordu, öyle çok seviyordu ki onu, incinmekten, kırılmaktan, her türlü rahatsızlıktan esirgemek istiyordu, ama şu kaderin cilvesine bakın ki, diye Artie Kelleher yakınıyordu, gülerek, ama öfkeli, kollarını havaya açıyordu tıpkı televizyon programlarındaki konuşmacılar gibi milyonlarca adsız izleyiciyi kendi şaşkınlığına ve evet, hem de kızgınlığına, kafa karışıklığına ortak olmaya çağırırcasına, feleğin nasıl bir cilvesidir ki bu, iş hayatımda her şey almış başını giderken yürür merdivenle en üst kata yükselircesine, çünkü 1960'ların şu ilk yıllarında inşaat, konut, yatırım dalları, aklınıza gelebilecek her iş dalı ekonomik gelişme, genişleme içinde, ama gel gör ki ben, iş hayatımın resmen harika olduğu yerde özel yaşantıma, ev yaşantıma *söz geçiremiyorum*.

Baba sesini yükseltmemeye gayret ederek (çünkü bazen Kelly onları duyabileceği yerde oluyordu) mantıklı konuşuyordu, Anne de aynı şekilde karşılık vermeye çalışıyordu, oysa sesi titriyordu, elleri titri-

yordu, belki belli belirsiz, gene de, ellerinin güzelliği ve yüzükleri yüzünden titreme fark ediliyordu. O salkım elmas yüzük, antika altın montürlü yeşim. Oysa Baba, yaptığının yalnızca ileriyi düşünmek olduğunu söylüyordu: Tut ki egzersizler sonuç vermedi, nitekim hiç de sonuç vereceğe benzemiyor, öyle değil mi, aklını kullan, Madelyn, ileriye bak, kız okula gittiğinde bal gibi biliyorsun ki, öbür çocuklar onu alaya alacaklar, anormal falan yerine koyacaklar, *sen* istiyor musun bunu, *senin* istediğin bu mu, dediği zaman Anne ağlamaya başlıyordu, Yok, hayır ne münasebet, neden böyle şeyler söylüyorsun bana?

Böylece günlerden bir gün, hafta arası olmakla birlikte Artie Kelleher o sabah işe gitmedi ve ana-baba Kelleher'ler arabaya binip kızlarını kente götürdüler, New York, Weschester'deki Gowanda banliyösünden kırk dakikalık yolda, yemyeşil ağaçlı East End Caddesindeki Beth Israel Hastanesinde, en nihayet Elizabeth Anne Kelleher'in 'sakat' gözü ameliyatla düzeltilerek söz verildiği gibi hiç ağrısız olmasa da çabucak iyileşti ve bundan sonra sonsuza dek o göz, öbür göz ve Kelly, bütün dış göstergelere göre normal bir yaşam sürdüler.

9

"...KAYBOLDUK MU SENATÖR? YOL ÖYLE BER..."

"Kaygılanma, dedim ya, Kelly!" Yan gözle bir bakış, kanlanmış gözlerin uçlarını kırıştıran gergin bir gülümseyiş. "Varacağız oraya, hem de tam zamanında."

Plastik bardağın kenarından sıçrayan sıvının, Kelly'nin, engel olmaya fırsat bulamadan, bacağına döküldüğü sırada.

Senatör 1988'de, Demokratların başlıca üç başkan adayından biri olmuşsa da politik sağduyusuyla, adaylığını ve delegelerini eski dostu Massachusetts Valisi Dukakis lehine geri çekmişti.

Dukakis de buna karşılık ona Demokratların listesinden başkan yardımcılığına aday olmasını önermiş, Senatör bu isteği nazikçe geri çevirmişti.

Bir sonraki seçim vardı, nasılsa, hatta bir sonrakinden sonraki seçim. Senatör artık genç değildi, ama yaşlı olmadığı da kesin. George Bush'dan on bir yaş küçük.

Meslek yaşamının en olgun çağında bir adam... diyebilirdiniz.

Kelly Kelleher kendisinin, Senatörün Başkanlık kampanyasında çalıştığını görür gibi oluyordu. Daha

öncesinde de onun, Demokrat Partinin Ulusal Kongresinde aday gösterilmesi için çalışacaktı. Genelde nadiren hayal kuran Kelly Kelleher şimdi hoplayıp zıplayarak ilerleyen Toyota'nın mahremiyeti içinde, duyguları günün heyecanıyla kamaşmış olarak kendini bu düşe kaptırabiliyordu.

Dün gece, bu macerayı öngörürcesine Kelly çok seyrek olarak zaman ayırdığı bir şeye zaman ayırarak tırnaklarını törpüleyip boyamıştı. Uçuk, mercanımsı bir pembe bronz renge. Yumuşak, kibar. Dudak boyasıyla bir örnek.

"Adalarda," diyordu Senatör, görünür bir gerçeği dile getirenlerin edasıyla gülümseyerek, "tek bir yön vardır."

Kelly güldü. Nedenini tam bilmeden.

Yeni tanışmışlardı, hızla yol alan arabanın içindeki yakınlıklarına karşın. Partiden birlikte gizlice, sinsice kaçmış olmalarına karşın iki yabancı sayılırlardı gerçekte.

Bu yüzden Kelly Kelleher'in, arabanın sürücüsüne seslenirken kullanabileceği bir ad yoktu, dilinin ucuna doğal olarak, kendiliğinden geliveren bir ad yoktu, kara su arabanın yamulmuş motor kapağını örterek çatlak ön camını kaplar, camın üstünden aşarken, içeride ani ve yoğun bir *kararma*, dışarıdaki bataklık onlara el koymak için silkinip doğrularak kabarmışçasına.

Radyo ânında susmuştu. İkisinin de aslında kulak vermedikleri müzik sesi dinmişti, hiç duyulmamışçasına.

İki yeni tanış, öğleden sonra saat yaklaşık ikiden bu yana. Derry Yolundaki evde, Bay ve Bayan Edgar St. John'un Old Lyme, Connecticut'ta, deniz kıyısındaki tatil evinde bir rastlantıyla karşılaşmışlardı. Toplantının ev sahibi, Kelly'nin Brown Üniversitesinden oda arkadaşı olan Buffy St. John'du, Buffy, Kelly'nin en yakın arkadaşı.

Kelly Kelleher gibi Buffy de yirmi altı yaşlarındaydı, o da Boston'da yayımlanan bir dergide çalışıyordu, ama onun çalıştığı dergi, *Boston Beşten Sonra*, Kelly'nin çalıştığı, *Yurttaş Sorguluyor* adındaki dergiden önemli ölçüde farklıydı, bu yüzden de Buffy'nin dünyayı arkadaşından daha iyi tanıdığı, daha görmüş geçirmiş olduğu söylenebilirdi, daha 'macera sever'. Buffy tırnaklarını, hem el, hem ayak, çarpıcı yeşil, mavi, mor renklerde boyar ve sayısız çantalarında taşıdığı prezervatifleri sık sık yenilerdi.

Sonradan Buffy St. John kaza akşamında Senatörle (evli bir adam) Kelly Kelleher'in sevgili olduklarını, hatta o günden önce birbirlerini tanıdıklarını, kendi dürüstlüğü sorgulanmışçasına, şiddetle yadsıyacaktı. Yemin edecekti bu konuda, Ray Annick de yemin edecekti. Senatör ile Kelly Kelleher ilk o gün tanışmışlardı, 4 Temmuz partisinde.

Ne sevgili, ne de gerçek anlamda arkadaş. Ancak, kanıtlara bakılırsa, hemen kaynaşıvermiş iki yeni tanış.

Kelly Kelleher'i tanıyan başkalarının da şiddetle direteceği üzere: Kelly ile Senatör o günden önce tanışmıyorlardı, çünkü öyle olsa Kelly bize söylerdi, elbet.

Kelly Kelleher gizli kapaklı işler yapan kızlardan değildi. Sırlar üreten tipten.

Biz biliriz onu, biz onu bilirdik. *Öyle bır kız değıldı, işte o kadar.*

Yani yeni tanışmış iki kişiyiler ki bu, iki yabancı olmaya çok yakındır.

İnsan böyle boğulmayı kendi seçmez, böyle ölmeyi, batan bir arabada bir yabancıyla kısılıp kalarak.

Birtakım siyasal inançları, liberal tutkuları paylaştıkları söylenebilirse de bu ikisinin meslek yönünden de bir ilişkileri yoktu. Kelly Kelleher, Senatörün kurmaylarıyla kampanya düzenleyicilerinin kadrosunda değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Beri yandan üniversiteyi bitireli beri Senatörün eski bir tanıdığının kadrosunda çalıştığı doğruydu, Senatörün eski bir siyaset arkadaşı, 1960'lı yıllardan kalma: Bobby Kennedy'nin o fırtınalı kampanyası, Demokrat Partinin, azim, güç, yetke, umut ve gençlikle dolup taşan o başdöndürücü, nostaljik günleri... Vietnam'da felaketler yaşansa bile ülke içinde durumun kötüye gideceğine kimsenin inanmadığı günler.

1968 yılının haziranında Bobby Kennedy öldürüldüğü zaman Kelly Kelleher dört yaşında bile yoktu daha. Ne yalan söylemeli, o trajediyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Zaten patronu Carl Spader'in bir deyişi vardı: *Polıtikada mısın, demek ki ıyimsersin.*

Artık iyimser değil misin, demek kı artık polıtıkada değılsin.

Artık iyimser değil misin, sen ölmüşsün.

Yolun daha ilk başında kısa bir süre radyo dinlemişlerdi, eğri büğrü Derry Yolundan Post Yoluna (çift yönlü, siyah asfalt döşeli bir otoyol, Ada'nın pek az sayıdaki asfalt yolundan biri) döndükleri sırada,

birden Kelly'nin sağ yanında, havanın etkisiyle iyice silikleşmiş bir yol levhası belirmişti. Levhanın üzerindeki beş, altı yer adını Kelly doğru dürüst görememişti bile, Senatör de öyle; gene de akıllarında belli belirsiz bir izlenim kalmıştı:

BROCKDEN İSKELESİ 3.5 mil.

...bir yandan da Senatör, şen şakrak, dişlerinin arasından mutlu bir ıslık tutturmuştu, o kusursuz, porselen kronlu iri beyaz dişlerinin arasından baygın bir zevkle iç geçirerek, "Ulu Tanrım! O günlere dönmüş gibiyim!" diyordu, arka koltuktaki hoparlörden taşan, Kelly Kelleher'in ilkin tanıyamadığı şarkının sızlanmalı, boğuk enstrümantal yorumuna (kontak anahtarıyla aynı anda açtığı klimanın harıltısına karışmış da olsa) uyarak.

Senatör, kınamayla değil de şakadan, "Sanırım sen bu şarkıyı bilmezsin bile, ha?" diye Kelly'nin kolunu dirseğiyle dürttü.

Kelly kulak kabarttı. İçinden klimanın şu telaşını bir parçacık hafifletmek gelmesine karşın duraksıyordu, çünkü ne olsa bu, Senatörün arabası, kendisi de Senatörün yolcusuydu. Artie Kelleher'in sinir olduğu bir şey varsa, araba sürerken yanındaki yolcunun kontrol paneliyle oynamasıydı. Kelly Kelleher sözlerini tartarak, "Yok, biliyorum galiba," dedi. "Ama adını çıkartamıyorum."

"Eski bir Beatles şarkısıdır... 'Bütün yalnız insanlar.'"

"Haa!" diye Kelly mutlulukla baş salladı. "...Evet."

Şarkının bu yorumunda söz yoktu. New Age müziğiydi bu. *Synthesızer. Echo chambers.* Tüpten iyice yavaş yavaş sıkılan diş macunu gibi bir müzik.

Senatör, "Ama eminim sen Beatles'cı değilsindir, ha?" dedi gene o şakacı ses tonuyla, "yaşın tutmaz," dedi, soru sormaktan çok kesin görüş belirtircesine. Zaten Kelly'nin dikkatini çekmişti: Senatör her biri aslında kesin birer görüş bildirisi olan sorular sormak huyundaydı, konuşurken zihni hemen bir sonraki konuya atlayarak, nasıl ki şimdi de yeni bir konu çıkmıştı karşısına: "İşte bizim kavşak!" diyerek Toyota'nın frenine basıp direksiyonu sertçe kırarken işaret verecek zamanı olmadığı için arkadan gelen kızgın sürücü korna çaldı, ama senatör hiç oralı olmadı: Küstahlığından ya da kibirinden değil de, kısacası, hiç oralı olmadığı için.

Bataklıkların içine giden, derin tekerlek izleriyle yamrulaşmış bozuk kumlu yol, Eski İskele Yolu diye tanınırdı o yörede, ama bu yolu belirten bir levha yoktu artık... yol yıllardır işaretsizdi.

Kesin olarak konuşmak gerekirse, kazanın meydana geldiği sırada Senatör kaybolmuş değildi: Brockden İskelesine, doğru yönden gitmekteydi. Ne var ki, farkında olmadan, yeni, asfalt İskele Yolu yapılalı beri kullanılmayan bir yola sapmıştı, yeni yolun sapağı ise bu eskisinin üç çeyrek mil ilerisindeydi.

Eski yola saptığı sırada Senatör içkisini bitirmiş, Kelly Kelleher de elinde onun için hazır tuttuğu içkiyi uzatmıştı: Yolluk içki.

Yeni tanışmışlardı, yabancı sayılırlardı. Ama nasıl da hemencecik bir çekim doğuvermişti aralarında!

Nasıldır, bilirsiniz, ani bir tanışlığın aydınlığında gevşemek, erkeğin gözleri, sizin gözleriniz, ılık suya dalar gibi bir rahatlık, işte bir yatağın üzerinde rehavetle uzanmış yatan güzel kadın, o uzun, dalga dalga kızıl saçlar yastıklara sere serpe yayılmış, pürüzsüz ten ağlatacak kadar güzel, o nefis, kırmızı ağız, şahane sırma kumaştan yapılma elbise göğüslere, karına yapışmış, ışıltılı kıvrımlarıyla pübik tümseği hafiften belirliyor ve kadının Sevgilisi başucunda dimdik, rahat, gözleri kadının yüzünde, kendi esmerimsi, yakışıklı yüzü biraz silik duruyor, gözleri erkeğe çevrilmiş yatan kadının ise davet edercesine gülümsemesi gereksiz, çünkü kendisi bir davetiyedir, elbisesinin sırma kumaşı altında çıplak, çırılçıplak, o narin kalçalarını erkeğe doğru belli belirsiz kaldırırken, gerçekte bir imadan ibaret bu kıpırtı, bir düş imasından ibaret aslında, çünkü bundan fazlası reklamı bayağılaştırır, anlıyorsunuz ya, ışıklı şişenin içindeki kokunun adı OPIUM'dur, OPIUM, *parfüm*'ün adı OPIUM, çılgına çevirecek erkeğinizi, ikinizi de bağımlı kılacak, şu mağazalarda satışa sunulmuştur...

Ve kum tepesindeki yürüyüşleri sırasında Kelly'nin saçlarını uçuran rüzgâr, yukarılarda bembeyaz yanıp sönen martı kanatları, dalgaların sahile çarpıp çarpıp çekilişinin ritmi kasıklardaki bir damarın atışı gibi, nasıl da kendine güveniyordu Kelly'nin çıplak omuzlarını kavrayan parmaklar ve Kelly'nin cevabı nasıl da utangaç, ama istekliydi: *Gerçek değıl bu olanlar*, diye içinden geçirmişti, bir yandan da, *önüne geçılemez birşeyler olacak*, diye düşünürken.

10

...Toyota kumlu yolda derin bir tekerlek izine çarparak poflarcasına peş peşe hamlelerle patinaj yapmaya başlayıp da ince kırmızı ibre aniden 40 milin üstüne çıkınca Senatör, dudaklarından alçak sesle bir ünlem koparak çabucak, sertçe frene bastı, ne var ki arabanın kayması neredeyse daha hızlanarak, daha kasıtlı bir biçimde sürüyordu, sanki bizzat frene uygulanan baskı araçta dik kafalı bir direnç yaratmıştı, oysa şimdiye dek öyle yumuşak başlıydı ki bu Toyota, neredeyse bir oyuncak, kasık arasındaki o zevk ürperişini çağrıştıran çılgın, delicesine bir atlıkarınca uçuşu, derken birden, nasıl oldu bilinmez, araba yoldan çıkıverdi, işte yan yan kayarak yolun dışına çıkıyordu, arka sağ lastik öne dönerken ön sol lastik arkaya gidiyordu; korkuluğun, gölgeler arasında yerden bitercesine, apansız ortaya çıkmasıyla parçalara ayrılıp çökmesi bir olmuştu, pencerelere çarpıp kızgın sesler çıkartan iki metre boyunda, süpürge başlı kargılar vardı, çat! çat! diye bir ses, ön camda örümcek ağı biçiminde bir çatlak, dipten vuran zelzele gibi hoyrat bir sarsıntı, bir sallanma ve araba suyun içindeydi, insan sığ bir dere falan sanırdı, bir hendek falan, arabanın su yüzeyinin altına çökeceği akla gelmezdi, ama yüzmüyordu, batıyordu ve kara su, kö-

pük köpük buruntulu, ezilmiş motor kapağının, ön camın, yamulmuş çatının üstünden aşıyordu son hızla, yolcu kapısı da içe doğru çökmüştü, hani plajda genç adamlardan birinin bir Miller Lite bira kutusunu avucunda ezmesi gibi, ama Kelly çığlık atmasına yetecek soluğu hâlâ bulamıyordu, ne de yanındaki erkeği çağıracak bir ad, dilinin ucuna düşünmeden, kendiliğinden geliverecek bir ad.

11

4 Temmuz günü öğleden sonra, Senatörle ilk tanıştırıldığında (Buffy'nin sevgilisi Ray Annick tanıştırmıştı onları, avukat olan Ray, Senatörün arkadaşıydı, Andover'de onunla birlikte okumuştu) Kelly Kelleher tetik, biraz da çekingen durmuştu. İçten içe kuşkulu. Bu ünlü adamın oradakilerle tokalaşmasını kenardan gözlemlemişti: Öylesine canlı ve güçlü, öylesine sevinçli, soluk soluğa bir tutumla, sanki yüzlerce kilometrelik yoldan özellikle bu amaç için koşturup gelmişti: Sizinle el sıkışmak için, sonra da sizinle ve sizinle. Kelly Kelleher azıcık kenarda durmuş, *Bu da onlardan biri,* diye içinden geçirmişti, *sonsuza dek seçim kampanyasında.*

Bunu izleyen saatlerde Kelly, Senatör hakkındaki görüşünü kökten değiştirecekti.

Bu altı saat içinde Kelly Kelleher'in Senatöre âşık olduğu söylenemez, ne de Senatörün Kelly'ye âşık olduğu, çünkü bu gibi konular kişiseldir, bilinemez; geleceğin neler getirmiş olabileceği de (o gecenin getirdiklerinin tam tersine) sonsuza dek bilinmeden kalacak.

Ancak: Kelly'nin görüşlerini değiştirdiği kesin.

Düşünüyordu da, (Buffy'lerin evinde ona ayrılan ve öyle apar topar Senatörle birlikte anakaraya gitme-

ye karar vermemiş olsa o gece de onun olacak olan konuk odasının banyo aynasına gülümseyerek) kişinin, yanılabilir olduğunu anlaması, yanılmış olduğunun kanıtlanması, nasıl öğretici, ne kadar ruh arıtıcı bir şeydi!

Bu kanıt yalnızca içsel, kişisel olsa bile.

Düşünüp taşınmadan yanlış değerlendirdiğimiz kişinin bundan asla haberi olmasa bile.

"Kelly, değil mi? Callie mi yoksa? *Kelly.*"

Gerçekten gülünç değil miydi adını Senatörün dudaklarında duyunca yüreğinin genç kız yüreği gibi hoplaması; öyle ya, Kelly Kelleher olgun bir genç kadındı, bir sürü sevgilisi olmuştu.

Neyse canım, üç-beş sevgili, hiç değilse.

Her neyse, Brown'dan mezun olalı beri bir tek ciddi sevgilisi olmuştu, hiç sözünü etmediği.

(G.'den niçin hiç söz etmiyorsun, diye Kelly'nin arkadaşları Buffy, Jane, Stacey sorarlardı, onun işine burunlarını sokmak istediklerinden değil de Buffy için genelde kaygıda olduklarından. Onun suskunluğunu yürek yarası olarak yorumluyorlardı, erkekler konusundaki olumsuz ve alaycı tavrını da ruhsal çöküntü ve umutsuzluk olarak, makinesinde bulduğu telefon mesajlarını öfkeyle yanıtsız bırakmasını ve kimi zaman kendi içine kapanmasını ise *intihar eğilimine* yoruyorlardı ki, bu konuyu Kelly'ye açmayı asla göze alamayarak ancak kendi aralarında konuşuyorlardı.)

Gelgelelim Senatör öylesine göz dolduran, etkileyici bir adamdı ki! Kiralık siyah Toyota'dan çıkışı çocuklar gibi gevşek eklemli, yaşam dolu, güleç, herkesle selamlaşırken konukların arasına orman yangını gi-

bi yayılıveren mırıltı *O işte... Tanrım, O mu gerçekten?*

Heves dolu bir gençlik ışığı varlığını ayla gibi sarmıştı.

Ray Annick, Senatörü Grayling Adasına çağırmıştı, ama Buffy, ne olur ne olmaz diye konuklarına, geleceğini *ben* hiç sanmıyorum, demişti. Eminim gelmeyecektir.

Senatörün kendisi, televizyondaki görüntülerinin umdurduğundan daha yaşam dolu, daha çarpıcı ve hani şu yıpranmış sözcük vardır ya, daha *karızmatik*ti. Bir kere, iriyapılı bir adamdı, 1.94 boyunda, 98 kg. ağırlığında vardı. Ellili yaşlarının ortalarında, eski bir atletin etlenmiş kaslarına sahip olmasına karşın formunda duruyor, atletler gibi tetik basıyordu. Ağırlığını topuklarına (L.L.Bean marka, kauçuk tabanlı, çok giyilmiş, rahat bej keten ayakkabılar) verdiği zaman bile dengede duruyormuş gibi, her an harekete geçmeye hazırmış gibi bir havası vardı. Ve o geniş, yakışıklı-çökmüş çehresi, o denli şeffafçasına mavi renkli gözleri, belli belirsiz kırmızı damarlarına karşın hâlâ biçimli duran o çekme burun, tıpkı çenesi, avurtları, o ünlü profili gibi taştan yontulma.

Kravatını çekeleyip uzun kollu beyaz koton gömleğinin yakasını gevşeterek... "Görüyorum partiye bensiz başlamışsınız, ha?"

Meğer gerçekten sıcak, gerçekten tatlı bir insanmış, çevresindekilere hiç de tepeden bakmıyor, diye Kelly Kelleher, Grayling Adasındaki bu unutulmaz 4 Temmuz gününün öyküsünü kafasında kurgulamaya başladı, *hepimizle de, yalnızca eşit değil, birer eski dostmuşuz gibi konuştu.*

Hatta Kelly'yi öpmüştü bile: Ama bu daha sonraydı.

12

Kelly Kelleher politikacıların ne olduğunu bilirdi, saf değildi. Hem de bildikleri yalnızca Brown Üniversitesinde okuduğu Amerikan tarihi ve siyasal bilgiler derslerine dayanmıyordu.

Babası Arthur Kelleher, Cumhuriyetçi Kongre Üyesi Hamlin Hunt'ın eski ve yakın bir okul ve golf arkadaşıydı. İşleri yolunda gitmediği zaman bile (ki birkaç yıl önceki borsa krizinden bu yana işleri pek de parlak gitmez gibiydi) Bay Kelleher 'Ham' Hunt'ın kampanyalarına katkıda bulunur, bağış toplamak için Gowanda Heights Sosyal Kulübünde müthiş kalabalık akşam yemekleri düzenler, Cumhuriyetçi Partinin yerel ve ülke çapındaki etkinliklerine dahil edilmekten çocukça bir gurur duyardı. Kelly'nin ilkokul yıllarından beri tanıdığı kongre üyesi, son zamanlarda ülke gündeminde tartışmalar yaratan 'renkli' bir sima olup çıkmıştı; sıradışı bir muhafazakâr olarak sık sık televizyondaki konuşma programlarına çıkıyor, haber programlarında söyleşiler yaparak liberalliğin her yönünü alaya alıyordu, *kürtaj* sorunu dışında... kürtaj konusunda Ham Hunt kendini, 'kadının seçim hakkından yana' olarak tanımlıyordu.

(Özel yaşamında Hunt, Amerika'nın geleceğinin kürtaj sayesinde kurtulabileceğine içtenlikle inanıyordu: Kürtajın, ülke nüfusunun gerekli kesimlerinde, yani siyahlar, Hispanikler, ergenlik çağına erer ermez çocuk üretmeye başlayan ve devlet yardımıyla geçinen yoksul anneler arasında yaygınlaştırılması yoluyla. Bu konuda birşeyler yapılması şarttı; çözüm, nüfusu denetlemenin çaresi kürtajdı, bunun masrafını da beyaz çoğunluk yüklense iyi ederdi, hem de iş işten geçmezden önce... "İnanın, bilerek konuşuyorum; Calcutta'yı, Mexico City'yi görmüşüm ben, Güney Afrika'daki siyahi kentlerini görmüşüm.")

Bir keresinde Kelly babasının yüzüne karşı, "Böyle bir adama nasıl oy verebilirsin, Faşist bu adam, Nazi, soykırıma inanıyor, Tanrı aşkına!" diye haykırmıştı da, Artie Kelleher karşılık vermeden ona bakakalmıştı, tokat yemişçesine.

Kelly daha sakin bir zamanda annesine, "Babam nasıl yapabilir bunu, anne? SEN nasıl yapabilirsin?" diye sormuştu. Bayan Kelleher öfkeli kız çocuğunu bir gurur ürpertisiyle süzüp elinden tutarak, "Kelly, canımın içi, lütfen," demişti sakince. "*Benim* oyumu kime verdiğimi tahmin etmek hakkını nereden buluyorsun?"

Son başkanlık seçimleri sırasında Kelly, Vali Dukakis'in o talihsiz kampanyasında gönüllü olarak çalışmak için başvurmuştu. Kampanyanın talihsiz olduğunu, yarışmanın son haftalarına kadar anlayamamıştı. George Bush'u her görüşünde, her dinleyişinde ona öyle doğal geliyordu ki, her görüp dinleyenin bu adamı elbette dışlayacağı, böylesine ayan beyan ikiyüzlü bir adam, böylesine satılmış! böylesine ilkel ve ahmak! böylesine ilgisiz! böylesine *kötücül*! Ya beyaz-

ların siyahlara karşı duyduğu korkuyu sömürmesi! CIA bağlantısı! sahte dindarlığı! ruh sağlığı! Cambridge'deki kampanya üssünde birlikte çalıştığı diğer kişiler de tıpkı Kelly gibi, Demokrat Parti kampanyasının kazanma şansı olmadığını yarışın son haftalarına, belki son günlerine kadar anlayamamış gibiydiler, oysa ülke çapındaki kamuoyu yoklamaları durumu açıkça belirtiyor ve partinin adayı Dukakis ortalıkta meydan okurcasına gene de biraz hüzünlü, biraz pişman bir hava ve camlaşmış gözlerle dolaşıyordu.

"Kelly, ulu Tanrım, nasıl yapabildin bunu!" diye Artie Kelleher telefonda haykırmıştı. "Zamanını, enerjini o zibidi uğruna nasıl harcayabildin!"

Oylar sayıldığında, karşı tarafın büyük çoğunluk beklentisi gerçekleşerek onların 'düşünülemez' saydıkları şey sonunda resmen tarih olup çıktığında (düşünemediğimiz nice şeyin sonunda resmen tarih olup çıkarak düşünülebilir'e dönüşmesi gibi) yemek yemeyi resmen kesmiş, üst üste kaç geceyi uykusuz geçirmiş olan Kelly öylesine derin gene de kişisel değil sandığı bir umarsızlığa gömülmüştü ki, kendini sokaklara vurup Boston Common Meydanında üstü başı perişan, kendini bilmez, sersem sersem dolaşmış, açlık ve bulantıyla boş boş gülümseyerek çevresindekilere bakmıştı: İnsan değil de yamuk, hayvansı şekillerdi bunlar, art ayakları üstünde doğrulmuş, giyinik, etli şeyler... ve sonunda dayanamayıp ağlamaya başlayarak kaçmış, annesine telefon açıp yalvarmıştı, ne olur, ne olur gel beni al, nerede olduğumu bilmiyorum.

13

Söz konusu olan kız oydu, erkek onu seçmişti, olacak olanlar ona olacaktı, kiralık Toyota'daki yolcu.

Kara su dört bir yanında guruldayıp burularak yükselir, gözlerine girerken o, bedenini kollar gibi sarmış birşeylerle pençeleşerek en sonunda bağırmayı başardı, bağıracak kadar soluk toplayarak öksüre tıksıra çığlık atmayı başardı en sonunda, Toyota yolcu tarafına doğru yatarak o buruntulu, bulanık suya gömülürken.

'Elizabeth Anne Kelleher' adıyla vaftiz edilmişti. *Yurttaş Sorguluyor* dergisinin (*Yurttaş Sorguluyor Vakfının Ayda İki Kez Yayımlanan Dergisidir*) yönetim listesinde de adı 'Elizabeth Anne Kelleher' olarak geçiyordu.

Arkadaşlarının 'Kelly' diye bildikleri.

Aralarında hemencecik sıcak bir kaynaşma doğuvermişti; bilirsiniz bazen nasıl olur. Hiç beklenmedik biçimde.

Senatör mutlu bir gülümseyişle Kelly'nin elini kavradığında belli belirsiz fazla sıkarak acıtmıştı bilmeyerek, hani erkekler bazen yaparlar ya, bazı erkekler bazen yaparlar ya hani, sizin gözünüzdeki o

iğne batmışçasına şaşkın acıyı, gözbebeğinizin daralıvermesini *görmek, hissetmek* ihtiyacıyla.

Nasıl ki G. de sevişirken bazen onun canını acıtırdı. Bilmeyerek.

O da bağırırdı, kısa, tiz soluksuz bağırışlarla, hıçkırır ve kendi sesinin loş odanın köşelerinden titreşimler yaparak yankılandığını duyardı, ırak, çılgın yakarışlar: Seni seviyorum, ah, seviyorum seni, seviyorum seviyorum seviyorum seni, bedenleri terden buram buram, kaygan, bitişip konuşurken saçları kafalarına yapışmış *sen benim biricik minik kızımsın, biliyorsun bunu, biliyorsun, değil mi?*

G. ağırlığını onun üstüne bırakmış, kollarını onun bedenine dolamış, onun bacakları ürpertili ve sımsıkı G.'nin beline sarılı, titreyen dizleri hoyratça omuzlarına doğru itilmiş, sevgilisi onun en derinine girebilsin diye, Evet! evet! işte böyle! Ah, Tanrım! derken bilirdi ki, G.'nin dudakları dişlerinden sıyrılmıştır o bildik kasılışla, Kelly'yi dışarıda bırakan o ölümcül zafer sırıtışıyla.

En sondan çok kısa bir süre önce G., "Seni incitmek istemiyorum, Kelly," demişti usulca. "Bunu biliyorsundur, umarım." Kelly de gülümseyerek, "Evet, biliyorum," demişti, sıradan bir konuşma yapıyorlarmışçasına, her zamanki rahat, dost konuşmalarından biri, öyle ya, sevgili olmaktan öte bir şey değil miydi aralarındaki ilişki, aynı zamanda birbirlerinin en yakın arkadaşı değiller miydi? Kelly onu öpmüş, o da kolunu Kelly'ye sararak o sıcacık yüzünü Kelly'nin boynuna gömmüştü. Kelly öylece, kıpırdamadan du-

ruyor ve, Peki, *ben* seni incitemez miyim, diye düşünüyordu, *Bende* yok mu o güç, seni incitebilmek gücü? Artık böyle bir gücü olmadığını bilerek.

Kış günü akşama kavuştu. Köşelerden gölgeler yükseldi; oda Kelly'nin tanımadığı bir oda oldu. G. kafasını onun kafasına hafiften toslayarak, "Bildiğini biliyordum," dedi. "Gene de emin olmak istedim."

Ya şimdi neydi onu sımsıkı saran? bir kemer mi? göğsünün ve kalçasının çevresinde, sol kolu araya sıkışmış olarak? Alnı da göremediği bir şeye hızla çarpmıştı, çevresi zifir karanlığındaydı, gözlerini kısıp kırpıştırarak görmeye çalışıyordu, gözleri kördü, kulaklarında jet uçaklarını andırır bir harıltı ve bir erkeğin inanmazlık dolu sesi, "Tanrım. Tanrım. Tanrım."

Söz konusu olan kız oydu, seçilmiş olan oydu, yolcu oydu, emniyet kemerlerinin arasına sıkışmış olan, yok, hayır, kapıydı üstüne abanan, bir de çökmüş tavanın bir köşesi, yani tepetaklak mı olmuştu o şimdi? sağ yanına mı yıkılmıştı? yukarısı neresiydi şimdi? tavan neredeydi? hava neredeydi? üstüne savrulmuş olan erkeğin de yükünü çekiyordu, bu erkek de çırpınarak soluk almaya çalışıyor, "Tanrım," diye yalvarıyordu sesinde bir hıçkırıkla, bir erkek sesi, bir yabancının sesi, insan böyle ölmeyi kendisi seçemez, boğulmayı bulanık kara suyun içinde bir yabancıyla; neylesin ki sağ bacağı mengeneye kapılmışçasına sıkışmış, sağ diz kapağı parçalanmıştı, ama o hiç acı duymuyordu, şoktaydı belki, belki de ölmüştü, böyle genç yaşında! bu denli erken! kara su ciğerlerine doluyordu ciğerlerini boğsun da beynine oksijen gitmesin diye, düşünmesi dursun diye oysa düşünceleri serinkanlı hatta mantıklıydı: *Bunların hiçbiri olmuyor.*

Bu kişi, bu adam, üstüne yıkılan bu ağırlık... Kelly onun kim olduğunu unutmuştu, o da alabora olmuş arabadan çıkmak için delicesine çırpınıyor, cebelleşiyor, birşeylere tutunmaya yelteniyordu.

O belirgin ses, bir yabancının sesi: "Tanrım."

Söver gibi değil de yüreklendirmeye çalışan bir yalvarışla.

Uçarcasına yol alan Toyota o firkete biçimli viraja, yoldaki izlere ve arabanın uğradığı hatırı sayılır hasara bakılırsa yaklaşık 45 mil hızla, girdiği sırada denetimden çıkmasaydı bile, büyük bir olasılıkla, ilerideki dar köprünün korkuluklarına çarpıp yoldan çıkarak suya yuvarlanacaktı, yani gene aynı sonuç. Daha doğrusu sonradan insanlar bu yollu varsayımlar yürüteceklerdi.

Bu hızlı akıntılı çayın adı Indian Creek'ti, Kızılderili Çayı. Bir adı olabileceği aklınıza bile gelmezdi. O ıssız bataklıklarda: Sivrisineklerle yoğun, üreme çılgınlığı içindeki gece böcekleriyle cırlak, keşfedilmemiş bir belde gibi uzanan o bataklarda.

Karşınıza böyle bir çay çıkacağını ummazdınız, derinliği yer yer 3 metre genişliği 6 metre kuzeydoğu yönünde akarak yaklaşık iki mil uzaktaki Brockden Iskelesi yakınında bir gelgit gölcüğüne, o yolla da Atlantik Okyanusuna dökülen çay.

Ölecek miyim? Bu şekilde?

Bir tanık bile yok. Ne de Eski İskele Yolundan geçen bir araç.

Sanki onu cezalandırmak için, davranışından ötürü, *kendi özbenliğime benzemeyen, gerçekte Kelly Kelleher olmayan bir kişilik* sergiledi diye... ama o, bu düşünceyi kafasından kovdu; körinançları yoktu, Anglikan Tanrısına bile inanmazdı o.

Senatör onu seçmişti. Daha ilk baştan belliydi bu. O çarçabuk kaynaşma! gülüşmelerindeki o rahatlık! kendi kızı yaşında bir kız!

Evet, ötekileri şaşırtmışlardı, ötekilerden birkaçını. Bilenleri. Buffy St. John'u düş kırıklığına uğratmışlardı, 8.20'de Boothbay vapuruna yetişmek istediklerini söyleyerek.

Aslında, Buffy'nin sonradan anımsayacağı üzere, Senatör daha erken bir vapura yetişmek istemişti... ama yola zamanında çıkamamışlardı nedense... Senatör bir içki daha içmişti. Ya da iki.

Senatörle yolcusu Kelly Kelleher, Derry Yolu 17'deki partiden yaklaşık saat 7:55'te ayrılmışlardı. Bu, vapura yetişmek için 25 dakikaları var demekti ki, bu süre, arabayı doğru sürüp doğru yoldan gitmeleri koşuluyla, yeterliydi.

Eski İskele Yoluna sapmaları hataydı, ama anlaşılır bir hataydı bu; alacakaranlıkta böyle bir yanlışlık yapması için insanın *alkolün etkisi altında* olması şart değildi.

Grayling Belediyesince artık bakımı yapılmayan Eski İskele Yolunun resmi olarak kapatılmış olması gerekirdi: YOL KULLANIMA KAPALI.

Üç yüz hektarlık batak alan, federal bir fonla, Grayling Adası Vahşi Doğa Barınağı olarak koruma altındaydı. Deniz çulluğu, çobanaldatan, kılıç kırlangıcı, yüzücü ve dalıcı ördekler, küçük beyaz balıkçıllar, büyük mavi balıkçıllar, deniz kırlangıçları, yağmur kuşları, birçok ağaçkakan türü, parlak tüylü ispinozlar, ardıç kuşlarının yanısıra kuzeydoğuda çok rastlanan başka kuş türleri. Türlü türlü bataklık bitkileri, büyük su kamışı, su yulafı, ayakotu, trilyum, bataklık kadifesi, temren, yılan yastığı gibi. Hayvan-

lardan da... Doğruyu isterseniz Kelly Kelleher Buffy'lerde bulduğu bir turizm broşürünü karıştırmış, üç-beş kilometrecik ötedeki bu vahşi doğa barınağı hakkında yazılanları okumuştu, evet, Buffy çocukluğunda birçok kereler oraya gitmiş, tabii, buraya yazlığa geldikleri dönemde, ama şu son yıllarda hiç gitmemişti, belki yarın Ray'in canı isterse arabaya binip oraya gidebilirlerdi; gerçekten güzel bir yerdi, hepsi de akşamdan kalma değillerse elbet, Ray başka bir şey tasarlamamışsa, hava aşırı sıcak değilse, ama Kelly kendi başına gitmeyi yeğleyeceğini düşünmüştü, mutlaka gitmeye çalışacaktı, belki birilerinden ödünç araba alırdı ya da belki, eğer barınak fazla uzak değilse, Buffy'nin bisikletini alırdı, gıcır gıcır yepyeni bir dağ bisikleti.

Hiç bunlardan birine bindin mi? Binmedin ha? Hadi bir dene.

Bisikletin kollarını sımsıkı kavramış, ayaklarını pedallara basıp dikelmişti ilkin, doğrulup durmuştu, omurgası eğimli, kaba etleri havada, bakır rengi uzun saçları rüzgârda savrulmuş, kendini kumsal boyunca son hızla kaydırır, bisikletinin kalın kabartmalı lastikleri kabuklaşmış kumlara geçerken o nasıl ani bir hızdı öyle, ne mutluluk, küçük Lizzie uçup giderken Annenin, Babanın, Büyükanne ve Büyükbabanın izleyen bakışları önünde. Ay, dikkatli ol, hayatım, dikkat et! ama o gülerek uçup geçmiş, onların görüş alanlarının dışına çıkmıştı.

Şimdi de Buffy'lerde, incecik bedenini eldiven gibi saran mayosuyla, beyaz spandex, küçük küçük, cilveli sedef düğmeler, tek omuz, sutyenin gizli teliyle yukarı doğru kalkan göğüslerinin arasındaki gölgeli yol; Kelly, O'nun bakışlarının, ister istemez oraya

kaydığını görmüştü, o bakışların, fazla oyalanmadan ayak bileklerini, bacaklarını, kalçalarını, omuzlarını özümsediğini görmüştü; omuzları çıplaktı ya, zerrin sarısı, tığ örgüsü bir tunik geçirmişti üstüne, utangaç olduğu için, belki de bedeniyle ilgili o eski çekingenliği yüzünden, oysa Buffy ne kadar bambaşkaydı o ipeksi siyah bikinisiyle, el ve ayaklarının o son moda, müstehcen, fosforlu yeşil cilalı tırnaklarıyla, pürüzsüz cildi, saçındaki o komik takma at kuyruğuyla Buffy, Ray'in yanında bile bacaklarını şaplatarak, Selülit! diyecek kadar utanmasız ve kendinden emin: Selülittir şu gördüğünüz! Ama ben daha selülit peydah edecek yaşta değilim ki, Allah cezasını versin!

Hepsi gülmüşlerdi. *O da* gülmüştü.

Öyle güzeldi ki Buffy St. John. O güneş yağlarıyla beslenmiş, ısıtılmış teninin içinde öylesine kendinden emin.

Brown'daki ilk yılından sonra Kelly kendini aç bırakarak disipline sokmayı huy edinmişti, denetimi sımsıkı elinde tutmak ve aybaşı kanamalarını hafifletmek için; G. olayından sonra da bir erkeği, sevildiğinden daha çok sevmiş olduğu için kendi kendini cezalandırmak amacıyla; ama şu son yılda *sağlıklı ve normal* olmaya karar vererek düzenli beslenmeye kendini zorlamış, kaybettiği 9 kilonun 5'ini böylelikle geri almıştı. Uyku ilacı almadan uyuyordu artık; hatta G.'nin onunla birlikte yaşadığı üç ay boyunca, geceleri yatmazdan önce içmeyi geleneksellestirdikleri o bir bardak kırmızı şaraba bile gereksinme duymuyordu; ona bile.

Böylece *sağlığına* yeniden kavuşmuştu, *normalliğine.*

Amerikalı bir kızdı o, *görünüşüne azami dikkat göstermeli, her konuda, her zaman, yapabileceğinin en iyisini yapmalısın.*

Gene de Gowanda Tepesindeki evden uzak durmuştu. Annesine kaygı çektirmekten suçlu, babasıyla kavga çıkartmaktan suçlu; gerçekte baba yetkesinin umursanmamasından kaynaklanan bütün o 'siyasal' çatışmalar... ama şu sırada araları iyiydi artık, Kelly de iyiydi artık, eski arkadaşlarının kimilerinden, kırıcı olmaksızın uzak durmaya çalışıyordu, hani şu dünyaya küsmüş eski idealistlerle öfkeli kürtaj savunucularından, hatta en sonuncu (üçüncü) boşanmasından bu yana Bay Spader'dan bile uzak durmaya çalışıyordu:.Uzamış tıraşı, göbeğiyle, o alev saçları dökülmeye başlamış, altmışlık bebek yüzündeki gamzeli gülüş yamrulaşıp alkole bulanmış Bay Spader'in gözlerini kendi üstünde hissedince Kelly nasıl da utançla kıvranmıştı o gün, onun çalışma odasında, o boğuk solumasını duyunca; adamın kulaklarıyla burun deliklerinin içinde kıllar vardı, bulaşık teli gibi, zavallı Carl Spader ki bir zamanlar medyanın gözbebeğiymiş, yaman bir konuşmacı, Martin Luther King'le John F. Kennedy'nin yakın dava arkadaşı, ama şimdi Brimmer Sokağındaki bu düzayak işyeri ve *Yurttaş Sorguluyor*'un otuz beş binle kırk bin arasında gidip gelen tirajı, oysa 1969'daki doruk noktasında bu rakam doksan beş binle yüz bin arasında değişir, *Yeni Cumhuriyet*'le yarışırmış, ama Carl Spader'i *Yeni Cumhuriyet* konusunda konuşturtmaya gelmezdi, çünkü üniversiteden sonra yıllarca orada çalışmıştı, bir kez konuşmaya başladı mı bir daha susmazdı, çağımızda muhafazakârlığın zaferi konusunda, Kennedy-Johnson idealizminin yıkılışındaki trajedi ve hüsran konu-

sunda ağzını açtırtmaya gelmezdi Carl Spader'in! Kelly Senatörün, eski dostu Carl Spader hakkındaki sorularına usturuplu yanıtlar veriyordu, Kelly Kelleher düşünmeden dedikodu edicilerden değildi; başkalarının kötü talihini kendi konuşmasını süsleyip renklendirmek için kullanıcılardan da değildi, bir kimsenin yüzüne karşı söyleyemeyeceklerini arkasından asla söylememek onun ilkesiydi.

Senatör birçok kez lafı döndürüp Carl Spader'a getirmişti, onu kaç yıldır görmemiş olduğunu söylüyordu. Senatörün sesinde hem üzgün, hem de hafifçe kınayan bir ifade vardı.

Evet, *Yurttaş Sorguluyor*'u elbette okuyordu, tabii ki.

Washington'daki bürosu dergiye aboneydi. Elbette.

Senatör, Kelly'ye dergide ne iş yaptığını sormuş, Kelly de anlatmış ve son yazdığı, 'Amerika'nın Ayıbı: Ölüm Cezası' denemesinden söz etmişti, Senatör de, evet, evet, demişti o yazıyı okumuştu, emindi okuduğundan, etkilenmişti.

Buffy'nin o şahane yeni bisikletinin üstünde de Kelly, Senatörün gözlerinin onu izlediğini hissetmişti.

Politika, güç ve yetkenin pazarlığı. Eros, güç ve yetkenin pazarlığı.

Senatör, kızı, örgü tuniğin altında çıplak olan omuzlarından sımsıkı kavrayıp tam ağzından öperken, çevrelerinde elle tutulur bir şeymişçesine okşayıcı dokunuşlarla esen rüzgâr onları bir araya sarmalıyor, birbirine bağlıyordu. Senatörün kızı öpmesi ani bir edimdi, ama beklenmedik değil. St. John'ların evlerinin ardındaki kum tepelerinde yürüyorlardı, yu-

karılarda bembeyaz yanıp sönen martıların bıçaksı kanatları, ölümcül gagaları, heyecan dolu çığlıkları. Kıyıyı döven hışırtılı dalgalar. Dalgaların kıyıya çarpıp çarpıp çekilmesi. Kelly bir gece önce de duymuştu dalgaları, uyanık yattığı yerden: Buffy ile Ray'in odasından gelen boğuk gülüşlerle sevişme sesleri ve bu insancıl seslerin altında kumsala vurup duran o dalgalar, denizin yükselişi, ayın çekimiyle kabaran sular, kendi damarlarında bir kan kabarması, erkeğin arzusunun şahlanışı öyle dayanılmaz ki, onu gene öpeceğini ikisi de biliyorlardı ve Kelly'nin 4 Temmuz gecesini önceden tasarlandığı gibi Buffy'lerde geçireceği yerde ani görünen bir kararla ona katılıp vapura gitmesi bu gerçeğin herkese karşı kabul edilmesinden başka bir şey değildi.

Söz konusu olan oydu, erkeğin seçmiş olduğu. Rüzgâr gibi giden arabanın içindeki. Yolcu olanı.

Ey Akrep, utangaçlık etme, zavallı, budala Akrep, yıldızların öyle ÇILGINCA romantik ki şu sırada. KENDİ isteklerini öne sür. KENDİ arzularında diren bir kerecik olsun.

O da öyle yapmıştı işte, yapmıştı ve yapacaktı. Seçilmiş olan o değil miydi?

14

Senatörün ağzının bira kokusuyla baskısını hâlâ dudaklarında hissediyor. O zorlayan, yoklayan, aranan dil.

Adsız yol, Toyota'nın altından fırladığı sırada bile, hâlâ, Kelly'nin dudaklarında bu öpüşün lezzeti vardı. Şimdiye dek tatmış olduğu öpüşlerin ne kadar da çoğunun bira, şarap, alkol, sigara, esrar lezzetinde olduğunu buruk bir gülümseyişle aklından geçiriyordu. Bütün o yoklayan, aranan diller. *Hazır mıyım?*

Sarsılan arabanın penceresinden nicedir aya bakmaktaydı. Ne tuhaf bir yassılığı var, nasıl da parlak. İçin için ışıyor, sanırdı insan, başka bir ışığı yansıttığına inanası gelmezdi, ama yanılmış olurdu, çünkü insanın salt kendi beyniyle düşünüp yargı yürütmesi, hesaplar yapması yetmez: Zavallı Akrep.

Kelly Kelleher elbette ki, horoskop gibi şapşallıklara, astrolojiye falan inanmazdı. Amerika Okuryazarlık Vakfının gönüllü bir üyesi olmakla birlikte cahil kimselere karşı gizliden gizliye, hafif bir küçümseme duyardı. Yalnızca siyahlara karşı değil, gerçi bütün öğrencileri karaderiliydi, ama beyazlara karşı da... kim olursa: Bunlar uygarlığın amansız ilerleyişinin geride bıraktığı erkek ve kadınlardı aslında, sınırlı zekâları kimi gerçekleri kavrayamıyordu, aslında;

Artie Kelleher'le Ham Hunter'ın, tüm muhafazakâr Amerika'nın inandığı üzere gerçekten umutsuz bir durum olsa gerekti bu; iyisi mi biz kendi beyaz canımızı kurtaralım, ama Kelly Kelleher böylesi bir bencilliği öfkeyle dışlıyordu, zaten annesiyle babasına bu konuda utanç verici bir yazı bile yollamış değil miydi, üniversitedeki küçük bilgisayarında dikkatle hazırlayıp düzelterek vaftiz adıyla 'Elizabeth Anne Keller' diye imzalamış, o yıl Şükran Bayramında neden eve dönmeyip oda arkadaşıyla birlikte Old Lyme'a gideceğinin kısmi bir açıklaması olarak Kelleher'lerin Gowanda Tepesindeki evine postalamıştı, *Anne, baba, sizı her zaman seveceğim, ama sizinki gibi bir yaşantıyı benim, dünyaları verseler sürdüremeyeceğimi anlamış bulunuyorum, ne olur beni bağışlayın.*

İşin şaşılacak yönü şuydu ki annesiyle babası onu sahiden de bağışlamışlardı.

Senatörle Kelleher'lerin sosyal konumu benzerlik taşıyordu: Arthur Kelleher'in mezun olmasından hemen sonra Senatör de Andover'e girmiş, daha sonra hem BA, hem de hukuk derecelerini Harvard'dan almıştı. Arthur Kelleher de önce Amherst, sonra Columbia'ya devam etmişti. Senatörle Kelleher'lerin birçok ortak tanıdıkları olsa gerekti, ama o gün yer yer heyecanlarla parlayıvererek daldan dala dolaşan o kopuk kopuk konuşmalarında ikisi de bu konuya girmemeyi seçmişlerdi.

Kelly, Senatörün onun yaşında çocukları olduğunu biliyordu... bir oğlu mu vardı? bir oğluyla kızı?.. ama bu konuya ikisi de değinmemişlerdi doğal olarak.

Kelly Senatörün otuz yıllık karısından ayrı yaşadığını da biliyordu. Senatör bir ara bu konuyu açmış, daha doğrusu konuya kısaca değinmişti:

Gülümseyerek, bu hafta sonu yalnızım, demişti, karım akrabalarını Cape'deki evde topluyor... sesi, tümcesini tamamlamadan hafifleyip dağılarak.

Ağzında onun ağzının lezzeti. Daha önce de, öğleden sonra, Kelly piknik masalarının birinde başını kollarına yaslamış otururken, uykulu, güneş sersemi, biraz da hasta, (*neden* içiyordu sanki alkolden nasıl etkileneceğini asla kestiremediği halde? Sırf çevresindekilerden biri olmak için mi, üniversitedeyken yaptığı gibi? Sırf çevresindekilerden biriymiş gibi görünmek için mi, üniversitedeyken yaptığı gibi?) birisi gizlice, sessizce arkasından ona yaklaşmıştı. Kelly kirpiklerinin altından bu kişinin yalınayak olduğunu görmüştü, bir erkek, iri beyaz damarlı ayaklar, kalın, sert görünümlü ayak tırnakları ve derken Kelly omzunda hafifçecik bir dokunuş duymuştu, buğu gibi bir dokunuş bir elektrik çarpmasıyla topuklarına kadar sarsmıştı onu çıplak tenine dokunan şeyin erkeğin dili olduğunu anlayınca... erkeğin sıcacık, yumuşacık, ıslak dili onun çıplak teninde.

O zaman Kelly gözlerini erkeğin yüzüne kaldırmıştı. Erkeğin gözleri: Akları sanki yorgunluktan belli belirsiz sararmış, incecik, kanlı damarlarla işlenmiş gene de irisler çarpıcı bir mavilikte. Renkli cam gibi, ardında hiçbir şey bulunmayan.

Ve çok uzun zaman gibi gelen bir zaman boyunca tek söz etmemişlerdi, Kelly'nin dudakları gülümsemek istercesine seyrediği halde, zorlama, çocuksu bir espri yaparak büyüyü bozmak istercesine.

Sen babanın biricik sevgili kızısın, biliyorsun bunu, yaa, elbette biliyorsun.

Şimdi bunları anımsıyordu son hızla Brockden İskelesinin güneydoğusundaki ıssızlıkların içine dalarlarken, alacakaranlığın koygunlaştığı ve 20.20 vapuruna yetişemeyecekleri (hiç değilse Kelly'nin gözünde) belli olmaya başladığı sırada.

Hava sivrisineklerle yoğunlaşmıştı, yer yer ateşböcekleri vardı, kimileri inanılmaz boylara ulaşmış süpürge kafalı sarışın sazlar rüzgârda baş eğerek sallanıyorlardı, suratsız, ucube insan karaltıları gibi. Bunları görmek Kelly'nin içini ürpertiyordu. Ne tuhaf değil mi, dedi Senatöre dönüp, bataklıklardaki ağaçlardan birçoğunun cansız durması, cansız mıydılar sahiden? Alaca loşlukta tek tük görünüp yiten ağaç gövdeleri, yapraktan yoksun, kabukları gri, parlak, pürüzsüz, eski yara izleri gibi.

"Umarım herhangi bir çevre kirlenmesi değildir ağaçları öldüren."

Direksiyona yumulmuş, kaşları çatık, gaz pedalına bastırıp duran Senatör karşılık vermedi.

Kelly, zaten bu yere batasıca yola saptığımızdan beri benimle doğrudan hiç konuşmadı diye düşünüyordu.

G.'den bu yana, geçen haziranda her şey nihayet sona erdiğinden bu yana Kelly hiçbir erkekle sevişmemişti.

G.'den, bu yüzden ölmek isteyişinden bu yana hiçbir erkeğe arzuyla, hatta arzu numarası yaparak dokunmuş değildi.

Hazır mıyım? hazır mı? hazır mı? minicik, alaycı bir ses.

Dört bir yanlarında bir çiftleşme, bir üreme cinneti içindeki gece böceklerinin çığlık çığlığa, tiz ötüşleri. Bir çığlıklar curcunası, sağır edici, duydukça

Kelly'yi ürperten. Ne de çoktular. Tanrı bu kadar çok böcek yaratmış olamaz, sanırdı insan. Çılgın çığlıklarda bir telaş, sanki yaz ortasının en sıcak bir gecesinde bile, ısının yakın zamanda, kaçınılmaz olarak düşeceği malûm oluyordu onlara, gece ayazları, soğuklar, Gelecek'ten uçarak üzerlerine doğru gelmekte olan kendi minicik ölümleri. Kelly Kelleher o anda, yanına kendisi için de bir içki almadığına pişman olup yutkundu, *hazır mıyım*? diye düşünerek.

Bir ayna kırılmış da parçaları dört bir yana saçılmışçasına kilometrelerce uzanan bataklıklar. Kelly kaybolmuş olduklarını tahmin ediyor, ama Senatörü sinirlendirmekten korktuğu için bu sözcüğü dile getirmekte tereddüt ediyordu.

Hazır mıyım? Bır serüven bu.

Sarsılan arabanın içinde, gerçekten de, başlarına hiçbir kötülük gelmezmiş gibiydi, hele bir trafik kazası, asla, çünkü Senatör pervasızca direksiyon kullanıyordu, içkinin, yargılama gücünü aksattığı söylenebilirdi belki, ama ustalığını etkilemiyordu, çünkü gerçekten usta bir sürücüydü, küçük arabayı adeta içgüdüsüyle sürüyordu, şahane bir küçümsemeyle adeta, öyle ki Kelly, 'kaybolmuş da olsak, diye düşünüyordu, 20.20 vapuruna artık yetişemeyecek de olsak burada bulunduğum için ayrıcalıklıyım, başıma hiçbir kötülük gelemez, masallardaki prensesler gibiyim, henüz çok yeni başladı bu masal, ama belki hemencecik bitmez de bir süre devam eder, kimbilir.

Parlak, yassı ay ve kırık aynalara öylesine benzeyen ışıltılı su yamaları. Radyonun müziğinde şimdi caz temposu vardı, sahile çarpan dalgaların temposu ki, dalgalar henüz uzaktaydılar, ama Kelly onları gene de duyar gibiydi, gözleri yarı kapalı, omzundaki

kemere öyle bir yapışmış ki aşık kemikleri bembeyaz kesilmiş.

Sesini tam anlamıyla yükseltmemişçesine yükselterek: "Galiba kaybolduk, Senatör."

Senatör sözcüğü hafiften alaylı, şakacı. Okşayış gibi bir şey.

Senatör, beni adımla çağır, demişti ona, hem de kısaltılmış ilk adıyla, tabii. Ama nedense Kelly, onun bu isteğini henüz yerine getirememişti.

Nasıl da yakındılar, sarsılan arabada ikisi başbaşa. Aralarında baş döndüren alkol kokusunun keskinliği. Biralı öpücükler ve o dil, insanın nefesini tıkayacak kadar kalın.

Yanında oturan adam dünyanın 'şerbetli'lerinden biriydi: İktidar ve söz sahibi yetişkinlerden biri, erkek adam, A.B.D. Senatörü, ünlü bir çehre ve dolaşık bir geçmiş; tarihe yalnızca katlanmakla yetinmeyip kendi amaçları için yön verme, yoğurma, söz geçirme yetkisini elinde tutanlardan biri... 1960'ların o eski tarz, liberal demokratlarından biriydi, toplumsal reform ilkesine inat ve ateşle bağlı Büyük Toplumculardan biri. Yirminci Yüzyılın şu son yıllarının Amerika'sında kendi hümaniter görüşlerinin uyandırdığı muhalefete küsmüş, kırılmış hatta fazlaca şaşmış görünmüyordu, çünkü onun yaşamı politikaydı, politikanın da özde ne olduğunu bilirsiniz: Uzlaşma sanatı.

Uzlaşma, sanat olabilir mi? Evet, ama küçük çaplı sanatlardan biri.

Kelly onun kendisini duymadığını sanmıştı, ama sonra Senatör, "Burası kestirme bir yol, Kelly," dedi, boğazını temizler gibi kısık, neşesiz bir gülüşle. Çok küçük bir çocukla ya da içkili bir genç kadınla konu-

şuyormuş gibi tane tane. "Ortada tek bir yön var, yani kaybolamayız."

Arabanın yoldan dışarı uçmasından hemen önce.

15

Araba yana savrularak korkuluğa çarptığı sırada Kelly, "Hey!" diye tek bir ünlem duydu. Arka sağ köşe, şeytani bir lunaparkın dönme dolabında uçarmışçasına fır dönmüş, Kelly'nin kafası çatırdayarak pencere camına çarpmıştı. Gözlerinin önünden kızıl bir sis parlayıp geçti, ama o çığlık atacak soluk bulamadı. Hızını alamayan araba kısa, ama dik bir bayırdan aşağı kayarken dışarıda kuru dallar kırılıyormuş gibi peş peşe, öfkeli takırtılar oldu ve o hâlâ çığlık atacak soluk bulamazken araba bir çukura gömüldü, yosunlu bir su birikintisi ki, şu batak yerde sığ bir şey olacağını sanırdınız, oysa yaşayan, amacı olan bir kara su dört bir yanlarında fokurdayarak onları aşağı çekiyor, araba yan yatarak batıyordu ve Kelly'nin gözleri görmez olmuş, Senatör onun üstüne yıkılmış, kafaları birbirine çarpmıştı. Kaç zaman cebelleştiler orada, üst üste, delicesine, sersemlemiş, kendi denetimlerinin hatta havsalalarının dışında gelişen olayların dehşetiyle dolu, ancak, *Bunların hiçbiri olmuyor, bu şekilde ölüp gidecek miyim,* diye düşünebilerek? Kaç saniye ya da kaç dakika sonra Senatör, "Tanrım! Tanrım!" diye inilderken el yordamıyla emniyet kemerlerini yoklayarak, kırılmış direksiyonun ardından kendini salt bedensel gücüyle kurtarmış, can kor-

kusunun verdiği güçle, zorla, kendini kapıdan dışarı itmişti, kapıyı kara suyun ve yerçekiminin direncine karşın açmayı başararak? Ne tuhaftır ki, olması gereken yerde değildi bu kapı, tepedeydi, tam tepelerinde, sanki yer yuvarlağının kendisi bile ekseni üstünde kaykılmış ve şimdi göze görünmeyen gök, dipteki kara çamurun içine düşüp kaybolmuştu. Kaç zaman? O dehşet kargaşası içinde Kelly bunu kestirecek halde değildi. Suyun elinden kaçmak için çabalıyor, bir erkeğin kaslı koluna tutunmaya çalışıyordu, ama kol onu itti, o da erkeğin pantolonlu bacağına yapıştı, ayağına, ama o kauçuk altlı keten pabuç olanca ağırlığıyla basıp ezdi onu, şakağına öyle bir tekme attı ki, Kelly nihayet can acısı ve kırgınlıkla bağırmayı başararak can havliyle erkeğin bacağına sarıldı, bileğini kavradı parçalanan tırnaklarıyla, sonra ayağını, sonra ayakkabısını, ama kauçuk altlı keten ayakkabı adamın ayağından çıkmış şimdi onun elindeydi ve o arabanın içinde tek başına kalmıştı, "Bırakma beni! Kurtar! Bekle beni!" diye bağırarak, yalvararak.

Kara su hızla üstüne abanıp ciğerlerine dolarken, onu çağıracak bir ad bulamayarak.

BÖLÜM

2

16

Gitmişti, ama geri gelip onu kurtaracaktı.

Kıyıya yüzüp imdat istemeye gitmişti... yoksa yosunlu yamaçta yatıp kalmış, çaresiz kasılmalarla su kusup soluğunu derinden, ta derinden alarak gücünü ve erkeklik cesaretini toplamaya mı çalışıyordu, kara suya geri dönmek için, dibe dalıp batık arabaya ulaşmak için; çay yatağının yumuşak, vıcık çamurunda ters dönmüş bir böcek gibi çaresiz, kıl payı bir dengeyle yan duran arabadaki tutsak yolcusunun dehşet içinde, gelsin, kurtarsın diye onu beklediği yere, onun geri gelip kapıyı açarak kendisini dışarı çekmesini beklediği yere ulaşmak için: Böyle mi olacaktı?

Burdayım. Ben burdayım. Burada.

17

Buffy St. John'lardaki 4 Temmuz toplantısına bütün gün öğleden sonra, ta akşamlara kadar yeni yeni konuklar gelip durmuştu. Bunlardan kimini Kelly Kelleher tanımıyordu, ama onun tanıdığı ve onu tanıyan kimseler de vardı, örneğin Ray Annick, sonra Buffy'nin yeni arkadaş edindiği, parıl parıl siyah saçlarıyla çarpıcı güzellikte bir kadın olan, matematik doktorası yapmış, şimdi de *Boston Globe*'a serbest olarak bilimsel yazılar yazan Felicia Ch'en; Boston'daki bir borsa şirketinin danışmanı ve Boston Üniversitesinin mali ekonomi uzmanı Ed Murphy; sonra, tabii, Kelly'nin Brown'da aynı daireyi paylaştığı Stacey Miles ve Stacey'nin Cambridge'de birlikte yaşadığı mimar Randy Post, Buffy'nin eskiden sevişip sonra dost kaldığı Fritz adında biri. Aslında bu Fritz, Kelly'yi birkaç kez gezmeye çıkarmıştı, ama dostça, üstünde durmadan. Kelly onun Buffy'den bir tür öc almak için kendisiyle yatmayı umduğunu tahmin etmişti, oysa sevişseler bile Buffy'nin umurunda olmazdı. Konuklar arasında bir de Kelly'nin önceden tanıdığı, şu otuz yaşlarındaki uzun boylu, geniş omuzlu, saçı seyrelmiş, açık tenli kara adam vardı. M.I.T.'de öğretim üyesi; ilk adı değişik, egzotik bir şeydi, Lucius mu ne? Trinidad'lıydı, Amerikan Zencisi değil, Kelly on-

dan hoşlanmış olduğunu anımsıyor, onun da kendisinden hoşlandığını, kendisini çekici bulduğunu biliyordu ki, bu da içine bir güven duygusu veriyordu. Bu tür toplantılarda kapıldığı tedirginlik giderek arttığı için bu hafta sonunu korku ve kaygıyla beklemişti: Böylesine bol içki, bol espri, bol hazırcevaplık ve neşe, böylesine uluorta yürütülen cinsel değerlendirmeler arasında kendisinin silikleştiğini hissediyordu. G.'den bu yana derisinin üst tabakası sıyrılmışçasına çabucak incinir olmuştu; erkekler ona baktığında çenesinin kasılıp damarlarının korkuyla attığını hissederek gerginleşiyor, erkekler bakmadığı, bakışları onu (görünmez olmuşçasına) sıyırıp geçtiği zamansa daha bile derin bir korkuya kapılıyordu: Yalnızca kadın olarak değil, insan olarak da fos çıkmış olduğuna ilişkin bir inanç.

Neyse ki Lucius vardı. Plazma fiziği dalında bir araştırmacı. *Yurttaş Sorguluyor*'un abonesi ve Carl Spader'in –ya da Carl Spader konusunda duymuş olduklarının– bir hayranı.

Lucius oradaydı ve Kelly onun orada olduğuna şükrediyordu. Eğer saat ikiyi biraz geçe siyah bir Toyota Buffy'lerin araba yoluna sapmasa ve dudaklarda, *O mu? O mu gerçekten? Ulu Tanrım!* mırıltıları dolaşmaya başlamasa bu iki insan, zaman içinde, çok yakın dost olabilirlerdi.

18

Astrolojiye inanmazdı o, dergilerdeki yıldız fallarının o soluk soluğa uyarılarına, Ben Franklin tarzı, moral verici yorumlarına... ne de çok eskiden onuruna... adına?.. uğruna? vaftiz edilmiş olduğu Anglikan Tanrısına inanırdı.

Ross Dede ölüm döşeğinde, kemiklerinin üstündeki etler erimiş, ama gözleri her zamanki gibi canlı, uyanık, iyi yürekli, bakışları asla 'Kelly' değil de hep 'Lizzie' dediği en kıymetli torununa, dünyaya gelmelerinde aracı olduğu çok sayıdaki torunun arasında bu en sevdiğine duyduğu sevgiyle dolup taşarak, zihnini kurcalayan bir gizi açarcasına, "*Hayatını kurma biçimin, yaşamına kattığın sevgi... Işte Tanrı budur,*" demişti.

19

Yalnızdı. 'O', demin buradaydı, ama gitmişti ve kendisi şimdi yalnızdı, ama *yardım bulmaya gitti, elbette.*

Geçirdiği şokun etkisiyle ilkin nerede olduğunu bilemedi, bu cendere sıkışıklığındaki yerin, bu karanlığın neresi olduğunu, ne olup bittiğini bilemedi, öyle aniden olmuştu ki her şey, uçup geçen bir pencereden görülüyormuşçasına, hızdan silikleşmiş bir sahne, gözlerinde de kan vardı, gözleri sonuna kadar açık, ama kör, kemiğin çatladığı yerde şiddetle zonklayan başı: Kelly kemiğin kırılmış olduğunu biliyor, kara suyun bu çatlaktan içeri girip canını alacağına inanıyordu, meğer ki bir yolunu bulup kaçabilsin, meğer ki *O geri gelip bana yardım edecek, elbette.*

Aslında O şu anda Kelly'yi avutuyordu gülümseyerek, kaşlarını kaygı ve ilgiyle çatmış, Kelly'nin omzuna parmak uçlarıyla dokunuyordu. *Bana olan güvenini yitirme, Kelly. Hiçbir zaman.*

Kelly'nin adını biliyordu, adıyla çağırmıştı onu. Ona sevgiyle bakmıştı. Kelly de bu yüzden biliyordu işte:

Kelly'nin dostuydu O. Tanıdığı biri değildi, ama dostuydu, Kelly bunu biliyordu. Zaten bir dakikadan adı da aklına gelecekti.

Kelly'yi kıstırmış olan kapan bir otomobildi; nasılsa bir otomobilin ön koltuğunda sıkışıp kalmıştı, ama daracık bir yerdi burası, çünkü tavan, gösterge paneli ve yandaki kapı içeri doğru çökerek onun bacaklarını mıhlamış, sağ dizkapağını mengeneyle sıkarcasına ezmişti, sağ yandaki kaburgaları da kırıktı, ama canının acıması sanki askıya alınmıştı, henüz tam olarak itiraf edilmeyen bir düşünce gibi. Kelly hemen hemen hiçbir şey hissetmiyordu, bu yüzden de iyileşeceğini biliyordu, yeter ki kafasını şu kara su sızıntısının, çiğ lağım kokan bu soğuk kara suyun dışında tutabilsin, yaz ortasındaki sıcacık bir gecede suyun böylesine soğuk olabileceği kimin aklına gelirdi?

Su yutarken bile nefes almayı başaracaktı, bunu yapmanın bir yolu vardı, suyu burnundan püskürtüp başını yandan yana sarsarak, sonra şu çökmüş kapıdan gücü yettiğince uzaklaşarak, omzu da kırılmış mıydı acaba, ama o bunu şimdi düşünmeyecekti, hastanede ona iyi bakarlardı nasılsa, bir keresinde bir arkadaşını kurtarmışlardı, bir okul arkadaşı, şimdi adını çıkartamıyor, Kelly'nin o kız olmadığını biliyordu yalnızca. *İmdat, kurtarın beni!* diye bağırıyordu, *buradayım*, ama kafası karışıktı, çünkü yukarısı neresiydi, gökyüzü neredeydi? adam kurtulmak için delicesine çabalamış, bizzat onun bedenini kaldıraç gibi kullanarak tepedeki, hiçbir kapının bulunmaması gereken yerdeki kapıdan dışarı çıkmıştı, kapıyı içe doğru bastıran hangi güçse ona karşı iterek o iri kemikli gövdesini kapının aralığından zorlukla geçirmişti, Kelly Kelleher'in bile sığamayacağı kadar daracık duran bir aralık, ama adam güçlüydü, can havliyle tepişip boğuşuyordu, kendini kurtarmayı içgüdüsüyle bilen kocaman, dikey, öfkeden saldırganlaşmış bir balık gibi.

Ya şimdi kendi elinde ne kalmıştı o adamdan, güzel Tanrım, şu beyinsiz parmaklarının, bir gece önce özenip Buffy'nin tırnak cilasıyla boyadığı paramparça tırnaklarının sımsıkı kavradığı ödül neydi, Tanrı aşkına, bir pabuç mu?

İçi boş bir pabuç mu?

Ama hayır: Yalnızca bir yön vardır, O da Kelly'ye o yönden gelecekti. Kelly bunu biliyordu.

Beri yandan da biliyordu ki araba suya gömülmüştü; suyun kaç metre altında olduğunu kestiremiyordu, beş-on santimcik de olabilirdi aslında, beyninin hâlâ pratik ve acımasız olan bir köşesiyle biliyordu ki arabanın içinde hava kalmış olsa bile bu hava kabarcığı ya da kabarcıkları ucun ucun suyla dolacaktı, dolmamalarının yolu yoktu, sayısız deliklerden, ön camdaki ağ biçimi çatlak ve kırıklardan içeri sokulan ince su sızıntılarıyla, ucun ucun, su düzeyi yükselecekti, yükselmek zorundaydı; çünkü araba tümüyle suya gömülmüştü, gene de Kelly kimi kaza kurbanlarının suya gömülü araçlarda tam beş saat canlı kalıp sonra kurtarıldıklarını duymuştu, onu da kurtaracaklardı, yeter ki sabırlı olsun, paniğe kapılmasın, ama iğrenç kara su usul usul yükselerek ağzına dolacaktı, boğazına, ciğerlerine, gerçi kendisi suyu göremiyordu, başına yediği darbenin, kulaklarındaki uğultunun ötesinde suyun şıpırtısını, sızıntısını duyamıyordu, ancak öksürük ve tıkanıklık nöbetlerinin sonrasında tükürmek zorunda kaldığı bir yıvışık kara çamur...

Ne var ki, o adam söz vermemiş miydi ona?.. vermişti.

Ne var ki, o adam kollarına alıp öpmemiş miydi onu? öpmüştü.

Onun şaşalamış, kupkuru kesilmiş ağzına o iri dilini sokmamış mıydı? sokmuştu.

Istırabı yoktu! Hiç ıstırabı yoktu! acı duymadığına yemin ediyordu; acıya teslim olmayacaktı, övmüş değiller miydi onu, ne kadar da cesur Lizabeth, cesur minik kız, diye gözleri sargılıyken, işte bu onun özbenliğiydi, o adam da görecekti bunu: Kelly onun yardımıyla buradan çıkar çıkmaz kendini kendi çabasıyla kurtaracaktı, çünkü güçlü bir yüzücüydü. *Buradayım.*

20

Haftada iki kez, salı ve perşembe günleri Kelly Kelleher Boston'da, Beacon Tepesinin arkalarına düşen dairesinden çıkıp ikinci el Mazdasına biner ve sıkıcı, çetin bir yolculuktan sonra Roxbury semtine vararak havalandırma sistemi iyi işlemeyen bir kamu hizmetleri merkezinde, okuması yazması olmayan siyah derili yetişkinlere ilkokul kitapları okumasını öğretir ya da öğretebilmek için canla başla çaba harcardı. Dersleri akşam saat 7'de başlar, 8.30'da biter ya da kimi zaman bitip bitmediği anlaşılmadan sona ererdi. Öğrencilerinin ne gibi bir ilerleme kaydettiği sorulduğunda Kelly gülümseyerek, "Bir parça," diye karşılık verirdi.

Kelly Ulusal Amerikan Okuryazarlık Vakfında ancak birkaç aylık bir gönüllüydü; yaptığı iş konusunda hem hevesli, hem de inançlı ve gayretliydi... ama ukalaca bir kendini beğenmişlik de duymaz değildi, beyaz derililere özgü bir tepeden bakış ki, çok gerçek ve elle tutulur olan bedensel bir tehlike korkusuyla karışıktı, Vakıf Merkezinin içinde değil de çevredeki yoksul, çorak Roxbury sokaklarında, çöp dolu otoyolda, kendi beyaz teninin kırılganlığı içinde yüz yüze olduğu bir tehlike.

Duyularındaki bu kararsızlık Roxbury'deki deneyimini öylesine etkiliyordu ki, yazın ortası geldiği halde o hâlâ bu konuyu evdekilere açmış değildi, arkadaşlarına bile seyrek olarak açıyordu.

Senatöre de anlatmadı o gün. Buffy'lerde yaptıkları konuşmalar sırasında... nedenini tam olarak bilmiyordu... belki de Senatörün her başarılı politikacı gibi aşina olup biraz hor gördüğü heves dolu *gönüllü tipi*'nden değil de bambaşka bir *tip* olarak görünmeyi umduğu için.

Gönüllü dediğin nedir, özellikle de bayan gönüllü? Alıcı bulamayacağını bilen biri.

Kara su, onu ana rahminin kuytuluğuyla kucaklayan köşeye yukarıdan yol bulup sızmaya başladığı sırada.

Şu var ki: Buffy çok şekerdi, ona Derry Yolundaki beş yatak odalı evin güneydoğu köşesindeki 'küçük kız kardeş odası' dedikleri odayı vermişti. Kelly kaç kez kalmıştı orada, el değmemişlik çağrıştıran beyaz organzeli, pirinç karyolası, Shaker'lardan esinlenmiş sade döşemesi, örgü halıları ve daha çok kiraz rengindeki o çiçek desenli duvar kâğıdıyla, Greenwich'deki büyük, eski evde Ross Ninenin en sevdiği odaya çok benzeyen bir oda ve Kelly yanan yüzünü titreyen parmaklarıyla yıkayıp kamaşmış gözlerine özenle su çarpmış, saçını heyecanla şöyle bir fırçalarken banyo aynasında kendi kendine gülümseyerek, *Çılgınlık bu*, diye düşünmüştü, *olamaz*.

Ama olmuştu. Başkasına değil de Kelly'ye.

Başlangıçta Senatör ortalık yere konuşuyor, herkese birden hitap ediyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, ateşli ve ısrarlı, bu yerde, bu güzelim Grayling

Adasında bulunmanın hoşnutluğuyla yüzü pembeleşmiş. Bu ada konusunda hemen hiç bilgisi yoktu, yazlarını Cape'de, ailesinin Cape'deki yerinde geçirmeye başlayalı beri Maine'e seyrek gelir olmuştu, bu arada Cape'in ne kadar değiştiğini, ne denli kalabalıklaşıp aşırı geliştiğini görmezlikten gelmekte direniyordu... "Hayatın kimi gerçeklerini, en yakınımızdaki şeyleri kimi zaman *görmek* istemeyiz."

Ama ses tonu coşkulu, dost canlısıydı. Mutlu bir durumdu bu onun için: Çevresi kendinden daha genç, çekici kimselerle sarılıydı ve o, hoşça vakit geçirmeye kararlı görünüyordu.

O ve Ray Annick; yaşça ötekilerden büyük olan iki erkek: Hoşça vakit geçirmeye kararlı.

Senatörün, ev sahibesini selamladıktan sonra ilk yaptığı şey Ray Annick'i ötekilerin duyamayacağı bir köşeye çekerek birşeyler konuşmak olmuştu. Sonra da Buffy'den, elini yüzünü yıkamak, Ray'in tıraş takımını kullanmak için izin istemişti: En son o sabah saat altıda, Washington'da tıraş olduğunu söylüyordu.

Sırtındaki, buraya uygun düşmeyen uzun kollu, resmi beyaz gömleği değiştirip kısa kollu, açık yakalı, lacivert bir polo gömlek giymişti; gömleğin örgü kol yenleri kollarının etli pazuları üstünde gerilmişti, yakanın sığ V'sinin içinde çelik grisi, kıvırcık bir tutam tüy.

Ayağında açık renk gofre kumaştan pantolon vardı. Yaz mevsimine yaraşan, kırışık, tiril tiril bir kumaştan.

Ve kauçuk tabanlı, bej keten, spor ayakkabılar, L.L. Bean marka.

Daha sonra esintili terasta içilen içkiler, birbirine karışan konuşma sesleri ve Senatör herkesin arasında rahat, dost, girgin, gene de duruşundaki, sesini odaklayıp konuşmasına ılımlılık vermesindeki bir şey, *beni ezberlediğinizi biliyorum, ama bu yüzden benden soğumayın sakın*, der gibiydi, Yüksek Mahkemenin kararlarındaki son rezalet, varsıl bir toplumun ideolojik olarak onaylanmış bencilliğiyle zalimliği konuşulurken; insan hakları hareketinin kazanımlarının nasıl sistemli bir biçimde geri alındığından, Yargıç Thurgood Marshall'ın emekli olmasıyla bir dönemin kapandığından söz edilirken.

Senatör göğüs geçirerek yüzünü buruşturmuş, söylenenlere birşeyler ekleyecek gibiyken caymıştı.

Buffy'lerde her an dikkatleri dağıtacak birşeyler olurdu. Yeni yeni konukların gelmesi, ayak üstü kararlaştırılıveren bir tenis maçı.

Kelly Kelleher'in o ince kemikli elini sıkar, avucunda ezerken, "Kelly? Yoksa Callie mi? Yok, *Kelly*."

Kelly gülmüştü. Okul arkadaşlarının kullandığı adı bir Amerika Birleşik Devletleri senatörünün dudaklarından duymak hoşuna giderek.

Hiç de kafamda canlandırdığım gibi değildi, gerçekten sıcak, gerçekten hoş bir insan, karşısındakine hiç de tepeden bakar bir hali yok...

Belleğinde bu dakikayı sarıp sarmalayacak olan, bu anıyı dostlarına, belki de Senatörü yıllar öncesinden tanıyan, ama şimdi uzaklaşmış olan Bay Spader'a anlatırken kullanacağı sözcükleri seçip biçimlendirerek.

Öyle nazik, öyle candan ki, bizlerin kim olduğumuzla ilgileniyordu, onun Senatodaki önerileri hakkında neler düşündüğümüzle, yoksullara yapılacak yardım-

larda tasarladığı reformlar hakkında falan, hem de evet, hayalleri olun, ufku geniş bir adam, sanırım hiç abartmadan diyebiliriz ki...

Nasıl da önemlidir bizim için, geleceğin provasını yapmak, sözcüklerle.

Ömrümüzün, bu sözcükleri dile getirmemize yeteceğinden asla kuşku duymamak.

Anlattığımızın *kendi* öykümüz olduğundan asla kuşkuya kapılmamak.

Bu kaza da öyle işte, kendisi bir gün bu kazayı da bir öyküye dönüştürecekti, batmış bir otomobilin içinde tutsak kalma kâbusunun, boğulayazmanın, kurtarılmanın öyküsü. *Korkunçtu, feci. Sıkışıp kalmıştım, sular içeri sızıyordu, O yardım istemeye gitmişti, neyse ki arabanın içinde hava vardı, pencereleri sımsıkı kapayıp havalandırmayı açmıştık da, evet, biliyorum, mucize bu, mucizelere inanırsanız, yani.*

21

SİVİLCE HER YAŞTA ÇIKABİLİR YALNIZCA YENİYETMELİĞE ÖZGÜ DEĞİLDİR.

Cilt gözeneklerinin astarında oluşan fazlalık hücreler, yağların uçmasını engelleyerek astarın gerisinde yağ ve bakteri birikimine yol açar. Bunun sonucu olarak iltihaplı, iltihapsız sivilceler ve şiddetli vakalarda kistler meydana gelir. Sorunlu gözeneklerin temizlik ve bakımında SALİSİLİK ASİT ve bakterilere karşı etkili olan BENZOYL PEROXIDE kullanılması önerilir. Cildin kızaran yerlerine önce yeşil tonda kozmetik baz sürülmesi, bunun ince, saydam bir fondöten ve pudrayla örtülmesi tavsiye edilir.

Sıkılmış sivilce üzerine ASLA doğrudan fondöten sürmeyin; bu, enfeksiyona neden olabilir!

İstiyorum yapmasını... bu adamın gözleri, elleri. Ağzı... gözlerimi ondan ayırmalıyım.

Bu kızın saçları, gözleri, dudakları... Hangi parfüm bu?

Beyaz spandex mayo, minicik inci düğmelerle iç giyim havasında. Tek omuzlu, bacaklar YÜKSEK oyumlu, demek ki teninizin HER SANTİMİ güneş yanığı olmalı.

Zerrin sarısı, ağ örgülü koton tunik, yaz boyu şifonlarla, kotlarla, plaj kıyafetleriyle giymeniz için, şık, kullanışlı ve SEKSİ.

DİKKAT: Güneşin ültraviyole ışınları, deniz suyu ve saç kurutma makinelerinin aşırı ısısı saç güzelliğiniz için ciddi tehlike oluşturur.

DİKKAT: Amerika'da AIDS virüsü taşıyan 100.000'i aşkın kadın bulunuyor.

DİKKAT: Size bir yıl içinde moda dergilerine fotomodellik yapabileceğinizi vadeden sahteci mankenlik okullarından sakınınız.

DİKKAT: Alkol içeren parfüm, saç spreyleri ve köpükleri, ipek ve asetat kumaşlara giderilmesi olanaksız zararlar verebilir. Bu ürünleri, giyinmezden önce kullanın ya da kullanırken omzunuza bir havlu örtün.

AKREP BURCUNUN ESRARI: Yeraltı Dünyasının Tanrısı Pluto başlangıçta erkek değil kadındı: Toprak Ana Rhea'nın kızı! Yani Pluto aslında, sonradan erkekleştirilmiş bir Tanrıçadan başka bir şey değildir! Yeni Çağın başlamasıyla Akrep Burcunun çoktandır baskı altında tutulan güçlerinin yeniden keşfedileceğine ve böylece Akreplerin de bir evrim geçirerek yeni bir düzeye ulaşacağına inanılıyor: CENNET KUŞUNUN DİRİLİŞİ!

22

Bağırmıyordu artık; bu karanlığın içindeki oksijenin boşa harcanmaması gerektiğini bildiği için hıçkırmıyordu da; ama acıyan gırtlağının içinden yüksek sesle ve açıkça konuşuyordu *Buradayım buradayım BURADAYIM*.

Paniklemiş değildi. Korkudan felce uğramış değildi.

O'nu duyabiliyordu... yukarılarda bir yerde. Suyun yüzeyi buraya yakındı, hemen tepede. Adam işte orada, o sığ sularda dikkatle yüzüyor, Kelly'yi karanlıklar içinde sıkışıp kalmış olduğu bu yerden kurtarmaya geliyordu. Kendisi de O'na yol göstermek zorundaydı Buradayım buradayım BURADAYIM.

Kara su dört bir yanında yükselir, ciğerlerini doldurmaya gelirken.

Kara su çepeçevre, fark edilmeyecek kadar usul usul yükselirken ona öyle geliyordu ki yüzündeki gözyaşları gibi ince şıpırtılarla sızan bu su, karanlıkta yumuşak ağızlarıyla ona yapışmak, onu emmek için aranarak sürünen yüzlerce sülük, ama yok, suydu yalnızca, kendisi suyun içinde oturuyor, sarsılarak titriyordu lağım, benzin, yağ kokan suyun içinde. Altını ıslattığı yerde kendi sidiğinin kokusu.

Daha bir an önce o yamru yumru yolda hoplayarak son hızla giderlerken, gökte ay parıl parıl, kendi dudaklarında erkeğin öpücüğü, sımsıkı, şimdi can derdiyle çırpınıyorlardı; erkek kurtulmak isterken bir korku çırpınmasıyla onu tekmelemişti, ama ne yaptığını bilmiyordu, beyinsiz bir paniğe kapılmıştı, Kelly anlayabiliyordu bunu.

Anlıyordu. Güveni tamdı.

Erkeğin kim olduğu da şimdi aklına gelmişti: Senatör.

Omzunun çıplak teninde onun parmak uçlarını hissediyordu, bira, alkol kokan soluğunu... kötü bir kız değildi o, Senatörün yanında neden böyle ezbere bilinen beylik hatta bayat bir davranış sergiler gibi göründüğünü (hatta gerçekten sergilediğini) açıklayabilirdi.

Oysa tanıştırılmalarından sonra, konuşacak pek çok şeyleri olduğunu –Carl Spader gibi, örneğin, *Yurttaş Sorguluyor* gibi, örneğin– görerek alabildiğine rahatlıkla söyleşmeye başlamalarından sonra, Kelly bu adam konusundaki düşüncesini değiştirmişti.

...gerçekten sıcak ve kibar, ince düşünceli, nazik. Başka insanlarla gerçekten ilgileniyor. Zeki olduğu da kesin.

Geleceğin, sözlerle provasını yaparak. İnsanın kendi sözleri. Kendi öyküsü.

Çünkü insan bir Gelecek olduğundan asla kuşku duymamalıdır.

Hele o espri anlayışı!

Kelly onu güldürmüş, eğlendirmişti... karın kasları gevşemeye başlamış, yorgun bir orta yaşlı adam, çelik grisi kıvırcık saçlarının tepesi seyrelmiş, geçen ocak ayında duvar topu oynarken incittiği sol diziyle

şimdi tenis kortunda Ray Annick için kolay bir lokmaydı, anasını satayım, çılgın Ray'in o ölümcül ikinci vuruşu, evet, evet, güldür beni, eğlendir, öyle can atıyorum ki mutlu olmaya, Kelly Kelleher de açılıp coşarak Gowanda Tepesindeki çekişmenin öyküsünü (çok eskiden Buffy'ye de anlatmıştı bunu, ama şeker Buffy şimdi ilk kez dinliyormuş gibi yapıyordu) anlatmıştı ki çekişmeden öte bir şeydi bu aslında, resmen bir savaştı, kasabadaki mülk sahipleri taraf tutmak zorunda bırakılmışlardı, ikircilikli kalmalarına da izin verilmemişti: Ya Gowanda Tepesi 'geleneğinden' yana çıkarak yolların toprak olmasını seçecektiniz (ki bu şaşılacak derecede pahalı bir şeydi; toprak bir yolun yıllık bakımı asfalt bir yolunkinden ortalama kırk bin dolar daha pahalıya geliyordu) ya da 'modernleşme'yi seçecektiniz; davanın iki yakasında da duygular ayakta ve fırtınalıydı, hele gelenekçilerin yakasında... Scotch Pine Yolundan Artie Kelleher gibi; örneğin. Artie Kelleher yollar asfaltlanırsa mülkünün değerinin düşeceğine inanıyordu; belediye toplantılarında ona karşı çıkan eski bir dostla öyle sert bir kavgaya tutuşmuştu ki, karısı onun kalbi falan tutacak diye korkmuştu. Dostluklar yıkılmış, komşular küsüşmüş, dava açma tehditleri savrulmuş ve en azından bir köpeğin kasten zehirlenmiş olmasından kuşkulanılmıştı... hem de ne uğruna, diye Kelly gülerek sordu, ne uğruna olmuştu bütün bunlar, *toprak* yollar uğruna!

Senatör de güldü, ama şey evet, bu çatışmayı anladığını sanıyordu, insan yüreğini tanımak gerekti, insan yüreğinin değer verdiği, toz kondurmadığı ufak tefek şeyleri bilmek gerekti, hayatta siyasal olmayan hiçbir şey yoktur, Thomas Mann'ın dediği gibi, taraf-

sız gözlemcilere ne denli bencil ne denli cahil gelirse gelsin, Kelly bunu anlayamayacak kadar gençti, belki de.

"Genç mi? Hiç de genç değilim işte, gençmişim gibi gelmiyor bana."

Ani ve ateşli sözcüklerdi bunlar, genç kızın gülüşü de biraz yırtıcı çıkmıştı, öyle ki ötekiler dönüp ona baktılar; Senatör de dönüp ona baktı.

Kelly kararlıydı: Son sınıf onur tezimi sizin üstünüze yazmıştım, Senatör, demeyecekti, meğer ki alabildiğine hafif, gülümseten sözcükler bulabilsin.

23

Direksiyonu kaldıraç gibi kullanarak kendini yukarı doğru çekiyordu.

Bu çabanın zorluğuyla küçücük, korkmuş bir çocuk gibi mızıldanarak hıçkırıyordu.

Çocuk gibi yalvararak *Kurtar beni. Unutma beni. Buradayım.*

Araba yoldan çıkalı kaç dakika geçmişti, on beş dakika mı?.. kırk dakika mı? Kestiremiyordu, çünkü bir süre kendinden geçmiş, sonra yüzünden, boynundan yılan gibi bir şeyin kayıp geçmesiyle dehşet içinde uyanmıştı, saçlarını sırılsıklam eden bir şey, ama yılan değildi, gerçekte canlı olan bir şey değildi; yan yatmış olarak kıl payı dengede duran otomobil büsbütün batınca fışkıran kara suyun bir halkasıydı.

Şimdi burada kısılıp kalmış, burasının neresi olduğundan habersiz, O'nun ne kadar uzakta olduğundan habersiz, bu mutlak karanlıkta baş aşağı, nefes nefese kıvranarak kurtulmaya çalışıyor, elleriyle aranıyordu ama neyi? Direksiyonu. Kasılmış parmakları kırık direksiyona yapışmıştı, kaldıraç niyetine kullanmak için, nasıl ki O da bu tekerleği kaldıraç gibi kullanıp uğraşarak kendini kurtarmıştı.

Direksiyon onun kendi konumunu belirliyordu hiç değilse. Bir şey göremese bile hesap yapabiliyor-

du: Sürücü kapısı bu köşeden ne kadar uzaklıktaydı, kendisi için açılacak olan o kapı? Açılacaktı, Kelly buna inanıyordu, bu kapı kendisi için de açılmak zorundaydı, O'nun için açılmış olduğu gibi. Beri yandan da, gerçi bunu düşünmek bile istemiyordu, ama kapı arabanın korkuluğa çarpmasıyla biraz aralanmış, sonradan da akıntının gücüyle yeniden kapanmış olabilirdi: Göremediği, ama varlığının her gözeneğiyle hissedip işittiği, kokladığı, sezdiği, hızla burulan suyun gücüyle: Düşmanıydı bu su: Yırtıcı bir canavardı bu su: Onun ölümüydü.

Düşünmeyi istemiyordu. Kabul etmeyi.

İyimser değil misin, öldün demektir.

Annesine iyi kız olduğunu söylüyordu, gelgelelim annesi onu duymaz gibiydi, Kelly'nin oldum olası pek güzel bulduğu o ciddi bakışlı gözleri Kelly'nin arkasında bir noktaya dikili, utanmış gibi çabuk çabuk konuşarak, "O tür sevgiler yalnızca..." diyordu. Kelly son sözcükleri duyamadı, ama annesi, *kan ateşi*, demiş olabilirdi, "sonu gelmez, gelemez... Bir tanem, hatırlayamıyorum bile babanla ben... en son ne zaman... Öyle... işte öyle... anlarsın..." Şimdi son derece derin bir utanç içindeydi gene de konuşmayı yiğitçe sürdürüyordu, çünkü bu onların... Kelly birden hatırladı, kendisi on altı yaşındayken yapmış oldukları konuşmaydı. Kelly, Bronxville Ortaokulunun üçüncü sınıfındayken genç bir çocuğa umarsızca âşık olmuştu ve sevişmişlerdi, beceriksizce, mutsuzca. Kelly'nin ilk deneyimiydi bu, sonrasında çocuk ondan kaçmaya başlamış ve Kelly ölmek istemişti. Uyuyamıyor, yemek yiyemiyordu, yaşamaya dayanamayacağından emindi, tıpkı okuldaki o arkadaşı gibi, hani koca bir kutu uyku hapını yarım litre viskiyle içe-

rek ciddi bir intihar girişiminde bulunmuş, sonra ambulansla Bronxville Genel Hastanesine kaldırılıp midesi yıkanarak o genç, kırılgan hayatı kurtarılmıştı, ama Kelly Kelleher aslında ölmek istemiyordu, annesinin kollarında ağlayarak yemin ediyordu ölmek istemediğine, sahiden iyi kızdı o, annesi de ona avutucu sözler söylüyordu, annesi oracıktaydı, onu avutmaya hazır, şimdi bile, onu duymuyor gibi olsa bile, (belki de suyun harıltısı, ön camın engellemesi yüzünden) evet, annesi oracıktaydı, onu avutmaya hazır.

Kara su şapırtılı seslerle dudaklarına çarparken.

Ne var ki, o ilk travmadan sonra kendinde bulduğu umulmadık gücü aniden harekete geçirerek dizini kıstırmış olan şeyden kendini bir parçacık kurtarmayı başardı, ama şimdi de ayağı, sağ ayağı bütünüyle uyuşmuştu, gözüyle de göremediği için bu ayak hiç yokmuş gibiydi, kopmuştu belki de... ama öyle olsaydı şimdiye dek kan kaybından ölmüş olurdum, diye mantık yürüttü, öyle çok zaman geçmişti ki aradan.

Gene de sağ ayağının parmaklarını ne kıpırdatabiliyor, ne de hissedebiliyordu, hatta *parmak, ayak* sözcüklerinin bedensel kavramları bile zihninde öyle çabucak birbirine karıştı ki, Kelly bunları düşünmekten vazgeçti: O, iyimserdi.

Kelly kendini pek 'kinik', pek görmüş geçirmiş biri gibi görüyor, hayatı tanıdığını sanıyor, diye arkadaşları ona sevecenlikle takılırlardı, ama biz onu biliyoruz, derlerdi, Dukakis fiyaskosu konusunda ve onu bir daktilo kız gibi kullanan Carl Spader'a gösterdiği inatçı vefadan ötürü iğnelemekten kendilerini

alamayarak. Bir keresinde bir partide Kelly, Jane Freiberg'in bir adama şöyle dediğini duymuştu: Evet, o, Kelly Kelleher, sizi tanıştırayım, şeker gibi kızdır, ama başlangıçta biraz zor... Kelly, Jane'in sözlerinin gerisini duymak istemeyerek çabucak oradan uzaklaşmıştı.

Ne kabalık, insanların onun hakkında konuşması, o, konuşulanları duyabilecek yerdeyken. O hayattayken.

Arkadaşlarının ondan böyle söz etmesi. Hangi cesaretle!

Kulağının irkiltecek kadar yakınında bir ses. Ama Kelly bir yüz göremiyordu.

O'nun adını da tam olarak aklına getiremiyor, yalnızca buraya ulaşmak için çabaladığını biliyordu: Suyun hızlı, çırpıntılı akıntısına karşı yüzerken saçları, o solgun, acıyla buruşmuş alnından perçem perçem kalkıyor, eli kapının kulpuna uzanıyor, parmakları kapı kulpunu aranıyordu, bu kulp Kelly'yi buradan kurtaracaktı, yeter ki Kelly korkuya teslim olmasın, paniğe dehşete ölüme.

Burada. Buradayım.

Nasıl olmuşsa şimdi yüzükoyun, boylu boyunca, harap otomobilin tavanında yatmaktaydı, arabanın damı, görünmeyen çay yatağına konmuş, ürperir gibi sallanıyordu, Kelly'nin tam tepesinde de, kafasına değercesine yakın, koltuk duruyordu. Kendisi koltuğa bir yoldan hâlâ bağlıydı: Boynundan, omzundan geçmiş bir kemer *düştüğü sırada bel kemiğinin kırılmayışı yüzünden hükümlü yavaş yavaş havasızlıktan boğulur*, ama yamulmuş metalin arasına sıkışan şey onun sağ bacağıydı: Ayağı tutulmuş, hissiz, bir taş parçası imiş-

çesine duyarlıktan yoksun: Kopmuş muydu acaba? Yoksa hâlâ yerinde duruyor muydu?

Ama yok, bunu düşünmeyecekti. İyimser bir insandı o.

Bir ara, kimbilir ne zaman, bilmeden kendi üstüne kusmuş olduğunun farkına vardı, hızlı bir mantık yürütmesiyle, böyle bir boşalıp arınmanın hayırlı olduğunu, midesi temizleneceği için sonradan yıkanması gereken daha az zehir kalacağını düşündü, çünkü yuttuğu bu su, tanıdığı türden bir su değildi, bildiği o duru, mavi, tatlı sulardan değil, habis ve yıvışık bataklık suyuydu, koyu ve iğrenç, tortulu, yapışkan, lağım, benzin, gaz yağı tadında.

Geldin mi? Kurtar beni...

Kendini, titreyen bedeninin son gücüyle su sızıntısının dışında tutarak, direksiyona sımsıkı yapışmış, can korkusuyla çocuklar gibi mızıldanırken anlıyordu ki, *kafamı yukarıda, ağzımı dışarıda tutabilirsem* tepesinde, ay aydınlığında ışıyarak yüzen hava kabarcığını soluyabilirdi.

Şu yassı, parlak ay! Görebildiği sürece ay, onun yaşamakta olduğunun kanıtıydı.

Oraya varacağız, Kelly, hem de tam zamanında.

Onlar Kelly'ye güveniyorlardı. O, Kelly'ye güveniyordu. Kelly biliyordu bunu, anlıyordu.

Bir ambulans gelecekti. Siren sesi. Çılgınca fır dönerek bataklıkların arasında hoplayıp kayan o kırmızı ışık.

Lisa adındaki kız, hani ikiz kız kardeşi olan kız, otuz sekiz tane barbiturat tablet yutarak kendini öldürmeye kalkmıştı. Alıp götürmüşler, midesini yıkayıp hayatını kurtarmışlardı ve sonradan bütün kızlar ondan korku ve saygıyla söz eder, fısıldaşır olmuşlar-

dı; sınıflardaki, yemek salonundaki yokluğu öylesine göze batıcıydı ki!

O kız, ikizi olsa da, bir kız kardeş olsa da, Kelly Kelleher değildi.

G.'den sonra Kelly Kelleher asla kendi yaşamına son vermeyeceğine ant içmişti, çünkü yaşamın her türlüsü değerlidir.

Demek ki bütün mesele onun gücünde, iradesindeydi. Canını tek bir noktada odaklaması. Pes etmemesi. Zayıf düşmemesi. Kara su çırpıntılı aşamalarla yükselerek çenesine, ağzına çarpmaya başlıyordu, ama *başımı yukarıda tutabilirsem* sorun ne yapacağını bilmek ve bunu yapmaktı.

Kaybolduklarını söylemekten ne diye çekinmişti sanki, ne diye ona, arabayı geri döndür, dememişti, geri dönelim, ah, ne olur, ama onu kızdırmayı göze alamamıştı.

Kara su kendi suçuydu, Kelly bunu biliyordu. Onları kızdırmaya gelmez. Kibar olanlarını bile.

O da gerçekten kibardı, doğrusu. Herkesin kendisini gözlediğini, ezberlediğini bildiği halde söylediği kimi sözler, yaptığı kimi espriler... Bir tenis vuruşunun aniden parlayan heyecanı arasında avurtlarını öyle bir sıkması vardı, dişlerini göstermesi.

İnsan zaman içinde kendi sözlerini kendi kulağıyla dinlemekten tiksinmeye başlıyor, kendi ün'ünden...

Kelly'ye de nasıl hiç umulmadık bir tatlılıkla yaklaşmıştı. Kelly Kelleher. Kumsalda öylesine ışıklı ve kendinden emin, gözünde mor ötesi ışınları geçirmemek üzere bilimsel olarak hazırlanmış son moda koyu renkli güneş gözlüğü, çekici göründüğünü biliyordu, kusursuz güzel değildi, ama anlarsınız ya, kimi zaman, gün sizin gününüzdür ve siz bunun far-

kındasınızdır ki, başka hiçbir mutluluk bu mutluluğun yerini tutamaz.

Amerikalı bir kızsın sen: Bunu bilirsin.

Evet, verdiği o kiloların çoğunu geri almıştı. Hayır, saçları üzücü tutamlar halinde dökülmüyordu artık, gene parlamaya başlamıştılar, ışıl ışıldılar, annesi görünce sevinecekti. G.'nin ölmesini istemiş olmak çocukça bir hıncın ürünüydü, ama *elbette bu duygularım değişti artık. Seni bir arkadaş olarak görüyorum.*

Gene de *kaybolmak* sözcüğünü yüksek sesle dile getirmeyi istemeyerek duraksamıştı, öyle ya, kendi öz annesi onu uyarmamış mıydı, hiçbir erkek hiçbir kadının kendini aptal yerine koymasını hoş karşılamaz, diye, kadın ne denli doğruyu söylerse söylesin, erkek bu kadını ne denli çok severse sevsin.

Derken birden, her şey düzeldi: Hava kabarcığı yüzüp durmaktan vazgeçmişti.

Ne tuhaftı biçimi, kendiliğinden ışırmış gibi görünüyordu, Kelly'nin körleşmiş gözlerine, şimdi tavandan sarkan koltuklara kıpır kıpır sürünürken *ama eriyip küçülmesi durmuştu*, Kelly emindi bundan, dudaklarını bu kabarcığa sımsıkı bastıracak, yardım gelip kurtarılıncaya değin, meme emen bebeler gibi hava emecekti.

24

Senatör neredeyse sert sayılabilecek bir sesle, sitem edercesine konuşuyordu, "...Körfez Savaşı sizin kuşağınıza savaş ve diplomasi konusunda çok talihsiz bir fikir aşıladı: Savaş bir yere kadar kolaymış, diplomasi de savaşın ta kendisi, yani el altındaki seçeneklerin en elverişlisiymiş gibi bir yanılsama."

Kelly'nin gerçi koltukları kabarmıştı; böyle ünlü bir adam böylesine ciddilikle ona hitap eder, diğerlerine böylesine az ilgi gösterirken nasıl gururlanmasındı, gene de hemencecik, "*Benim* kuşağım diye bir şey yok ki, Senatör," dedi. "Irk, sınıf, eğitim ve siyaset farklarıyla bölünmüşüz biz, hatta kendi cinselliğimize getirdiğimiz tanımlarla. Bizi bir arada tutan tek şey, ayrıklıklarımızdır."

Senatör bu sözler üzerinde bir an ciddilikle düşündü.

Senatör başını, bu sözleri onaylarcasına ciddilikle salladı. Ve gülümsedi.

"Peki öyleyse, yanlışım düzeltilmiştir. Tamam mı?"

Kıza bakıp gülümseyerek. Gözlerini ondan alamadığını gizlemeyerek. Neydi bu kızın adı?.. Evet, Ray Annick'in şu sıralar yatmakta olduğu kızın bu

kafalı, çekici arkadaşı Senatörü gerçekten etkilemişti, oradaki herkes apaçık görebiliyordu bunu.

Grayling Adasının bu kuzeybatı sahili de nasıl dokunulmamış ve güzeldi: Havadaki tuz kokusu, şu geniş ufuklu, parlak, cıvıl cıvıl deniz ve beyaz tepelikli, sivri, aceleci dalgalarla bu dünya öyle güzel ki tanrım! İnsanın içinden dişlemek geliyor, içine balıklama dalıp sapına kadar gömülmek geliyor.

25

Kelly, Kelly! Yukarıdan adının çağrıldığını duydu, *Kelly*, şimdi adı dört bir yandan, yüksek, çın çın, kara suyu dalgalandırıyordu.

Buradayım ben. Buradayım. Burada.

Sular ağzının yakınında çalkalanıp şapırdarken, pis lezzetli bir su, su olmayan, onun bildiği suların hiçbirine benzemeyen. Ama o başını elinden geldiğince yukarıda tutuyor, bu çabayla boynu titriyordu. Yüzüyle ağzını, giderek küçülen bir hava keseciğinin içine sokmuştu; bunun nerede olduğunu sorsanız bilemez yalnızca tepetaklak duran arabanın yolcu koltuğunun ötesinde bir yerde olduğunu söyleyebilirdi, torpido gözünün altına mı düşüyordu? Oturur durumdayken dizlerinin durduğu yerde. Dizleri, ayakları.

Ne var ki, bu yerin ne yer olduğunu artık düşünemiyordu aslında. Ne gereken sözcükleri bulabiliyordu, ne de onları birbirine bağlayacak olan mantığı.

Hava sözcüğünü bile unutmuştu; büzüşmüş, emen dudaklarının bu şeyi yitirmemesi gerektiğini biliyor, seziyordu yalnızca.

Ayın aydınlattığı ışık yaması genişleyip söner, genişler gene sönerken onun *ışık* için kullanabileceği

bir sözcüğü bile yoktu artık, ne de *yaşam* için bir sözcük.

Ciğerleri kara suyla dolarak öldüğü sırada.

Hayır: Erkeklerin tenis oynamasını seyrediyordu o. Kendisi, Felicia Ch'en, Stacey Miles, St. John'ların o güzelim tenis kortunun yukarısındaki bol dikenli yabangüllerinin arasında. Kelly gül yapraklarına dokunuyor, dikenleri elliyor, tırnaklarını o etli, kırmızı tanelere batırıyordu, gerginliğini belirten bir alışkanlık, kötü huylarından biri, ama vazgeçmesi çok zor, çünkü yaptığının neredeyse kendisi de farkında değildi korttaki hızlı maçı seyrederken, O'nu seyrederken. Stacey gülerek, "Başlıca fark şu ki," demişti, "yani öyle açıkça görülüyor ki, başlıca fark *kaslarında. Bacaklarına* baksanıza şunların."

Korttaki en uzun boylu erkek Senatördü, çünkü M.I.T.'den Lucius dizlerini kurnazca kırıp çömelircesine oynayarak kendi boyunu gizliyordu. Seyirci kızlar hayranlık belirtip alkış tutuyor, fotoğraflar çekip uzaklaşıyor, sonra gene geliyorlardı. Gerçekten de akıl çelici bir şey, erkekler en gizli benliklerini tenis kortunda, başka erkeklerle yarışırken ortaya vuruyorlardı sanki, en ciddi sınav da ikili maçtı, tehlikeli bir yarışma. Senatörle avukat dostu Ray Annick mızıkçılık etmeden, güler yüzlülükle eş olmuşlardı; hasımları, oğulları olacak yaştaydı, *erkekler yaşlandıkça ilk pörsüyen bacakları olur*, ama akıllı oyuncu kendi gücünü korurken karşısındakileri, güçlerini harcamaya zorlamasını bilir. Senatör kortta, kendi mülkündeymişçesine bir rahatlık sergiliyordu, çocukluğundan beri tenis oynamış olanların tavrı, yıllardır alınan derslerin ürünü olan ve topu hasım sahanın en gerisi-

ne yollayan şu hain hamleler, ağı kılpayı sıyırıp geçen şaşılası vuruşlar, neredeyse bir makine dakikliğiyle gerçekleştirilen servisler, doğrusu evet, Kelly ile öbür seyirciler bayılmışlardı; hayranlıklarını belirtiyor, Senatörün kimi hasım toplarını, açıkça *dışarıda* olmalarına karşın *içeride* saymasının nasıl da centilmenlik olduğuna dikkat çekiyorlardı.

Tam sportmenlik. Oysa kimileri için kibarca kazanmak, kaybetmek kadar zordur.

Gelgelelim oyunlar oyunları izledikçe yetke dengesi yavaş yavaş değişti; o acayip ilk vuruşlarıyla Lucius ve durup durup ağa doğru atılmalarıyla, önceden kestirilemeyen ters vuruşlarıyla Stacey'nin sevgilisi, sonunda Senatörü de, Ray Annick'i de yordular; rüzgârın güçlü esintisiyle güneş ve St. John'ların kortunun bakımsızlığı da cabası, öyle ki Kelly son setin bitmesinden önce oradan ayrılmayı uygun buldu, çünkü Senatörün, yenilgiyi gülümseyerek karşılayışını, şakaya vurarak genç hasımlarının ellerini sıkışını onun da izlediğini görmesini istemiyordu; böyle zamanlarda erkeklerin birbirlerine, başka şeyler söylememenin bir yolu olarak neler dediklerini duymak istemiyordu.

Hayır: Kumsal boyunca yürüyordu saçları rüzgârda çırpınarak, sarı file tuniği beyaz mayosunun üstünde tiril tiril, o uzun bacakları düzgün tenli, güneşten pembeleşmiş, sağlam. Kumsal boyunca yürüyordu, yanında da o uzun boylu, geniş omuzlu, yakışıklı erkek vardı, iriyarı, cüsseli bir erkek, kırlaşmış kıvırcık saçlar, ünlü gene de rahat bir yüz, günebakanlar gibi bir yüz, iyi yürekli, dost bir yüz, yakın bir aile büyüğünün yüzü... mavi gözleri öylesine mavi öyle

keskin öyle yoğun bir mavi yıkanmış cam mavisi gibi.

Kelly Kelleher'e gösterdiği ilgi de nasıl keskindi, nasıl yoğun. Nasıl koltuk kabartıcı.

Kelly'e, Carl Spader'in yanındaki çalışmalarını soruyordu, ailesini, yetişmesini, yaşantısını; başını içtenlikle sallayarak, evet, diye vurguluyordu, onun *Yurttaş Sorguluyor*'da çıkan, idam cezasıyla ilgili yazısını okumuştu... okuduğundan emindi.

Kelly'nin şu sıralarda bir erkek arkadaşı olup olmadığını da merak ettiği belliydi, göz uçlarını kırıştıran babacan bir gülümseyişle, üstünde durmazmış gibi konuşmasına karşın.

Kelly, Washington'da çalışmayı aklından geçirmiş miydi hiç?

Onun kadrosuna girmeyi düşünür müydü... günün birinde?

Ve Kelly Kelleher mutluluktan pespembe kesilmekle birlikte bir avukat kızına yaraşır biçimde ayakları yere basarak, "Bu birçok şeye bağlıdır, Senatör," diye mırıldanmıştı.

Elbette.

Senatör 1988 Demokrat Parti Kongresinde nasıl akıllıca davranmış, başkan yardımcılığına aday olsun diye Michael Dukakis'in yaptığı öneriyi geri çevirmişti. Bırak, ikinci koltuğu o gülünç Quayle'le birlikte Bentsen kapsın, kendisi başkan adaylığını istiyordu ya da hiçbir şey. Hele o dönemde başkanlık adaylığının peşine daha etkin biçimde düşmeyişi daha bile akıllılık olmuştu, çünkü Dukakis'in anlayamadığı şeyi, o yıl Demokratların ne denli çabalarlarsa çabalasınlar kazanamayacaklarını, o baştan anlamıştı.

Kelly Kelleher'in de anlayamamış olduğu şeyi. Of, o Reagan'lı yıllar, o iç karartıcı ruhsal adilikler, ikiyüzlülükler, acımasızlıklar, yapay bir gülümseyişle dile getirilen o yalanlar... Amerika halkı gerçeği er geç *görecekti* elbet, öyle değil mi?

Oysa gerçeği göremeyen Kelly olmuştu, ne aptallık! Şimdi, yıllar sonra bu 4 Temmuz gününde bunu konuşurken gülüyordu, yanında Birleşik Devletlerin bir senatörüyle, Buffy'nin komşu çocuklarının kumlara diktiği minik Amerikan bayraklarının arasında gezinirken o günlerin yorgunluk ve hüsranını, kendi kendisini alaya alan eğlenceli bir öykücüğe dönüştürüyordu.

Ama Senatör gülmedi. "Tanrım!" dedi hırsla. "Biliyorum. Stevenson, Eisenhower'e yenildiğinde ben de ölmek istemiştim. Çok severdim o adamı."

Bu itirafı duymak Kelly Kelleher'i irkiltti. Bir erkeğin bir başka erkeği çok sevmesi?

Siyasal bağlamda da olsa?

Senatör şimdi Adlai Stevenson'dan konuşmaya başladı; Kelly dikkatle dinliyordu. Stevenson konusundaki bilgisi saygı dolu olmakla birlikte tam değildi. Amerikan tarihinin o dönemini okulda okumuştu ne olsa, Eisenhower'lı yıllar: Üniversitedeki hocası, "Eisenhower fenomeni," derdi buna, ama Kelly şu sırada bu konudan sınava çekilmek istemiyordu. Babasının o adama karşı beslediği küçümsemeye değinmek istemediği gibi o dönemde kaç kez seçime gidilmiş olduğunu bile hatırlayamıyordu, bir tek mi, yoksa iki mi? Ellili yılların başlarında falan?

Sakınarak, "Siz onun için çalıştınız mı, Senatör?" diye sordu.

"İkinci seferinde, evet. Bin dokuz yüz elli altıda. Harvard'da ikinci yılımdı. İlk seferinde... seçimi kazanmasına ramak kaldığı zaman... ben daha çocuktum."

"Politikaya... eskiden beri meraklı mıydınız?"

Senatör kıvançlı bir gülüşle o iri dişlerini gösterdi, çünkü besbelli bu tam onun gönlüne göre bir soruydu.

"'Devlet, doğa'nın bir yaratısıdır, insanoğlu da politik bir hayvandır... doğası itibariyle'."

Bir alıntıydı bu... Aristo'dan mı?

Öğleden beri hiç alışık olmadığı bollukta bira içmiş olan Kelly Kelleher mutlulukla güldü. Sanki bu, kutlanası bir olguymuş gibi. Saçlarını savuran rüzgârdaydı bütün suç, adanın güzelliğinde. Grayling Adası, Maine. Dalgaların kıyıya çarpışları bir uyuşturucu gibiydi, o dik yamaçlı kumsal, kilometrelerce uzanan, yabangülleriyle bezenmiş çakıllı kumlar ve rüzgârın yontulaştırdığı kocaman kum tepelerinin üzerindeki o tuhaf, oylumlu çiziklerle kırışıklıklar: Dev bir tırmık sonsuz bir özenle bu yüzeyleri taramış sanırdınız. Ne şanslı, ne mutlu bir yaşam çizgisiydi Kelly'yi tutup *buraya* getirmiş olan!

Böyle atak ve cilveli davranmak onun hemen hiç yapmadığı bir şeydi. Senatöre böyle hınzırca, çapkınca, "İnsanoğlu ha, neden 'kızı' değil?" diye sorması, "Kadın da politik bir hayvan değil midir?"

"Kimi kadınlar. Kimi zaman. Bunu biliyoruz. Ama çoğu zaman kadınlar politikayı can sıkıcı bulurlar. Erkek egolarının güç yarışması. Savaş gibi. Yalan mı? Bütün o dağdağanın altındaki tekdüzeliğiyle can sıkıcı. Öyle değil mi?"

Ama Kelly'nin yönlendirilmeye niyeti yoktu. Sanki bu bir seminer, Kelly Kelleher de sınıfın yıldız öğrencilerinden biriymiş gibi alnını hafifçe dürerek, "Kadınlar politikayı 'can sıkıcı' olarak görmeyi göze alamazlar!" dedi. "Tarihin şu aşamasında olmaz. Yüksek mahkeme, kürtaj konusu..."

Şimdi çok daha yavaş yürüyorlardı. Soluk soluğa, heyecanlıydılar.

Bembeyaz parıltısıyla göz alan kumun sıcaklığı Kelly'nin ince derili tabanlarına iğne gibi batıyordu. Beri yandan rüzgâr da kollarının derisini ürpertip diken diken ediyordu: Burada hava Boston'dakinden 25 derece daha soğuk olsa gerekti.

Ürpertiler gözünden kaçmamış olan Senatör parmağının ucunu usulca kızın kolunda gezdirdi. Bu dokunuş Kelly'yi daha da ürpertti.

"Üşüdün mü, canım? Sırtındaki şey öyle incecik ki."

"Yok. Hayır, iyiyim."

"Dönelim ister misin?"

"Tabii ki istemem."

Kelly'nin koluna dokunuşu. Bu ani yakınlaşma. Kelly'ye böylesi sokularak yukarıdan bakışı.

Sonra hiç acele etmeden, kararlılıkla, adeta abartılı bir nezaketle Senatör, Kelly Kelleher'i omuzlarından kavradı, eğilip dudaklarından öptü. Kelly gözkapaklarının titreştiğini hissetti, gerçekten şaşırıp irkilmişti, evet, heyecanlanmıştı da, öyle ya, nasıl hızla gelişiyordu her şey, nasıl bir hızla, gene de Senatör eğilip onu öptüğü zaman, o ilk andan sonra Kelly gerilemedi, topuklarını sert kumlara bastırıp erkeğe yaslanarak, bu öpüşü hak ettiği bir şeymiş gibi aldı ondan, konuşmalarının ürünü olan doğal, önlene-

mez, önlenmesi istenmeyen bir gelişme olarak. Çok da cüretliydi şimdi, çok da başı dönüyordu sarhoş olmuşçasına, erkeğin dilinin hamlelerini dişleriyle karşılarken.

"Ne tatlı. Ne kadar tatlı, sahiden. İnkâr edemezsin... öyle tatlı ki!"

Ciğerleri kara suyla dolarak öldüğü sırada.

26

Ne var ki, gözü kör eden ışıklar arasında aniden onu, sırtüstü, sımsıkı bağlamış oldukları tekerlekli bir sedyeyle almış götürüyorlardı, ışıklar ve yabancı gözler arasından, sonra o keskin hastane kokusu, kara suyu ciğerlerinden, o zehirli çamur tortusunu midesinden, hatta damarlarından boşaltıyorlardı, birkaç dakikalık bir iş, birkaç saniyelik! Bütün bir ekip, acil servis ekibi, ölmek üzere olan kızın yabancısıydılar, ama onu öylesine önemsiyorlardı ki, kendilerinden biriymiş sanırdınız bu hayata döndürdükleri, hem de öylesine hızla ve öylesine hiç duraksamadan! Kız onlara uyanık olduğunu, kendinde olduğunu anlatmaya çalışıyordu, ne olur canımı acıtmayın! Onu masaya mıhlayan kelepçeler nasıl da dehşet vericiydi, arkasında duran birinin eldivenli elleri başını öyle sımsıkı tutmuştu ki, bir de boğazından aşağı soktukları şu hortum, şu kalın şişman iğrenç hortum öyle uzundu ki, öyle uzun bilemezsiniz nasıl uzun ve nasıl acıtıyor insanın genzini, boğazını, nasıl soluğunu kesiyor öyle ki kız kusmak istiyor ama kusamıyor bağırmak istiyor ama bağıramıyor ve bir kasılma sırasında kalbi tekleyip durunca ölüyor, ölüyor, ama onlar hazırda beklemekteler, elbette hazır bekliyorlar, becerilerini sınama fırsatı yakalamanın coşkulu heyecanı içinde

hazır, kızın tekleyen kalbini, tek bir atış bile kaçırmadan güçlü elektrik akımlarıyla uyarıyorlar. Hah! Evet! Güzel! Bir daha! İşte böyle! Bir daha! Evet! ve ölmek üzere olan kız yaşama döndürülüyor, genç dişi ceset canlandırılıyor, kalp beş saniye içinde yeniden kan pompalamaya başlıyor, beyne yeniden oksijen yürüyor ve o mermersi deriye yavaş yavaş yaşam sıcaklığı ve renk yayılıyor: Gözler gözyaşı sızdırıyor: ve ölümün içinden işte bu yaşam doğuyor: Onun kendi yaşamı.

Ne olur, Tanrım, Lisa ölmesin, ne olur ölmesin ölmesin ölmesin Kelly dışarıda beklemekteydi, daha birçok kişiyle birlikte, *Tanrım, ne olur*, ortak cennetin dinginliği içinde üç-dört yatakhane arkadaşı ve onlardan ancak birkaç yaş büyük olan yatakhane sorumlusu. Lisa'nın banyoda yere düştüğünü gören, Kelly Kelleher olmuştu, Kelly Kelleher'di çığlık çığlığa sorumlunun dairesine koşan ve şimdi nöbet tutan Bronxville Genel Hastanesinin acil servisinin bekleme odasında, öyle sarsıcı bir şeydi ki insanın aklını başından alan, içlerinden birinin sedyeyle alınıp götürüldüğünü görmek, gözleri açık dili çırpınıp salya akıtarak sara geçirir gibi ve Kelly Kelleher aşık kemiklerini ağzına bastırmış, gözlerini sedyeden alamayarak, *Ne tuhaf. Lisa'nın hayatı değil bu, düpedüz 'hayat' işte*, diye düşünmüştü, hayatın Lisa'dan su gibi, lavabodan aşağı akan su gibi boşalıp gittiğini gördükçe; belki Lisa gerçekte ölmüştü, eğer öyleyse bu kimseler giden hayatını geri verebilirler miydi ona?

Verebilirlerdi, nitekim vermişlerdi de.

Sonradan öğrendiklerine göre –içlerinden bazıları bunu duyunca kızmışlardı– Lisa Gardiner'le ikiz kız

kardeşi Laura (Onu hiç görmemişlerdi, Laura Massachusetts'deki Concord Akademisine gidiyordu) meğer aralarında bir intihar antlaşması yapıp uyku hapı alarak kendilerini öldürmeye kalkmışlar, üç yıl önce, baba evinde yaşadıkları ve Snyder, New York'taki bir devlet okulunda, sekizinci sınıfta okudukları sırada.

Kızlardan bazıları bunu duyunca neden kızmışlardı? Lisa'nın ölümden dönmüş olması onları allak bullak etmiş, duygularını dalgalandırmıştı da ondan. Lisa'dan başka şey konuşulmaz olmuştu artık, acil servis ekibinin merdivenden yukarı koşarak Lisa'yı banyodan alıp götürmelerinden, Lisa'nın gerçekte, gerçek anlamda ölmüş olmasından başka konu kalmamıştı: Ne korkunç şey, değil mi, ne ürpertici, nasıl da inanılmaz! Öyle ki insan zamanla resmen sinirlenmeye başlıyordu, ister istemez, zaten her zaman dikkatlerin odağı olmak isteyen Lisa Gardiner'e gösterilen bunca ilgi, ölüm ve ölmek konusuna gösterilen bunca ilgi dönem sonunda artık öyle yorucu, öyle bıktırıcı gelmeye başlamıştı ki!

Lisa sonradan bir ziyaret için okula döndüğünde ona yakınlık göstermek için elinden geleni yapan, onunla uzun uzun konuşan da Kelly Kelleher olmuştu, evet, bundan önce pek de yakın ve içli dışlı olmayan iki kızın şimdi oturma salonunda derin bir sohbete dalmış oldukları görülüyordu ya, Lisa Gardiner neler diyordu acaba ve Kelly Kelleher kendini onun söylediklerine niçin böyle kaptırmıştı?

O basıkça alnı ve her an titiz bir küçümseme belirtirmiş gibi duran geniş kanatlı burnuyla Lisa ve Kelly: Sivri çenesi, cici yüzü, o ciddi, bükük dudaklarıyla Kelly... "İnsanlar arasında pek o kadar fark

yok," diyordu Lisa genizden gelen düz, şaşkın, dalgın, biraz da dayatıcı bir sesle, "İnsanların pek öyle aman-aman bir *anlamı* da yok. Bir ikizin yarısıysan *bilirsin* bunu."

Hayır, bilmiyorum bunu, seni de reddediyorum, senin kız kardeşin değilim ben, ikizin değilim senin, ben sen değilim.

27

Sireni duyabiliyordu. Cankurtaranın o çukur tekerlek izli, kumlu adsız yoldan hız yaparak, tepesindeki kırmızı ışık topaç gibi fır dönerek geldiğini görebiliyordu.

Öğürüyordu, hortumu ağzına sokmuşlardı bile. Yılan gibi bir kara hortum, ne de kalın! Ne uzun! Öyle uzun, inanmazsınız! Lisa kıkır kıkır gülmüştü.

Kollarını uzatarak ileriye... ileriye... Gözlerinde o ışık saçan delirgen bakış, bir yandan da *diliyle dudaklarını yalıyordu.*

Çılgınlık bu, demişti Buffy St. John, yıllar sonra. Resmen sapıklık.

Buffy onu çimdiklemişti, Buffy'nin şakacı çimdiği, ama Allah kahretsin, insanın canını acıtırdı. Kelly Kelleher öteberisini aceleyle bavuluna tıkıştırırken Buffy, Tamam da neden *hemen şimdi* gidiyorsun? demişti alt dudağını bükerek, biraz daha sonra gitsen olmaz mı? Kelly Kelleher de, Ayy, Buffy, kusura bakma, diye mırıldanmıştı, yüzünde, boynunda o güneş yanığı pembelik, sonradan Buffy'nin kendisi hakkında, Senatörün değil de onun hakkında konuşacağını bilerek: Kelly Kelleher'i arkadaşım sanıyordum, ne yalan söyleyim!.. Ama Kelly Kelleher kendisinin de, Buffy'nin de bildikleri şeyi söylemekten utanmıştı.

Onun istediğini yapmazsam daha sonrası olmayacak.

Senatör orada, onu kaç kez üst üste öperken, öperek, emerek, yoklayarak, sanki... (tenha olmakla birlikte bomboş da sayılamayacak bir kumsalda, giyinik durumda olmalarına karşın) kızın içine girmek için bir yol bulabilmek azabıyla kıvranıyormuşçasına... Kelly bir arzu akımıyla sarsıldı; kendisinin değil erkeğin arzusu. Nasıl ki genç kızlığından bu yana öpüşür ve öpülürken her zaman kendisinin değil yanındaki erkeğin arzusunu hissederdi. Elektrik şoku gibi hızlı, zangırdatıcı.

Sonunda soluğunu alabildiği zaman da gene o bildik kaygı ve suçluluk dalgasına kapıldı: *Beni istemene ben neden oldum, şimdi seni geri çeviremem artık.*

Yakından bakınca Kelly, Senatörün tam anlamıyla yakışıklı hatta belki de sağlıklı bir adam olmadığını görebiliyordu: Erkeğin teni dalga dalga kızarmıştı, burnunda, yanaklarında incecik kırmızı damarlar vardı ve gözlerinin o özgün maviliklerine karşın gözkapakları biraz şiş duruyordu, o büyük göz akları da kanlıydı. Ter içinde ve adeta soluk soluğaydı, koşmaktan gelmiş ve formda değilmiş gibi.

"Kelly. Güzel Kelly."

Sonra, Kelly'nin buna verecek yanıt bulamadığını görünce eklemişti: "Ben seninle ne yapacağım, Kelly? Daha yeni bulmuşken yitirecek miyim seni?"

Yardımcılarından biri Boothbay Koyundaki bir motelde ona bir oda bulmuştu.

4 Temmuz gününde azımsanacak bir beceri değildi bu; oda onundu, kaydını yaptırmıştı; peki, Kelly Kelleher nerede kalıyordu bu gece?

Buffy'lerde, tabii. Kelly Buffy'ye gece yatısına gelmişti, bütün hafta sonu kalmak niyetindeydi, pazara kadar.

Senatör biraz şaşkın, biraz dalgın bir tavır takınmış, baskı yapmaya hiç kalkışmamıştı. Yalnızca biraz şaşırmış, kafası dalgınmış gibiydi. Biraz önce sorduğunu unutmuş gibi kıza yeniden, erkek arkadaşı olup olmadığını sordu. Nişanlısı falan? Partideki erkeklerden biriyle bir ilişkisi? M.I.T.'de çalışan o ilgi çekici genç kara adam, örneğin?

Senatörün lacivert pamuklu spor gömleğinin kısa yenleri, kollarını biraz sıkıyordu, yer yer terden nemlenmişti. Gofre kumaştan pantolonunun arkası buruşuktu.

Çevresinde bir bira, tıraş losyonu ve düpedüz erkek teri kokusu. Kelly burun deliklerini hafiften, zevkle kıpırdattı. Gülümsedi.

Şimdi hıçkırıklara boğulmuş, kızgın, annesiyle babasına kötü bir kız olmadığını anlatmaya çalışıyordu, sahiden, hiç de kötü değildi. Adam evliydi, ama karısıyla oturmuyordu, ayrılmayı istemiş olan da karısıydı; karısı, *benden gitmemi istedi, kapı önüne koydu beni,* neyse ki çocuklarının ikisi de artık büyümüş olduklarından durumu kendilerince değerlendirebilirlerdi, çünkü Senatör gibi yaşamayı seven bir adam, kadın-erkek demeden insanları seven, yeni yeni kimselerle tanışıp düşünce alışverişi yapmaktan keyif duyan, her şeye iştahla... belki de iştahın kendisiydi önemli olan.

Isırmak, dişlemek, ta iliği emmek, sapına kadar dalmak içine, gömülmek. *Yoksa, ulu Tanrım, kışi yaşadığını nereden bilebılir?*

Bayan Kelleher anlamış gibi duruyordu. Evet, ya, babacım, anlamamak için insanın ikiyüzlünün daniskası olması gerekir.

Bayan Kelleher üzülmüş, kahrolmuştu. Annesinin yüzündeki o ifadeyi görmek Kelly'yi suçluluk duygusuyla kıvrandırıyor, bir yandan da öfkeden kudurtuyordu. Anne, beni düşünmekten vazgeçer misin lütfen, o şekilde yani. Kız arkadaşlarımın anneleri bu konuyu pekâlâ hazmedebiliyorlar.

Aradaki fark şu ki, Kelly, ben seni seviyorum.

Ulu Tanrım! İnsaf et, be anne.

Seni seviyorum, senin asla incinmemeni istiyorum, asla, Kelly, seni esirgemek istediğim tek şey bu, düşündüğüm tek şey buydu... belki inanmayacaksın, ama ilk düşündüğüm şey bu oldu... hastanede, seni kucağıma verdikleri zaman, kız olduğunu öğrendiğim zaman... ömrümde hiç böylesine mutlu olmadım, ne ondan önce, ne de daha sonra, işte o zaman yemin ettim, kızımın hayatta benim gıbi incinmesine asla izin vermeyeceğim diye, canımı vereceğim onun için, ant içiyorum sana, Tanrım.

Anne ağlıyordu, Kelly de ağlıyordu, başını yandan yana sarsarak öğürüp tükürüyor, ağzının içinde gaz yağının, benzinin, lağım atıklarının tadını duyarken artık nerede olduğunu tam olarak bilemiyor, bel kemiğinin neden böyle bükülü olduğunu; kendisi de başaşağı mı duruyordu nedir? Karanlıkta aşağının neresi olduğu belirsiz, kara suyun basıncı şimdi dört bir yanda fokurdayarak yükselmekte, onun ağzını, ciğerlerini doldurmak için sabırsızlanarak.

Sonunda yumuşayarak, *Peki, anne, öyle olsun,* diyor. *Peki.*

Beni buradan al, götür, anneciğim. Burdayım ben.

Kestiremiyordu: Bay ve Bayan Kelleher kaza yerine çağrılmışlardı da şimdi kenarda durmuş arabanın sudan çıkartılmasını mı izliyorlardı, yoksa doğrudan hastaneye gitmişlerdi de acil servisin kapısında mı bekliyorlardı? Sonra onların yüzlerini, hatırladığı gibi değil de böyle gencecik görmek Kelly'nin aklını karıştırmıştı, böylesine güzel. Kendi yaşında mıydılar?

Annesi güzeller güzeli, yüzü çizgisiz, gözleri dupduru... sonra o kabartılmış, sprey sıkılmış saçlar, öyle yapmacık gene de kraliçeler gibi.

Babası öyle yakışıklı, öyle ince uzun! Hele saçları, Tanrım, saçları yıllar öncesindeki gibi gür, kıvırcıktı, Kelly'nin saçları gibi bakıra çalar kahve rengin-de.

Evet, Kelly onları ömür boyu sevmişti, şimdi de şu güvenilmez, istikrarsız yetişkinlik çağında daha bile çok seviyordu ya, insan böyle bir gerçeği nasıl dile getirir, sözcükleri nasıl seçer... sonra bu sözcükleri söylemek için en uygun durum, bunca durum arasında, hangisidir?

Annecim, babacım, bakar mısınız, sizi seviyorum, bunu biliyorsunuzdur umarım, ne olur ölmeme izin vermeyin, tamam mı?

Yeni parlak rugan iskarpinlerini ayağından atmış, minik beyaz soketleriyle Büyükannenin ayağa batan sert tüylü halısının üstünde koşuşturuyor, arkadan uzanan hızlı, sert eller onu yakalayıp kaldırınca çığlık çığlığa gülüyordu, nasıl da şaşırtıcıdır bir başkasının ellerinin sertliği, erkek elleri, sonra adam, *Kimmiş bu!*

Kimmış bu! diye bağırıyordu, *Mmm, kimmiş bu minicik arı perisi, kımmiş?* diyerek, debelenip çığlıklar atan çocuğu öyle bir havaya kaldırıyordu ki, kolları titriyordu ve sonradan çocuk, Anneyle Büyükannenin Büyükbabayı tansiyonu konusunda uyardıklarını duyuyordu, kuzum ne yapıyorsun sen, çocuğu düşürebilirdin.

Büyükbaba ona göz kırpmıştı. Öyle çok seviyordu ki Kelly'yi!

Ve şimdi Kelly ağzında soğuğun tadını duyuyor, durumunun sözlere sığmaz dehşeti dalga dalga içini bürüyordu: Eğer kara su ciğerlerine dolarsa, eğer ölürse, bunun haberi annesiyle babasına, büyükannesiyle büyükbabasına ulaştığı zaman onlar da öleceklerdi.

Tanrım, yok, hayır, hayır. Olamaz bu.

Öyle çok seviyorlardı ki Kelly'yi, onlar da ölürlerdi.

Derken o anda aklına bir şey gelerek bir damla ferahlıyor: Ross Dede zaten ölmüştü, yani bu haberi almanın acısını yaşamayacaktı.

Büyükannesine de belki haber vermeseler olurdu. Kelly ona haber verilmesine hiç gerek görmüyordu doğrusu, hiç gerek görmüyordu.

Annecim, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Olur mu?

Babacım?

Olur, değil mi?

28

Grayling Adasının her yanında, toprağa yakın olarak yabangülleri yetişirdi, bol çiçekli yabangülleri, güzelim, eflatunumsu pembe taç yapraklar, dikenli saplar, Kelly'nin kortta erkeklerin tenis oynamasını izlerken dalgınlıkla dokunduğu o sivri sivri dikenler... *Rosa rugosa* derlerdi bu güllere, yoksa *Rosa virginiana* mı?

Yabangülleri, dört bir yanda. Çiçeğe durmuş. Boz renkli kumsalı salkım salkım süsleyen yabangülleri.

Ve fundaların meyveleri, minicik eriklere benzer taneler, bunlar da güzeldiler, kanla kabarmış gibi bir görünümleri vardı, şehvetsi bir görünüm, Kelly bunlara da dokunuyordu, parmak uçlarını üzerlerinde gezdirip tırnaklarını etlerine batırarak.

Kuşburnu, diyordu Senatör. Bunlardan konuşmak hoşuna gidiyordu; büyükannesi kuşburnu demleyip çay yaparmış. Kelly kuşburnu çayını sever miydi? Bitkisel çaylar şimdilerde çok revaçtaydı, değil mi? Büyükannesi kuşburnundan reçel de yapardı, galiba. Yoksa başka bir şeyle mi karıştırıyordu?

Kuşburnu ya da belki kuş üzümü. Yabanmersini.

Mutfakta Buffy bir kaba buz küpleri boşaltırken burnunu kırıştırıp yan gözle gülümseyerek, "Senatör-

le aranız pek iyi, görüyorum," deyince Kelly Kelleher de gülümsedi, yüzüne kan yürüdüğünü hissederek, "Eh, işte," diye mırıldandı, bir sessizlik oldu, plastik kaba boşalan yeni buz küplerinin şakırtısı, sonra Buffy öyle bir şey dedi ki, tam Buffy'likti, insan Buffy'nin hangi yöne sapacağını dünyada kestiremezdi, yani saman altından bir espri miydi, yoksa uyarıcı bir dirsek dürtüşü müydü bu, insanın ancak sonradan kavrayabildiği türden dikenli bir hakaret miydi, yoksa gerçeğin, yalın ve dobra, dile getirilmesi mi? "Unutma, bu adam Contra'lara yardım verilmesi yönünde oy kullandı."

29

KELLY? KELLY? GEL BANA.

Şimdi ansızın, O'nu duyabiliyordu. O yukarıda, yakında bir yerden bağırarak sürücü kapısını çekeliyor, gücüyle arabayı sallıyordu.

Kelly konuşmaya yeltendi, ama ağzına su dolunca başını sarsarak tükürdü, *Buradayım, buradayım, kurtar beni*, sol kolunun, sol kolundaki o küçük, sımsıkı kasın, omzunun en son, titrek gücüyle kendini yukarı çekti, çabasının şiddetinden titriyordu, kaç dakika olmuştu, yoksa saatler miydi arada geçen? Bu kara suya gömülü yerde zaman geçmiyor, ancak suyun ağır ağır yükselmesiyle ölçülüyordu, o acımasız, hesaplı yükselişle, dijital bir kol saatinin tıkırtısı, ama Senatör onu görebilecek miydi burada... bu karanlıkta... bu kapanda, bu çukur, küçük, öyle basık bir yer, insanın buraya sığabilmesi için sakat olması gerekiyordu, bel kemiğinin iki büklüm birbiri üstüne katlanmış olması.

Şimdi uyanmıştı ya, başı kıpkızıl bir ağrıyla zonklamaktaydı. Gözlerinin ardında, kafatasına sımsıkı yapışmış, habis urlara benzer ışık lekeleri. Yüzü bütün duyularını yitirmiş gibiydi. Hava kabarcığını solumak, emmek için dudaklarını öyle uzun bir süredir büzülü tutuyordu ki... gelgelelim kabarcık canlı,

kaprisli bir varlık gibi oyunlar oynayarak uzaklaşıyor, balon gibi bir bu yana, bir o yana, sonra gene bu yana kayıp durdukça o da harcadığı çabanın etkisiyle hıçkırarak, kabarcığa ulaşmak için çırpınıyordu.

Buradayım ben. Buradayım. Burada!

Adam onu kurtarmak için kara suya dalış yapmıştı, ama çok uzaktaydı, her şey de öyle karanlıktı ki, göz gözü görmez. Sonra Kelly onu kızdırıp gücendirmiş olduğunu, bu aşağılamanın geri alınamayacağını da biliyordu.

Dudaklarını, şakadan, onun diline karşı sımsıkı kapayışı. Bu durumun rahatlığını, kolaylığını baştan beri hayal etmişti, şakalaşmalarını, aralarındaki karşılıklı ilgi ve saygıyı; çünkü Senatör ona saygı duyuyordu, Kelly biliyordu bunu, bundan emindi, ama sonra dudaklarının istemeyerek aralanışı, o kalın erkek dilinin hamleleri, erkeğin içinden taşan açlık.

Ne utanç verici bir şeydi, Onun pantolon paçasına, ayakkabılarına öyle deliler gibi yapışması! Adamın kurtulmak için onu tekmelediği sırada! Ayakkabısı, sırılsıklam, Kelly'nin elinde kalmıştı.

Ayakkabısı!

Aman be Kelly, diye kız arkadaşları gülüşeceklerdi, Buffy çığlık çığlığa kahkahalar atarak gözlerini silecekti: *Ayakkabısı ha!*

Bir ayağında ayakkabı, öbür ayağı çıplak, bataklıkların arasındaki yolda yaya olarak rüzgâr gibi, demin sapmış oldukları otoyol kavşağına doğru koşuyor; otoyolda mutlaka bir 7-Eleven vardır, bir benzin istasyonu, önü telefon kulübeli bir birahane.

Hayır, olanlar olmamıştı daha. İkindiye doğru güneş hâlâ parıl parıl, bu kahkaha dolu uzun gün bir çarkıfelek gibi sonu gelmez kıvılcımlar saçmakta.

O şahane Amerikan bayrağı Edgar St. John'un bayrak direğinin tepesinde kırmızılı, mavili, beyazlı ipek hışırtılarla çırpınmakta. Derry Yolunun, büyük bir olasılıkla tüm Grayling Adasının en yüksek bayrak direği.

Babam milliyetçidir, derdi Buffy. C.I.A.'de yirmi yıl görev yapmış, gene de kıçına kurşun yemeden kurtulmuş.

Olanlar daha olmamıştı, çünkü işte orada Buffy gene elinde Polaroid makinesiyle resim çekmek için konuklarını düzene sokmaktaydı. Buffy, bikinisinin üstüyle kot pantolon giymiş, takma at kuyruğu saçı simsiyah, pırıl pırıl, sırtının ortasına kadar inmiş, o şıllık yeşil boyalı tırnakları fotoğraf makinesini kavramış, dili bembeyaz dişlerinin arasına sıkışmış. Off, rahat durmaz mısınız siz, lütfen... siz de Senatör, olur mu? Hah, işte böyle! Harika!

Senatörün bir sürü Polaroid resmi vardı, bir piknik masası başında, bir ayağını sıranın üstüne koyup dirseğini gofre pantolonlu dizine dayamış, rahat bir pozdu bu, Kelly Kelleher de yakınındaydı, koltuğunun altına sokulmuşçasına, flaş patlarken fotoğraf makinesinin gözünün içine bakıp gülmüştü, Senatör de ihtiyatlı bir ifadeyle gülümsüyordu, kendi içine dönük denilebilecek bir gülümseyiş, düşünceli bir gülümseyiş, tam yayılırken geri çekilen bir gülümseyiş adeta, gözlerde de kaçamak bir şey vardı, ciddi, temkinli, sanki Senatör bütün Birleşik Devletlere ve sayısız dış ülkelere dağıtılacak, televizyonlardaki haber programlarında gözükecek olan bu şen 4 Temmuz

pozuna nasıl bir başlık atılabilir, diye düşünmekteydi.

Ama hayır, insan kendi geleceğini hayal edemez. Bu geleceğin kendi geleceği olduğunu bile hayal edemez.

Bir ayağında ayakkabı, öbür ayağı çıplak. Topallıyor. İliklerine değin ıslanmış, titriyor, yüksek sesle, Tanrım, diye mırıldanıp duruyor, Tanrım, Tanrım.

30

...Birleşik Devletlerde günümüze kadar yürürlükte kalmış olan beş idam yöntemi bulunmaktadır. Yüksek Mahkemenin son kararları, eyaletlerin hakları. Kamu yoklamalarında idam cezasına verilen ezici çoğunluk desteği. *Niçin mi? İdam cezası caydırıcı olduğu için. 'Yaşam ucuz değildir', mesajını ilettiği için.* Bu beş infaz yönteminin en kıdemlisi asmaktır. En son olarak 1965'te, Kansas'da kullanılmış. Hükümlünün ölmesi on altı dakika sürmüş; kimi zaman daha bile uzun sürdüğü biliniyor. Montana'da bu ceza hâlâ yasadaki seçeneklerden biridir. *Bu hayvanların anladığı tek caydırıcılık budur.* Utah: Kurşuna dizme. Elektrikli sandalye 1890'da kullanıma girmiş, New York State. Darağacının ve infaz bölüğünün bu 'insancıl seçeneği'nde hükümlü kişi (erkek ya da kadın) sandalyeye kayışlarla bağlanıyor, bacaklarıyla kazınmış kafasına bakır elektrodlar yerleştiriliyor. Cellat ilkin otuz saniye süreyle 500 ile 2000 voltluk bir başlangıç akımı veriyor. *Kaşarlanmış suçlulardır burada söz konusu olan, caniler. Zekâ ve ahlak düşkünü kişiler.* Eğer ölüm ilk akımla gerçekleştirilemezse ek akımlar uygulanıyor. İki, üç, dört akım. Kimi yürekler diğerlerinden sağlam çıkıyor. Arada kazalar da olabiliyor. Yanan gövdeden duman, bazen de mavimsi turuncu

alevler yükseliyor. Et pişiyormuş gibi bir koku. Tıpkı asılma olaylarında olduğu gibi kimi zaman gözler yuvalarından fırlayıp yanakların üstüne sarkıyor. Kusma, işeme, pisleme. Cilt parlak bir kırmızı renk alarak şiştikçe fazla pişmiş sosis gibi patlayabiliyor. Çok zaman elektrik akımı yeterince güçlü gelmediğinden ölüm de 'derhal' değil, aşama aşama gerçekleşiyor. Hükümlü işkenceyle öldürülüyor. *Bizim tanıdığımız türden namuslu, uygar kişiler değil, toplum için gerçek birer tehdit oluşturan, durdurulması gereken insanlar. İdam edilmezlerse hafif hapis cezalarına çarptırılıp zamanla tahliye edilecek... ve gene can alacaklardır.*

Gaz Odası 1924'te kullanılmaya başlanıyor, Nevada. 'İnsanca' bir seçenek olarak revaçta bir yöntem. Hükümlü kişi (erkek ya da kadın) sandalyeye kemerle bağlanıyor, sandalyenin altına yerleştirilen asit sülfür ve damıtılmış su dolu kaba sodyum siyanür eklenmesiyle hidrojen siyanür gazı oluşuyor. Ânında beyin oksijensiz kalıyor. Hükümlü had kertede bir dehşete kapılıyor, boğazı sıkılıyormuş gibi bir duygu. *Irk sorunu burada söz konusu değil, inan bana, bir tür yutturmacadır o. Belki Birleşik Devletlerde idam edilen siyahların sayısı baştan beri beyazlardan fazla olmuştur; belki siyahları öldüren beyazların idam cezasına çarptırılma olasılığının beyazları öldüren siyahlarınkinden düşük olduğu istatistiklerle saptanmış bir olgudur, evet; eyaletler, kentler, kentsel ve kırsal alanlar arasında büyük farklar var, tamam; hatta suçlamayı yapan savcılardan bazıları ırk ayrımcısı da olabilir, gelgelelim ceza hukuku sisteminden toplumsal aksaklıkları düzeltmesini bekleyemeyiz ya, Tanrıyı seversen.* Sara krizindeki gibi şiddetli çırpınmalar. Evlerinden uğrayan gözler. Morlaşan deri. Ölüm nedeni zehirin yaşamsal organ-

lar üzerindeki ani etkisi değil de soluğun kesilmesi oluyor. "Belki de en barbar ve acılı bir ölüm tarzı." (Hekim.)

Ölüm iğnesiyle can alma, devletçe uygulanan öldürme yöntemlerinin 'insanca' diye nitelendirilerek coşkuyla reklam edilen en yenisi. 1977'de icat edilip ilk olarak Oklahoma'da uygulandı. Hükümlü kişi (erkek ya da kadın) bir hastane yatağına kemerle bağlanıyor, damarına, sıvı damlatan bir kateter iğnesi saplanıyor. İlk verilen ilaç bir barbitürat türü olan sodyum tiopental'dir; sonra yüz gram kas gevşetici pavulon, sonra da ölüm sürecini hızlandırmak için potasyum klorür zerk ediliyor. *Bu hayvanlar böyle bilimsel yöntemlerin, 'merhametli' usullerin bırçoğuna layık değiller bence; ığrenç canavarlardan söz ediyorum ben, insanlardan değil. Neden yaşatalım onları, ne diye besleyip bakalım, neden acı çekmesinmiş onlar, başkalarına bunca acı yaşattıklarına göre, 'göze göz, dişe diş', demek neden yanlış olsun, söyler misiniz, neden?* Ölüm iğnesi masrafsızdır da, bütçesi kısıtlı olan adalet sistemlerinin işine gelir, ölüm cezasını savunanların da gözdesidir, çünkü ölümün uykuya dalmak gibi acısız gerçekleştiği sanıldığından toplum, barbarlık, işkencecilik ve intikamcılık suçlamalarından temize çıkmış olur.

'İnsanca' infaz seçenekleri bulma kaygısı hükümlünün değil, Amerikan vatandaşlarının iyiliğini gözeten, devlet mekanizmasınca keyfi biçimde işlenen cinayetlerin suçundan vatandaşı arındırmak amacı güden bir arayıştır.

Senatör onu, Elizabeth Anne Kelleher'i pohpohlamıştı, onun *Yurttaş Sorguluyor*'daki yazısını okudu-

ğundan emin olduğunu söylemiş, bunda ısrar etmişti ya... yoksa yardımcılarından biri ona yazının bir özetini mi çıkarmıştı?

Senatör, neden böyle bir konuyu ele aldın, diye merakla sormuş, Kelly Kelleher de bu fikri ona Carl Spader'in önermiş olduğunu söylemek istemeyip duraksayarak, bu benim uzun zamandır ilgilendiğim bir konudur, demişti, insan bu konuda ne kadar çok araştırma yaparsa o kadar midesi bulanıyor ki, bu da doğruydu.

Babasıyla bu konuda yaptığı kavgalar bir yana.

"*Göze göz, dişe diş... neden olmasın? İlkellik belki, hoyratlık belki, ama yaşamın ucuz olmadığı mesajını veriyor ya... neden olmasın?*"

Hiç kuşkusuz, Senatörün ölüm cezasına karşı olduğu kayıtlara geçmişti.

Hiç kuşkusuz Senatör, elektrik sandalyesinde ölüm cezasının hâlâ yürürlükte olduğu, Ölüm Koğuşunda hâlâ, af umutlarını yitirmiş, ölümü bekleyen hükümlüler bulunan kendi eyaletindeki birçok kimselere ters düşmek yürekliliğini göstermekteydi.

Hiç kuşkusuz Senatör demeçler vermişti, güzel konuşmuştu bu konuda. Politik yönden, dostu Mario Cuomo kadar ödünsüz. Uygar bir toplumda ölüm cezası kabul edilemez, çünkü hangi amaçla olursa olsun herhangi bir canın alınması tiksindiricidir, toplumu bizzat caninin ilkel düzeyine indirger. Daha da korkuncu, Amerikan ceza hukuku sisteminin çılgınca keyfi niteliği düşünülürse suçsuz kimselerin (erkek ya da kadın) ölüme mahkûm edilmesi olasılığı her zaman vardır ki... başka cezaların aksine bu cezanın akıbetinden asla geriye dönüş olamaz.

31

HAZIR MIYIM?

Çantasını aceleyle topluyor, oysa bir akşam önce özenle, hatta törenle boşaltmıştı, Grayling Adasındaki bu duvarları çilek desenli kâğıtla kaplı, masum beyaz organze karyolalı yatak odası, bir ziyaretten öbürüne tamamen unuttuğu kutlu bir yermişçesine. Şimdi de bu oda, onun kendi hevesli çabalarıyla, kapı dışarı edildiği bir yer olup çıkmıştı.

Plan, Buffy'lerden tam saat 19'da sessizce ayrılıp Boothbay Koyuna giden vapura binmekti, ne var ki tam o sırada bir araba dolusu yeni konuk gelmişti, Senatör de hararetli bir söyleşiye dalmış, bir içki daha içiyordu, bu yüzden belki de o vapura yetişemeyeceklerdi, ondan sonraki vapur kaçtaydı acaba? Boş ver, nasılsa her zaman 'bir sonraki' bir vapur vardır.

Bir şey umma, aslında. Durum neyse odur. Bu da sana yeter.

Pratik kafalı Kelleher, kendi kendini ciddiyetle uyarıyor.

Gene de elleri titriyordu. Nefesi sıklaşmıştı. Çekmeceli dolabın üstündeki o beyaz hasır çerçeveli, yürek biçimi aynada yüzen bir genç kız çehresi, dalgın, ışıklı, umut dolu.

Ne yalan söylemeli, aklı gerçekten de ipini kopartmış uçuyordu, kum tepelerinin üzerinde havaya tırmanan kaçak bir uçurtma gibi; ne de olsa, diyordu düşünceleri, karısından ayrı yaşadığı bir gerçek, evliliğinin sona ermiş olduğu bir gerçek, ne de olsa... kendisi öyle diyor ya; seçmenlerin de artık eskisi kadar mutaassıp, cezalandırıcı olmadığını söylüyor.

Uygunsuz duruma düşmemek için. Evlilik dışı bir skandal görünümünden kaçınmak için.

Anne, dünya senin zamanındaki dünya değil artık. Bunu bir kabul edebilsen.

Yakamdan bir düşebilsen.

Kendisi elinde birayla mutfaktan geçerken Ray Annick oradaki telefonda konuşuyordu alçak, öfkeli bir sesle. Her zaman ölçülü ve kibar olan konuşmasına serpiştirdiği, *göt herif, siktir, siktirsin*, sözcükleri Kelly'yi irkiltmişti, çünkü bu adam sabahtan beri Buffy St. John'un çevresinde dönüp duran o sevdalı, romantik adamdan, Kelly Kelleher'e nazik, tatlı bir ilgi göstermiş olan adamdan öyle bambaşkaydı ki! Kelly birkaç metre ötesinden geçerken onun gözlerinin (şış ve sabit bakışlıydı bu gözler; adam öğle yemeğinden beri içiyordu, tenis maçı da gururunu kırmıştı) kendisini izlediğini gördü: Her kıpırtıyı kişisel olmayan, güdüsel, yırtıcı bir dikkatle izleyen kedi gözleri gibi, ama Kelly onun görüm alanından çıkar çıkmaz adam onu görmez, varlığını algılamaz olmuştu.

"Dinlesene beni, kıçımı yırtıyorum burada, o konuyu pazartesi günü ele alacağız. Günaha sokmasana insanı!"

Kelly Kelleher tek bacağının üstünde dengelenmeye çalışarak geçen cumartesi günü Lord & Taylor

Mağazasının yaz ortası ucuzluğundan aldığı beyaz spandex mayosunu çarçabuk çıkarıyor.

Yazlık, dümdüz, kısa bir triko elbise giyiyor, çarçabuk, uçuk limon sarısı çizgili, yüksek yakalı kesim omuzlarını çıplak bırakıyor, o güzelim, ipek tenli omuzlarını, O'nun diliyle dokunduğu o hâlâ karıncalanan çıplak ten yuvarlağı.

Sahiden oldu mu böyle bir şey, diye Kelly Kelleher kendi kendine soruyor.

Sonra gene olacak mı? Sonra gene bir daha.

Kişi kendi yaşamını, kendisinin olduğu için sever.

O yüksek, süpürge başlı kamışların arasında rüzgâr, insan karaltılarına öyle çok benzeyen şu kamışlar! Sarışın, salıntılı: Göz görümünün tam sınırında.

Rüzgâr, Atlantik Okyanusundan gelen soğuk doğu rüzgârı: Solgun yalazlara benzer su, ürpertili dalgacıklarla kumsala vuruyor, kumsalı dövüyor. Buffy, şu gördükleri kum tepelerinin 20 m. yüksekliğinde olduğunu söylüyordu, nasıl da tuhaf şeylerdi bu oluşumlar, katran çamlarının bile yürümekten, adada başı boş dolaşmaktan alakoyamadığı bu kum tepeleri resmen denizin dalgalarına benziyorlardı, kendilerince zirveleri ve çukurları vardı, yılda on, on beş metre hızla batıdan doğuya yürüdükleri hesaplanıyordu ve bu dalgalar Derry Yolundan geçerlerken yolun ta kar siperlerine ve kıyıdaki otlara kadar temizlenmesi gerekiyordu: "Buraları çok güzel, gene de anlarsın ya," diyordu Buffy ürperip kirpiklerini indirerek, "buralarda Doğa'nın, insan istekleriyle hiç ilişkisi yok."

Kelly'nin şimdi işittiği ise, odanın eğimli çatısına çarpan, kısa kısa çırpıntılı dalgaların sesiydi, kendisi yorganın altında sıcacık, güvenlikte, Büyükannenin kenarları panda örnekli, tığ işi yorganı.

Yaşamını seviyorsun. Hazırsın.

Olur, demek istememişti. Gene de istemişti, olur, demeyi.

Olur, vapura, Boothbay Koyuna. Boothbay Marriott'tu otelin adı.

Ya Boothbay'den öte, 5 Temmuzdan öte?

Kelly Kelleher bu erkeğin onu sevmesini sağlayacaktı. Şimdi bunu biliyordu.

Bu düşünceyle, bu düşüncenin şiddetiyle kendi kendini şaşalatarak. *Hazırsın.*

Arabada Kelly radyonun düğmesini çevirmiş, o kaval tınılı elektronik müziği duymuştu, ses dokusundan ibaret, iskeletsiz bir müzik. Ne duygulandırıcı bir şey, Senatör, elli beş yaşında bir adam, çok eskilerde kalmış gençliğine böylesi özlem duyuyordu ha!

Senatörün içkileri nasıl yuvarladığını göre göre, olur, diyerek. Senatör başlangıçta ölçüyü kaçırmadan beyaz şarap, Perrier, düşük kalorili bira içmiş, daha sonra sert içkilere geçmişti, o ve Ray Annick: Partideki orta yaşlı iki erkek.

Orta yaşlı iki erkek. Evet, kendilerine onlar da bu gözle bakıyorlardı, görülüyordu bu.

4 Temmuz Bayramıydı. Şimdilerde anlamsızlaşmış gene de bütün Amerikalıların kutladığı bir bayram, yani hemen hemen bütün Amerikalıların kutladığı. Havai fişeklerin kızıl aydınlığı, havada patlayan bombalar.

İşte bunlardan anlaşılıyor, öyle değil mi: bayrak hâlâ yerli yerinde.

Senatör toprak yola sapıyor, sabırsız, içi içine sığmayarak; araba kumlu tekerlek izlerinin çukurlarında kaymakla birlikte denetim altında. Senatör çok deneyimli bir sürücüydü, böyle yol almanın keyfini çı-

karıyor, bu geziyi sanki bizzat kendi sabırsızlığından, kaçışlarının acelesinden yaratıyordu. *Kaybolmak* aslında niyetleri miydi acaba?

Art arda yuvarladığı birkaç kadeh içkiden sonra Kelly Kelleher, Brown Üniversitesindeki son yıl onur tezini onun üstüne yazdığını Senatöre itiraf etmiş, Senatör de sinirleneceği, mahcup olacağı ya da sıkılacağı yerde gözleri keyifle ışıyarak gülümsemişti.

"Ne diyorsun! Bak sen! Umarım zahmetine değmiştir!"

"Elbette değdi, Senatör!"

Konuşuyorlardı, heves ve heyecanla konuşuyorlar, öbürleri de dinliyordu, Kelly Kelleher ile Senatör, *birbirlerine tutulmuşlardı*, denir ya hani. Kelly'nin kulağına kendi sesi geldi: Senatöre, onun düşünceleri konusunda kendisini en çok heyecanlandıran şeyin ne olduğunu anlatıyordu: Yurttaşlar seçtikleri görevlilerle daha yakından temas edebilsinler diye özellikle yoksul kent kesimlerinde bağlantı merkezleri kurmak önerisi; gündüzlü çocuk bakımevleri, ücretsiz sağlık merkezleri, yetişkinler için eğitim olanakları sağlamak konusundaki önerileri; bütün sanat dallarına, özellikle de küçük yerel tiyatrolara verdiği destek. Kelly Kelleher bütün ateşiyle konuşuyor, Senatör de bir bireyin değil, geniş bir kitlenin karşısındaymışçasına, büyülenmiş gibi dinliyordu. Kendi sözleri kulağına hiç bu denli etkileyici gelmiş miydi acaba, böyle akla yakın ve inandırıcı... böylesine müzikli, şiirli, esin dolu? Kelly'nin aklına, münasebetsizlik bu ya, Charles de Gaulle'un, Carl Spader'dan sık sık duyduğu alaylı bir deyişi geldi: *Politikacı kendi sözlerine asla inanmadığından, başkalarının inanmasına şaşar.*

Kelly birden, dili dolanarak sustu. "Senatör, özür dilerim; sız bu gibi lafları binlerce kez dinlemişsinizdir."

Senatör de, "Evet. Kelly, belki," diye karşılık verdi, kibar ve tamamen ciddi. "Belki... ama *senden* hiç dinlemedim."

Yakınlarda bir yerde, bir komşu bahçesinde oyuncak fişek patlamaları. Ta tepede, St. John'ların aile mirası olan ışıl ışıl Amerikan bayrağının rüzgârda çırpınışı.

Ciğerleri kara suyla dolarak öldüğü sırada.

Hayır: Şölen zamanıydı şimdi: Rüzgârın taşıdığı ağız sulandıran ızgara et kokusu; komik bir aşçı külâhıyla önlük giymiş olarak Ray Annick mangalı yönetiyordu, sarhoşluktan sallanmakla birlikte gülünç bir beceriklilik sergileyerek: Sosta yatmış ton parçaları, Tex-Mex sosuna bulanmış tavuk parçaları, sığır filetosundan yapılma, tabak büyüklüğünde çiğ, kırmızı köfteler. Haşlanmış mısır, kovalar dolusu patates, lahana, fasulye salataları, köri çeşnili pilav, yanında kaşıklarla elden ele dolaşan, kiloluk Haagen-Danz dondurmaları. Nasıl da iştahlıydılar hepsi, hele genç erkekler! Senatör de çok acıkmış gibi iştahla yiyordu, ama titiz ve temizdi, hemen her lokmadan sonra kâğıt mendille ağzını siliyordu.

Kelly, karnı pek acıkmış olmasına karşın başı döndüğü, elleri titrediği için, yemek yemekte zorluk çekiyordu. Çatalını ağzına kaldırıyor, sonra gene indiriyordu. Gerçi Buffy'nin konukları arasında Senatörle konuşmaya can atan bir sürü insan vardı, ama Senatör dikkatini Kelly Kelleher'in üstünde toplamakta direniyordu; sanki, en olmayacak masallardaki

gibi, bu adamın böyle ani bir kararla Grayling Adasına çıkıp gelmesi sırf bu kız içindi.

Kelly Kelleher'in yanakları zevkli bir sıcaklıkla karıncalanıyordu.

Carl Spader'in şu karşılaşmayı duyunca son derece etkileneceği, hatta, evet, açıkça kıskançlığa kapılacağı bir ara aklından geçti.

Yan komşuda bir sürü oyuncak fişeğin peş peşe patlamasıyla Senatör irkilerek gözlerini kırpıştırmıştı.

Kelly, Vurulmaktan korkuyor... suikasttan, diye düşündü.

Ne değişik bir şey, insanın *suikasta kurban gitmekten* korkabilecek kadar kamuya mal olmuş biri olması!

Senatör, "Sanırım ben aslında 4 Temmuz bayramından hoşlanmıyorum," diyordu. "Çocukluğumdan beri bu bayramı yaz mevsiminin dönüm noktası olarak görürüm. Mevsim yarı bitmiş, şimdi artık yüzünü sonbahara doğru dönmüştür." Bir tuhaf dalgın, hüzünlü ifadeyle konuşarak, ağzını sildi. Peçetesine ketçap bulaştı, kan lekesi gibi.

Kelly, "Sizin bayram günlerinde yapmanız gereken bir sürü resmi şey vardır, değil mi?" diye sordu.

"Çoğu zaman. Konuşmalar yapmak falan, ödüller kabul etmek..."

Senatör umursamazlıkla omuz silkti. "Yalnızlık dolu bir yaşam bu, insanın kulaklarında durmadan kendi sesini duyması."

"Yalnızlık mı!" Kelly güldü.

Ama Senatör, ona içini açıyormuş da sözünün kesilmesini istemiyormuş gibi çabuk çabuk konuşarak, "Bazen kızdırıyor beni, sanki içimde bir şey dü-

ğümleniyor," dedi. "İnsan kulaklarında kendi sözlerini duymaktan öyle nefret getiriyor ki... bu sözler içtenlikli olmadığı için değil de içtenlikli olduğu için; bin kez tekrarlamışsındır bunları, 'ilkelerin' üstüne, 'ideallerin' üstüne... ama dünyada bu sözler yüzünden değişen o kadar az şey vardır ki!" Duraladı, içkisinden uzun bir yudum aldı. Çene kaslarındaki gerginlik gerçekten de öfkeyi çağrıştırıyordu. "Zamanla kendi sözümona 'ün'ünden nefret getiriyorsun, hem de başkalarının sana taptığı nedenler yüzünden."

Bu sözler de Kelly Kelleher'in müthiş koltuklarını kabartmıştı, çünkü Senatör bu gibi şeylerden, o 'başkaları'ndan söz etmekle Kelly Kelleher'i bu kınamanın dışında tuttuğunu belirtiyordu, öyle değil mi?

Karısından ayrı yaşıyordu, çocukları büyümüştü... en azından Kelly'nin yaşında. Zarar bunun neresindeydi?

Kelly annesiyle babasına onunla bir kez öpüştüğünü anlatıyordu, tek bir kez. Neresindeydi zarar bunun?

G., Kelly'ye bir jenital-üriner yolları hastalığı bulaştırmıştı, ama ciddi bir enfeksiyon değildi, şu korkulan hastalıklardan biri değildi, sıkı bir antibiyotik tedavisi sonunda, aylar önce iyileşmişti. Zarar bunun neresindeydi?

O sabah Kelly, Buffy'nin, ille dene, diye ısrar ettiği karbonatlı 'Actibath' tabletleriyle nane yeşiline boyanan köpüklü suda uzun, saltanatlı bir banyo sefası yapmıştı.

Arabayla kasabaya, adanın batısındaki Grayling Harbor'a inip parti için kumanya stoklamışlardı. Harbor İçki, Balık Market, Tina Maria Gurme Gıda, La Boulangerie fırını. Fırının önünde pırıl pırıl, yep-

yeni bir Ford jeep park edilmiş duruyordu, arka çamurluğunda, KEFENİN CEBİ YOKTUR, diyen bir stiker.

Pahalı paketlerle yüklü olarak bir dükkândan çıkıp öbürüne girerlerken Buffy, aklı başka bir yerdeymiş gibi, "Biliyor musun, 1 Ocaktan bu yana AIDS'ten ölen kimseyi bilmiyorum; şu anda farkına vardım," demişti.

Eve dönerlerken de laf arasında Ray Annick'in Senatörü partiye davet ettiğini söylemişti. Ama bu, Ray'in Senatörü ilk davet edişi değildi ki, "Geleceğini hiç sanmıyorum. Sahiden benim hiç umudum yok..."

Kelly, "Buraya mı? Yani buraya mı çağırmış?" diye sormuştu.

"Evet, ama kalkar gelirse resmen ölürüm."

Buffy, Kelly'nin karbonatlı banyo sırasında çalması için ısrar ederek, "Yunus Düşleri," diye bir de yeni Spirit Music CD'si vermişti. Yunus şarkılarıyla insan korolarının karışımı olan stres azaltıcı, dinlendirici bir müzikmiş, ama Kelly çalmamıştı.

7.30 vapurunu kaçırmışlardı, ama 8.20'dekini kaçırmayacaklardı. Senatör sinirlenmişe benziyor, sabırsızlanıyordu. Kol saatine bakıp duruyordu: Rakamları sinir tikleri gibi çakan dijital bir saat. Partide geçirdikleri son saatte Senatörün havası bulanmıştı. Konuşması baştaki netliğini, hazırcevaplığını, o ilk hızını yitirmişti. Kelly Kelleher'i, kıza bildik gelmekle birlikte tanımlayamadığı bir bakışla süzüyordu: Kaygı ve biraz da kızgınlıkla keskinleşmiş, sahiplenen, eril bir bakış.

Evden ayrılırlarken Senatör Kelly'ye, yol için bir içki isteyip istemediğini sordu. Kelly, hayır, deyince,

"Bana bir içki alır mısın öyleyse," dedi... elinde tuttuğu yolluk içki dışında, yani. Kelly ilkin onun belki de şaka yaptığını sandı, ama Senatör şaka yapmıyordu: elinde yeni tazelenmiş bir bardak votka tonik vardı ve Kelly'nin de yanına ikinci bir bardak içki almasını istiyordu. Kelly duraksadı, ama yalnızca bir an.

Buffy, Kelly'ye araba yolunda yetişti, elini sımsıkı tutup sıktı, "Ara beni, canımın içi," diye kulağına fısıldadı. "Yarın, hangi saatte olursa olsun."

Bu da olanların henüz olmadığı anlamına geliyordu, çünkü Buffy işte orada, araba yolunda durmuş, bir elini boynu bükük bir vedayla kaldırmış, arkalarından bakmaktaydı.

32

Olanlar henüz olmamıştı, Kelly kendi kendisinin o minicik, beyaz soketleriyle kırçıllı halının üstünde, ayak parmakları gıcıklanıp kıpırdanarak, meydan okurcasına koştuğunu görüyordu; uzun boylu birisi arkasından seğirtip onu kollarının altından yakalıyor, koltuk altlarından sımsıkı kavrayıp güvenceye alıyordu *Bu da kimmiş! Kimmiş bu! Küçük arı perisi Lizabeth!*"

Evet, öyleydi. Kelly o yollardan geçerek gelmişti. Geçip geldiği yollar bunlardı.

Kelly bunu görüyordu. Hiçbir yanlışlık yoktu. Bir yandan da bir topluluğa, çatlak ön camın ardından yüzleri pek iyi seçilemeyen aile büyüklerine, durumun onların sandığı gibi olmadığını açıklıyordu: O adam Kelly'yi burada bırakıp gitmiş değildi, Kelly için yardım bulmaya çıkmıştı, adı şimdi aklına gelmeyen o adam. Kelly onun yüzünü de aklına getiremiyordu, ama gördüğünde tanıyacağından emindi; adam yardım bulmaya, ambulans çağırmaya gitmişti, yaa, öyleydi işte, Kelly'yi bu kara suda ölmeye terk etmiş değildi yoksa.

Kelly'yi tekmelememişti, bırakıp kaçmamıştı. Kelly'yi unutmamıştı.

Pembe boyalı, gülünç tırnaklar, şimdi kırılıp kopmuş. Olsun, Kelly gene de savaşacaktı.

Genzinde kan serpmeli bir köpük, gözleri yuvalarının ardına doğru kaymış, *gene de savaşacaktı.*

...Kelly'yi öylece bırakıp gitmiş değildi, batık arabadan bir tekmeyle kurtulup can havliyle kıyıya yüzerek, orada bitkin yatıp kaldığı yerden o pis suyu kusarak... artık dünyadaki hiçbir güç onu bu suyun içine dönmeye zorlayamaz ve sonunda (kaç zaman sonra, bilemiyor: Yarım saat mi? bir saat mi?) ayağa kalkıp o sefil, o rezil durumda topallaya topallaya, *bir ayağında pabucu, öbür ayağı çıplak*, inişli çıkışlı bir tekerleme ki, günün birinde düşmanları dillerine dolayabilirlerdi eğer önleyemezse, topallaya tökezleye bataklık yolundan gerisin geriye dönerken bir otomobil geçecek de onu gören olacak diye ödü koparak iki mil ötedeki otoyola yöneliyor çırpıntılı titremeler içinde, solumasında panik hırıltıları, *Ne yapabilirim? Ne yapabilirim! Tanrım, öğret bana ne yapabilirim!* gece böceklerinin o delirgen, tiz çığırışları ve başının üstünde dönen sivrisineklerden oluşma karabasan denizi, sivri iğneler yüzünün zaten örselenmiş, şişmiş etine, bereli alnına batıyor, burnunun direksiyona öylesine şiddetle çarptığı zaman kırılmış olduğundan emin. Otoyola varınca kesik kesik soluyarak çömeldi, yüksek kamışlar arasına sinen bir köpek gibi çömelerek yol aralansın da karşı tarafa geçip Post Birahanesinin önündeki telefon kulübesine varabilsin diye bekledi, karnının ta içindeki bitmek bilmez panikle uyuşmuş, ağzı kurumuştu. Kötü bir rüya gibi uzayıp giden bu dehşet öylesine sözlere sığmaz, öyle kabul edilemezdi ki, düşünülmesi olanaksızdı, ancak bı-

rakılıp kaçılabilirdi, Senatör de kaçıyordu, *bir ayağında pabucu, öbür ayağı çıplak*, sarhoşlar gibi sırtı başı perişan, ya bir gören olursa? bir tanıyan? fotoğraflarını çeken? ya bunca zamandır onu kollayan Tanrı şimdi elini üstünden çekerse? ya bu rezillik her şeyin sonuysa? böyle leş gibi kara çamurlara bulanmış, nefes nefese topallamak her şeyin sonuysa? ya bir gün mutlaka kurtarılıp ödüllendirilmesi, düşmanlarından da hayranlarından da daha yüksek bir mertebeye çıkarılması alnına yazılmamışsa? ya Partisince asla aday gösterilmeyecek, Amerika Birleşik Devletlerinin başkanlığına asla seçilmeyecekse? ya düşmanlarının ayıplamaları ve alayları arasında rezil olup ezilecekse? çünkü politika, özünde, Adams'ın dediği üzere, 'kinlerin sistematik biçimde düzenlenmesidir: ya düzenlenirsin ya da düzenlenmezsin: bu düşüncenin dehşeti şimdi içine çöküyor, midesi bulanıyor, karnının içi bulanıyor, sarhoşlar gibi yalpalayarak otoyolun karşı tarafına doğru koşuyor, oysa şimdi tamamen ayıktır, ömrünün sonuna değin de ayık kalacağına inanıyor, hem de temiz bir yaşam sürecek bundan sonra, yeter ki Tanrı şu azap saatinde onu kayırsın, *şimdi Sen bana kerem eylersen eğer* karnında ani bir sancıyla yüzünü buruşturup iki büklüm büzüldüğü sırada yakınlardaki bir belediye parkından fırlatılan havai fişekler gece göğünde neşeyle patladı çiğ çarkıfelek renklerinde KIRMIZI-BEYAZ-MAVİ ve fişeklerin kuyruğuna hayran çocuk seslerinin ah'ları, oh'ları takıldı, bir köpeğin ani, tiz, sinirli havlaması ve genç bir erkeğin öfkeli bağırışı "Kapa şunu!" demek ki silah patlaması değil, önemsiz bir patırtıymış, şimdi kaskatı parmaklarının arasında da gümüş bir para vardı, tılsımlı bir muska gibi, cüzdanı cebinin içinde sımsıkı, cüzdanın

içindeki paralar yerli yerinde ve sağlam, sanki doğru dürüst ıslanmamış bile ve o, serinkanlılıkla konuşup santraldan Derry Yolundaki St. John'ların evini istemeyi başarmış, bu adı anımsayabildiği için memnun ve işte sekizinci çalışta bir kadın telefonu açtı, geride eğlenti seslerinin şamatası, öyle ki o, sözlerini yinelemek zorunda kaldı: Kiminle konuşmak istiyordu? Bu kadına, kendisi için bir cankurtaran olan bu yabancıya biraz boğuklaşmış, biraz alçak, dikkat çekecek herhangi bir aksanı olmayan bir sesle, Ray Annick, lütfen, diyor, ben Gerald Ferguson, Ray Annick'le görüşebilir miyim lütfen, kadın da uzaklaştı, gerideki konuşma sesleriyle kahkahaların şamatası yükseldi, sonra, nihayet Ray telefona geldi, gergin, kaygılı, "Evet? Gerry? Ne istemiştin?" ortada bir sorun olduğunu kestirerek, çünkü Ferguson onun arkadaşı değil, bir meslektaşıydı, ortada büyük bir sorun olmasa böyle bir zamanda Ray Annick'i aramazdı; Senatör de titreyen, çaresiz bir sesle, "Ray, benim, Ferguson değil," dedi ve Ray, "*Sen mi*?" diye sordu aptal aptal, o da, "Benim," dedi. "Başım fena halde dertte, bir kaza oldu." Ray, düşerken bir yerlere tutunmaya çalışanların cılız sesiyle, "Ne diyorsun? Ne kazası?" diye sordu. Senatör, sesi şimdi yükselmeye başlayarak, "Ne bok yiyeceğimi bilemiyorum; hani o kız vardı ya... öldü," diyerek yaralı alnını telefon kulübesinin o pis pleksiglas duvarına dayadı; bir anlık bir şok sessizliği oldu, sonra Ray, "Öldü mü!.." dedi ünlemden çok nefes almaya benzer bir sesle, sonra çabucak, "Telefonda anlatma!" diye ekledi. "Nerede olduğunu söyle, ben gelir, seni alırım." Senatör şimdi hıçkırmaya başlamıştı, öfkeyle, inanmazlıkla, haksızlığa uğramışların isyanıyla. "Kız sarhoştu, heyecanlanıp direk-

siyona yapıştı, araba da yoldan çıktı, şimdi ölüme sebebiyet, falan diyecekler, beni bu yüzden mahkûm..." Ray onun sözünü bu kez öfkeyle, buyurganlıkla keserek, "Sus!" dedi. "Kes! Sen bana nerde olduğunu söyle, yeter, Tanrı aşkına, ben gelir, seni alırım." Senatör de ona nerede olduğunu söyledi.

Bileğindeki Rolexin hâlâ yanıp sönen dijital rakamları 21:55 diyordu.

Gelgelelim Kelly Kelleher bunların hiçbirini bilmiyordu, bilemezdi de, çünkü ona öyle geliyordu ki, aslında kaza daha olmamıştı, çünkü parlak siyah Toyota işte şu anda otoyoldan o ıssız, yamru yumru kır yoluna sapmaktaydı, tepede o ışıl ışıl, romantik ay, radyoda yumuşak, cazımsı bir müzik ve evet, Kelly bunun yanlış olduğunu biliyordu, herhalde yanlıştı, evet, *kaybolmuşlardı* büyük bir olasılıkla... ama niyetleri *kaybolmaktı* zaten.

Ciğerleri kara suyla dolarak öldüğü sırada.

Hayır: mümkün olan en son anda boğulurcasına öksürerek omuzlarını, başını daha yukarı çekmeye çalıştı, öyle zorladı ki kendini, sol kolunun ufak kasları, liflerinden, kemiklerinden koparcasına dışarı fırladı, parmakları direksiyona yapışmıştı, direksiyonun ne olduğunu artık tam bilemediği halde kendisini kurtaracak bir araç olduğunun bilincindeydi, çünkü işte hava kabarcığı oracıkta yüzüyordu, şimdi çok küçülmüştü, ama oracıktaydı, kendisi de iyiydi, şaşalamış olan Buffy St. John'a sımsıkı, sımsıkı sarılmış, onu kardeş gibi sevdiğine yeminler ediyor, şu son birkaç yıldır kendini Buffy'den uzak tuttuğuna pişman olduğunu söyleyerek bunun bir kaza olduğunu açıklıyordu, kimsede suç yoktu.

Beri yandan... bu kaza gerçekten olmuş muydu? Son hızla giden arabanın yolda kaymaya başlaması, sanki üzerinde hiç ev, hiç trafik yokmuş gibiydi o yolun, yalnızca dört bir yanda, kilometreler boyunca uzanan o bataklıklar, dikenli kahverengi kamışlar, rüzgârda sallanan yüksek otlarla bodur kalmış çamlar, tuhaf bir şekilde cansız duran bir sürü ağaç –ağaç gövdeleri– ve de çiftleşme telaşındaki böceklerin çınlamalı, haşin ötüşleri –zamanın hızını nasıl da arttırmış olduğunu, ayın tepetaklak olan gökten yakında nasıl yere yuvarlanacağını sezmişlercesine– ve Kelly'nin gözlerinin önünde, gördüğü, ama gördüğünü kavramadığı (çünkü Senatörle konuşuyorlardı) sığ bir hendek kenarında küçük, kırık bir masayla bir İngiliz yarış bisikletinin ön tekerliği ve et pembesi bir oyuncak bebeğin başsız gövdesi... Kelly gözlerini bebekten kaçırıyor, çünkü iki omzun ortasında, kafanın kopartılmış olduğu yerde, paralanmış, ürpertici bir vagina gibi duran o deliği görmek istemiyor.

Amerikalı bir kızsın sen, kendi yaşamını seviyorsun.

Yaşamını seviyorsun, onu kendin seçmiş olduğuna inanıyorsun.

Boğuluyordu, ama boğulmayacaktı. Güçlüydü, var gücüyle direnecek, savaşacaktı.

Ve işte ön camın ardında gene adamın kaygılı yüzü belirmişti; tıpkı daha önce, Kelly onun kendisini bırakıp gittiğine inanmaya başlamışken olduğu gibi şimdi de Kelly'ye ulaşabilmek için dalışlar yapıyor, kapıyı öyle bir şiddetle çekeliyordu ki bütün araba sallanıyordu, ah, ne kadar da uzun boyluydu, güneş yanığı teni nasıl sıcacık bronz renginde, Kelly'nin tanıdığı erkeklerin belki de en uzun boylusu, o dişlerle

dolu, geniş, bembeyaz gülümseyişi, kollarının o kıvırcık, diri tüyleri, kolları da yapılı ve kaslıydı, sağ bileği, kendisinin de söylediği üzere, öbüründen gözle görülür derecede daha kalındı, duvar topu oynamaktan, on yıllar boyunca duvar topu oynamak konusunda gösterdiği tutkulu sebat yüzünden. Kelly onun bileğindeki o pahalı, beyaz altın dijital saate dokununca kayışın çok sıkı durduğunu, etin üzerinde iz bırakmış olduğunu gördü. Teknolojinin en yeni ürünü olan bu son moda Rolex kendisini de biraz hüzünlü bir düşünceye itmişçesine Senatör, yeni yetişen kuşaklarda yeni bir zaman kavramı oluştuğuna ilişkin birşeyler söyledi: Şimdikiler yana-söne göz kırparak uçup giden rakamlar görüyorlardı, oysa geçmişte insan bir saatin yüzüne baktığı zaman dakikaların daire çizen güzergâhını, üzerinde yolculuk yapabileceği, (yalnızca ileriye doğru da olsa) ölçülebilir bir uzam olarak görürdü.

Ve erkeğin o güçlü parmakları kızın parmaklarını eziyor. *Kelly değil mi?.. Kelly ha?*

O gün, o sabah Kelly kıyıda, kum tepelerinin arasında koşmuştu, saçlarında rüzgâr, gökte güneşin beyaz parıltısı ve kumsala vuran köpüklü sularda göğüsleri iri iri benekli, uzun ince gagalı, yeşil bacaklı kum kuşları, o narin, biçimli bacaklarıyla dengelenerek ıslak kumları gagalıyorlardı, Kelly de onlara bakıp gülümsemişti, o tuhaf, telaşlı hareketlerine, kendilerini uğraşlarına adayıp dünyayı unutmalarına baktıkça yüreğinin kabardığını hissetmişti *yaşamak istiyorum, sonsuza dek yaşamak istiyorum*!

Pazarlık yapıyordu, peki, tamam, sağ bacağını, hatta gerekli görürlerse, acil kurtarma ekibi yani, iki bacağını da feda edebilirdi, peki, kesin, tamam, lütfen

durmayın, ne olur hemencecik yapın ne yapılacaksa, kâğıdı sonra imzalayacaktı, dava açmayacağına söz veriyordu.

Artie Kelleher'di dava açmaya meraklı olan! Kişiliği böyleydi çünkü, yakınları ona 'mahkemeci' diye takılırlardı, ama Kelly durumu ona açıklayacaktı; Kelly suçu kendi üstüne alacaktı.

Kara suyu küçük yudumlarla çabuk çabuk yutuyor, çabucak yutarsa suyu yalnızca içiyor sayılacağını, bunda tehlike olmadığını düşünerek mantık yürütüyordu.

Bu da neydi? Onun için mi? Gözlerini şaşkınlık ve sevinçle kırpıştırarak Büyükannenin onun için diktiği şeye bakıyor, minicik çilek desenli beyaz kabartma keten kumaştan bir elbise; Kelly yeni siyah rugan iskarpinleri, pembe süslü beyaz koton soketleriyle giyecek bunu.

Yaşamış olduğun yaşamı seversin, çünkü senindir. Çünkü sen bu yollardan gelmişsindir.

Onların kendisini dikkatle süzdüklerini biliyordu, gözyaşlarını gizlemek zorundaydı, onları üzmek istemiyordu.

Büyükanne, Baba, Anne... sizi seviyorum.

Bir yandan da onların bu kadar genç olmalarını yadırgıyor, pek de hoş bulmuyordu, doğrusu. Onları böylesine genç olarak hatırlamıyordu.

Gerçi tehlikesi vardı, gene de şu genç yaşamının en büyük serüveniydi bu; belki, hatta büyük bir olasılıkla, hataydı, gelgelelim Kelly çıplak ayaklarının ucunda doğrulup öne doğru eğilerek o öpücüğü, hakkıymışçasına almış kabul etmişti, çünkü seçilmiş olan kendisiydi, başkası değil; bütün ötekilerin, o öpücüğü şimdi adını unuttuğu o erkekten tıpkı bu biçimde al-

maya can atan bütün o genç kadınların yerine kendisi geçmişti.

Âşık değildi, gene de kurtulmasına yarayacaksa o erkeği sevebilirdi.

Kara su dudaklarına çarpıp ağzına giriyordu, burun deliklerine giriyordu, kaçınmanın yolu yoktu, ciğerlerine doluyordu, yüreği düzensiz, hızlı hamlelerle çarparak baygın beynine kan sağlamaya çabalarken o, beyninin içinde şaşılası bir açıklıkla, dikitlere benzer çentikli iğneler görüyordu... anlamı neydi ki bunun? Sonra buruk bir gülüşle düşünüyor: Kaç öpücük anımsayabilir acaba, bira tadında? şarap? viski? sigara? marihuana tadında?

Sürdüğün yaşamı seversin; başkası yoktur ki.

Sürdüğün yaşamı seversin, Amerikalı bir kızsın sen. Yaşamını kendin seçtiğine inanırsın.

Bir yandan da: Adamın kara suya dalışlar yaptığı bir gerçekti, sahiden dalışlar yapıyordu işte, arabaya geliyordu, gergin parmaklarını çatlak ön cama bastırmış, saçları perçem perçem yukarı doğru kalkmış, *Kelly?.. Kelly?* dilsiz ve şaşkın bakıyordu Kelly'ye, acaba kaç dakika, kaç saat geçmişti aradan, Kelly kaç zamandır bu yerdeydi, bilemiyordu, çünkü bu kuytu, kara köşede, onu sımsıkı kıstıran mengenenin yamulmuş metaline sıkışmış olduğu yerde zaman, ilerlemeyi reddediyordu. Gene de Kelly onu görebiliyordu –işte, oradaydı!– yukarıda aniden belirmiş, en sonunda kapıyı, Kelly'yi kapana kıstırmış olan kapıyı açmak için aşağıya doğru süzülüyordu. Kelly, yüreği mutluluk ve şükrandan neredeyse çatlayıp gözleri evlerinden uğrayarak kollarını O'na doğru uzattı, O'na teslim etti kendini, güçlü parmaklar bileklerini kavra-

sın, onu kara sudan çekip çıkarsın diye nihayet! nihayet! birlikte yukarı doğru çıkıyorlar, birden tüy gibi hafif, öyle kolaycacık yükseliyorlar ki, suyun yüzeyine, orada Kelly O'nun ellerinden kurtuldu, isyancı çocuklar gibi kendi başına yüzmeye can atarak, korkulu bir rüyadan uyanmışçasına yeniden kavuştuğu bacaklarını sonsuz bir sevinçle suda çırpıyor, kollarını okulda öğrendiği Avustralya Kravlının güçlü, ritmik hareketleriyle oynatarak bir zafer coşkusu içinde kendini temiz havaya doğru çekiyor, en sonunda! en sonunda! irileşmiş gözleriyle, hiç yitip gitmemişçesine yukarıda duran o güzelim gece göğünü ve o tepsi gibi ayı görüyor ve *Bunu görebiliyorsam hâlâ yaşıyorum demektir*, diye düşünüyor cin fikirlilikle; bu basit algı içini büyük, asude bir mutlulukla dolduruyor, tıpkı Annesiyle Babasının o yüksek otlar arasında beklediklerini görmek gibi, ama tuhaf şey, onlar deminki gibi genç değiller şimdi, aksine yaşlanmışlar, onun bildiğinden de yaşlılar, yüzleri kederden çökmüş, ömürlerinde bundan önce hiç görmemiş gibi, tanımıyormuş gibi gözlerini dikmiş dehşet içinde bakıyorlar Kelly'ye ve o minicik, beyaz soketleriyle koşturup gelen küçük Lizabeth, umut dolu, mutluluk dolu, çığlık çığlık gülerek kollarını uzatıyor onu tutsunlar da ta havaya kaldırsınlar diye ciğerleri kara suyla dolarak öldüğü sırada.

ÇAĞDAŞ DRAMA DİZİSİ

ÇAVUŞ MUSGRAVE'İN DANSI / John Arden
GODOT'YU BEKLERKEN / Samuel Beckett
KAHRAMANLAR ALANI / Thomas Bernhard
SON GÜNLER (PUŞKİN) / Bulgakov
ECİNNİLER / Albert Camus
ÖLÜM VE KIZ / Ariel Dorfman
BİYOGRAFİ / Max Frisch
BİZ AŞAĞIDA İMZASI OLANLAR / Aleksander Gelman
PİYANO (Çehov'dan Esintiler) / Trevor Griffiths
AH, HOLLYWOOD / Christopher Hampton
TEHLİKELİ İLİŞKİLER / Christopher Hampton
ŞEYTAN ÇELMESİ / Václav Havel
LARGO DESOLATO (BURUK EZGİ) / Václav Havel
BİLDİRİM / Václav Havel
M. BUTTERFLY / David Henry Hwang
JACQUES İLE EFENDİSİ / Milan Kundera
DON KİŞOT / Lunaçarski
ALTI ÇAĞDAŞ NO OYUNU / Yukio Mişima
SIĞINTILAR / Slawomir Mrozek
SİLÂHŞÖRÜN GÖLGESİ / Sean O'Casey
ALLAHIN AYISI / Eugene O'Neill
ÖRÜMCEK KADININ ÖPÜCÜĞÜ / Manuel Puig
MARİA İÇİN PARA / Valentin Rasputin
ATEŞLİ SABIR / Antonio Skarmeta
AY, CARMELA / José Sanchis Sinistera
GETTO / Joshua Sobol
KAVGAM / George Tabori
GOYA - YA SANAT YA ÖLÜM / Antonio Buero Vallejo
İGUANANIN GECESİ / Tennessee Williams